

Bạn Đời Và Súng

Contents

Bạn Đời Và Súng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	40
15. Chương 15	44
16. Chương 16	48
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	61
20. Chương 20	67
21. Chương 21	71
22. Chương 22	75
23. Chương 23	80
24. Chương 24	84

Bạn Đời Và Súng

Giới thiệu

Edit : LEESố chương: 24Thể loại:Nguyên sang nam nam. Hiện đại. Có H. Chính kịch. Cường công, cường thụ. Quân n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-doi-va-sung>

1. Chương 1

Ngạn Thuyền Đình là một tiểu khu rất xa hoa nhưng cũng rất thanh tĩnh ở Kỳ thành, đa số hộ gia đình sống ở đây đã có tuổi, lại là những người có chút thân phận.

Tạ Chinh từ số lần thứ ba đi ra, áo khoác dài màu xám đậm dính chút hương hoa đầu mùa xuân.

Lúc trước tập đoàn Tạ thị có biến động chức vụ ở tầng cấp cao. Tạ Chinh được cha phái đến tiếp nhận bộ phận sự vụ ở Kỳ thành. Sau khi dàn xếp xong xuôi Tạ Chinh nhớ tới năm đó lúc học tập ở trường quân đội có một giáo viên rất yêu thương mình, sau khi về hưu định cư ở đây, nên thừa dịp cuối tuần đến đây thăm viếng. Giáo viên tóc đã hoa râu nhưng tinh thần còn rất tốt, vẫn còn phong thái của những năm tháng từng mặc quân trang. Biết Tạ Chinh tới thăm thật là cao hứng, cùng bạn đời bạn rận chuẩn bị bữa cơm trưa thật là đầy đủ.

Bạn đời của giáo viên cũng là nam giới, quá khứ cũng là sĩ quan cao cấp của trường quân đội, khí chất so với người thầy của Tạ Chinh ôn nhuận hơn rất nhiều, không giống người nửa cuộc đời chinh chiến, giống như một học giả nửa đời nghiên cứu sách vở hơn. Lúc hai người cùng ở nhà bếp bạn rận cảm giác rất hòa thuận, không có chỗ cho người khác chen chân. Lúc Tạ Chinh hỗ trợ bưng thức ăn mỉm cười, trong lòng có chút ước ao.

Giáo viên còn nhớ lúc trước Tạ Chinh giống như một con sói cô độc. Bây giờ Tạ Chinh không còn là lính mới trầm mặc ít nói, xuất ngũ ba năm ở thương trường chìm nổi, trong lời nói cử chỉ có nhiều hơn mấy phần thành thực nội liêm và khôn khéo. Ba người trò chuyện vui vẻ, sau khi ăn xong Tạ Chinh lại cùng giáo viên ở trên sân thượng rộng rãi đánh vài bàn cờ tướng. Trên sân thượng trồng rất nhiều hoa. Cánh hoa nhỏ bé bị gió thổi bay lất phất như tuyết rơi vào ngày đông. Tạ Chinh suy nghĩ hương hoa chắc là bị dính lên vào lúc đó.

Buổi chiều khí trời rất tốt, ánh nắng ấm áp đem một chút mù mịt cuối cùng của mùa đông quét sạch. Tạ Chinh tâm tình không tệ, thêm nữa Ngạn Thuyền Đình đứng nhất nhì ở Kỳ thành về việc xanh hóa. Ven đường đi đều là hoa cỏ xanh mượt khiến người không tự chủ thả chậm bước chân.

Ga ra ở cuối hành lang hoa, hành lang hoa ở chính giữa con đường cái và tiểu khu. Tạ Chinh vừa tới phân bộ, quan mới tiền nhiệm cũng rất là bận rộn, coi như là thái tử gia cũng không thể nhàn rỗi ăn khói lửa nhân gian, nếu hôm nay đã tranh thủ cho mình một ngày nghỉ, thì đơn giản “Tản mạn” đến cùng.

Xung quanh hành lang hoa có không ít ông bà lớn tuổi ngồi tắm nắng, một số người còn mang theo những đứa bé khoảng chừng ba, bốn tuổi, ước chừng là trong lúc rảnh rỗi dẫn con cháu đi chơi. Tạ Chinh đi chậm rãi, cúi đầu nhìn những đứa bé này, lặng yên nở một nụ cười.

Nhưng khi anh nở nụ cười thì những đứa bé vừa mới cười đùa chạy giỡn toàn bộ đều yên lặng, tất cả những đứa bé vội vã cuống cuống nhìn anh. Một số đứa bé nhất gan thẳng thắn chạy trốn sau lưng đồng bọn hoặc là người nhà của mình.

Tạ Chinh thở dài, có chút bất đắc dĩ.

Cậu đối với những đứa trẻ không có ác cảm gì, nhưng hầu hết những đứa bé đều không ngoại lệ rất sợ cậu, trong nhiều năm những đứa bé bị cậu dọa khóc không phải số ít, người anh cả quan hệ thân nhất với cậu nói: “Em nhìn em một cái đi, em cười như thế không làm bọn nhỏ sợ mới là lạ.”

Cậu hỏi: “Em cười rất kỳ quái sao?”

Anh cả nói: “Cũng không phải kỳ quái, chỉ là lạnh đến mức hoảng loạn.”

Cậu nói: ” Không phải em vẫn luôn cười như vậy sao?”

Lúc này đến lượt anh cả hết chỗ nói rồi: “Đúng rồi, em từ nhỏ đến lớn rất thích cười lạnh, làm như mọi người đều thiếu nợ em vậy.”

Cậu sờ sờ khóe môi, nheo mắt lại.

Cũng đúng, trời sinh cậu không phải là người có tính cách thích náo nhiệt, lúc nào cũng thanh lãnh ít lời, bây giờ khí chất vẫn mang theo vài phần cảm giác ngọt ngào không thể nói ra. Khí chất này có lúc làm cho những người quản lý cấp cao trong công ty khó mà chống đỡ, chớ nói chi là những đứa bé nhỏ tuổi.

Đáng đời cậu không có duyên với trẻ con.

Tạ Chinh thu hồi “Băng hiệu cười lạnh” kia của mình, bước nhanh hơn, những đứa bé chạy cách cậu càng xa, hơn nữa nhìn cậu như thấy ôn thần không dám phát ra âm thanh. Tạ Chinh than thở, vì mình làm mấy đứa nhỏ sợ mà cảm thấy xin lỗi, đang định rời khỏi hành lang hoa đi đường vòng ra ga ra bỗng nghe thấy một giọng trẻ con lạnh lạnh.

“Em gái, đi thả diều với anh có được hay không? Ba ba của anh làm cho anh nè!”

Trong khi tất cả trẻ con đều không dám nói chuyện thì âm thanh của đứa bé trai này phát ra đặc biệt vang dội. Tạ Chinh theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy cách mình không tới mười bước có một bé trai khoảng bốn tuổi đang quỳ gối. Đứa bé một tay cầm con diều được làm thủ công, một tay giữ một đóa hoa nguyệt quý màu hồng nhạt không biết hái ở đâu, làm như không có chuyện gì nhìn cô bé trước mắt nói: “Đồng ý đi với anh đi, em gái!”

Cô bé bị kêu là “em gái” tiếp nhận hoa nguyệt quý, lại lắc đầu một cái, quay người chạy đi.

Mọi người bên cạnh đều nở nụ cười, Tạ Chinh cũng cảm thấy buồn cười.

Đứa bé này còn nhỏ tuổi đã biết chọc ghẹo con gái, rủ chơi thả diều lại giống như là cầu hôn, lại còn quỳ xuống đưa hoa nguyệt quý, lần tới chắc sẽ còn tặng nhẫn cỏ cho người ta.

Tạ Chinh nghĩ tới đây liền ngừng lại, lấy cớ làm nhẩn chuyện như vậy cậu cũng đã từng làm, cũng không phải lúc bằng tuổi thằng nhóc này. Mà cái người nhận nhẫn của cậu cũng đã biến mất được 5 năm.

Cậu bé vỗ vỗ đầu gối đứng lên, ngược lại không thấy buồn bã gì hết, lúc cùng Tạ Chinh bốn mắt nhìn nhau cũng không sợ sệt như những đứa trẻ khác, kéo con diều vớ va vớ vẩn chạy tới gần, đứng ở trước mặt Tạ Chinh, đưa khuôn mặt nhỏ nhìn lên, nhếch miệng cười nói: “Chào chú, chú thật là đẹp trai.”

Tạ Chinh:???

Thằng nhóc này là đang làm gì thế? Không của được bé gái, chạy tới chọc ghẹo cậu?

Tạ Chinh đã 29 tuổi, đây là lần đầu tiên được một đứa bé khen đẹp trai.

Dù sao, những đứa bé khác đến nói chuyện với cậu cũng không dám.

Cậu bé nói xong cũng chạy đi, bi bô mà gọi: “Dao Dao. Hảo Hảo. Các em đừng chạy, theo anh thả diều đi, ba ba của anh làm diều vừa rắn chắc vừa đẹp!”

Một người phụ nữ đứng bên cạnh cười nói: “Qua Qua, con đừng gọi nữa, mấy bé gái đều chê diều con xấu.”

Cậu bé không nghe theo: “Nơi nào xấu? Ba ba của con vẽ đẹp nhất! Giống như ba ba của con nhìn rất đẹp”

Tạ Chinh liếc nhìn con diều kia một cái, thật là xấu, xấu đến không có cách nào phân rõ là vẽ cái gì.

Ký ức đột nhiên xuất hiện, bên cạnh cậu đã từng có một người, rõ ràng là một nhân vật lợi hại trong tổ hành động đặc thù, bắn súng đánh nhau mọi thứ tinh thông, lại không thể vẽ một sơ đồ đường đi đơn giản nhất.

“Sao ba ba con lại đem một mình con vứt ra đây?” Một người phụ nữ nói: “Ngày hôm nay khí trời tốt như vậy, cậu ta cũng không ra chơi với con?”

“Ba con có đi ra nha.” Cậu bé vỗ vỗ ngực: “Ba con đang chơi game, bảo con chơi một mình.”

Các ông bà xung quanh đều bật cười: “Ba con thực sự là....coi con như là chó con mà nuôi.”

Tạ Chinh nhìn cậu bé vỗ vỗ ngực giống, chân bị cột dây như một chú chó cỡ lớn. Cậu thầm nghĩ người ba ba này chắc không được rồi.

Cậu bé khoa trương thở dài, dậm ngực giậm chân nói: “Không mẹ con trẻ như bụi cỏ a!”

Tạ Chinh không nhịn được cười, dùng chân nhìn vài giây, quay người đi về phía trước.

Đều là con cái của nhà người ta, dù đáng yêu hay đáng thương, bướng bỉnh hay thông minh, đều không có quan hệ với cậu.

Đời này, chú định cậu không có con.

Bởi vì cậu nhận định bạn đời là nam. Cậu như mò kim đáy biển tìm người kia năm năm, lại không thu hoạch được gì. Thành viên quân đội của tổ hành động đặc thù sau khi xuất ngũ có thể hưởng cấp bậc cao nhất, thân phận bảo mật, mà người kia còn là đội phó lập được rất nhiều công huân, cho nên dù là cậu hay là Tạ gia cũng không thể nghe được một chút tin tức liên quan đến cái người kia.

Nhưng cậu sẽ không bỏ qua.

Nếu tìm được sẽ đem người kia trói ở bên người cả đời, nếu không tìm được, cứ một mình như vậy cũng không tồi.

Đã hưởng qua mùi vị của người đó rồi cuộc trong lòng không có chỗ cho những người khác.

Ở cuối hành lang hoa gần con đường cái có một người đàn ông đội mũ đứng đó.

Trình Cố dùng hết thời gian một buổi trưa làm điều cho con trai, bữa trưa chỉ có thể ăn cà chua trứng gà qua loa cho đỡ đói. Trước khi ra cửa, Trình Cố thấy khí trời tốt, lòng trước đi dưới ánh mặt trời đi một lúc nhất định sẽ chảy mồ hôi, vì vậy thay đổi quần áo thể thao đứng trước gương soi soi, đem mái tóc hơi dài tùy ý cột lại phía sau như một cái đuôi nhỏ.

Anh năm nay 31 tuổi, nhưng ngoại hình hơi nhỏ, khuôn mặt tuấn mỹ đến không thể phân biệt giới tính. Khi mặc chính trang cũng nhìn rất trẻ trung, lúc mặc quần áo thể thao nhìn qua cứ như một học sinh mới ra trường.

Trình Mộc Qua giờ điều, một cái tay khác cầm sợi dây cột, nói: “Ba ba! Mau tới buộc lên cho con!”

“Thả điều con cũng cần cột dây?” Trình Cố cầm chìa khóa và điện thoại di động trên tử giày, đem tai nghe đeo trên cổ, cười nói: “Thật tự giác, vừa nói được ra ngoài liền kích động, còn biết tự mang dây đến cho ba cột con lại.”

Trình Mộc Qua vừa nghe không cần cột dây nên vội vàng chạy đến thang máy: “Ba ba, nhanh lên!”

Trình Cố khóa cửa kỹ, cầm lấy tai nghe đeo vào.

Ra khỏi thang máy, Trình Mộc Qua liền cầm điều chạy, lúc đầu Trình Cố còn cùng con xoay chuyển vài vòng, sau đó thấy con đi treu chọc bé gái nên thẳng thắn lấy điện thoại di động chơi game.

Trong tiểu khu các bà các cô nhiệt tình thường xuyên nói anh không biết làm cha, đối với con trai không chú ý, anh nghe bốn năm, lỗ tai đã sớm nghe nổi kén, vừa đi vừa chơi game BGM, đại sát tứ phương, làm bộ không nghe mọi người nói chuyện phiếm.

Nếu là người bình thường với âm lượng tai nghe lớn như vậy phỏng chừng cũng không nghe được những thanh âm khác, nhưng cố tình anh không phải là người bình thường, không chỉ có thiên phú dị bẩm, lại chịu qua huấn luyện chuyên nghiệp, nên khi đem âm lượng mở hết cỡ cũng có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài.

Bước chậm đi tới cuối hành lang hoa, một chiếc xe từ ga ra chạy ra. Trình Cố rõ ràng chơi game chăm chú, lại phân tâm nhớ tới con trai nghịch ngợm ở phía sau. Tuy rằng toàn bộ tiểu khu đều cười anh là một người cha không có trách nhiệm, hằng ngày anh cũng biểu hiện không giống như một người cha tốt nhưng khi quan hệ đến an toàn của con trai thì vẫn rất lưu tâm.

Có xe chạy qua là đến lúc lưu tâm.

Nhưng do đang chơi đến thời khắc giết boss máu chót, anh không công phu quay đầu lại xem con trai, không thể làm gì khác hơn là hô: “Qua Qua, lại đây.”

Mới vừa rồi còn vội vàng tìm em gái Dao Dao, Hảo Hảo thả điều, Trình Mộc Qua lập tức chạy tới.

Nhưng một tiếng này như ánh chớp của lưỡi dao sáng ngời từ trong đầu Tạ Chính chọt lóe.

Giọng nói của người này trải qua năm năm không có thay đổi, nếu có, cũng chỉ là nhiều hơn mấy phần nhẹ nhàng tàn mạn.

Tạ Chính nhìn người đàn ông cách xa mấy mét ở phía trước, chân không nghe sai khiến mà bước tới.

“Cộc cộc cộc cộc.” Trình Cố nghe thấy tiếng bước chân con trai chạy tới, cũng chú ý có người bước nhanh về phía mình. Phía trước xe sắp chạy đến hành lang hoa, mình và boss đều sắp hết máu, sống hay chết còn kém một chiêu cuối cùng. Trình Cố nghĩ đến con trai, cũng nghĩ đến boss, bốn ngón tay trái giữ điện thoại di động, chỉ chừa ngón tay cái ở trên màn ảnh vùng vẫy, tay phải đưa về sau vẫy một cái, dùng ngữ khí dễ dàng trẻ con nói: “Có xe, đợi ba ba dắt.”

Vung tay ra không nắm được tay con trai, lại đụng tới một cái vật thể.

Bằng ‘cảm giác’ mà Trình Cố tại tổ hành động đặc thù của quân đội tập luyện, anh lập tức rõ ràng vật thể mà mình đụng là một người đàn ông, đồng thời rất trùng hợp là dưới quần của người ta.

Suy nghĩ đầu tiên của Trình Cố là: Đáng thương, hoàn hảo lần này mình ra tay rất nhẹ.

Nhưng anh lại tiếp tục nghĩ: Ai u.. phải trở về rửa cái tay.

Suy nghĩ quá nhiều làm trẻ nãi động tác tay trái, tầng cuối cùng đã bị boss đánh vỡ, trên điện thoại di động xuất hiện một gương mặt khóc.

Trình Cố thở dài, lúc này mới cúi đầu xoay người, vậy mà một câu “Thật không tiện” mắc kẹt ở trong cổ họng, một thanh âm quen thuộc đã quay đầu đội xuống.

“Ba ba? Dắt?”

2. Chương 2

“Chú ơi, ba ba không thể nhận bậy được nha!”

Bầu không khí nhất thời trở nên quỷ dị, Trình Mộc Qua “bình bịch” chạy đến bên cạnh Trình Cố, nhanh chóng nắm tay Trình Cố rồi nhìn Tạ Chính nghiêm trang nói: “Trình ‘đẹp trai’ là ba của Qua Qua, không phải là ba ba của chú! Tuy rằng chú rất tuần tú, nhưng Qua Qua cũng không thể đem ba ba cho chú được đâu!”

Tạ Chính sắc mặt âm trầm, lần thứ hai nhìn về phía Trình Cố, trong mắt tựa như có gió bão: “Trình đội.”

Trình Cố đem điện thoại di động bỏ vào túi áo, lấy tai nghe và nón xuống, sau đó ôm lấy Trình Mộc Qua làm bộ không quen, nói: “Ai...người anh em, cậu là ai kia... A, tôi nhớ ra rồi, đội ba...Lưu, Lưu cái gì ta? Lưu Húc? Gì Húc? Thật không tiện a, xuất ngũ quá lâu, không nhớ rõ lắm ha ha ha.”

Sắc mặt Tạ Chính càng thêm khó coi, từ kinh ngạc rất nhanh biến thành tức giận, trầm giọng nói: “Tôi là Tạ Chính.”

“Ồ! Đúng! Tạ Chính.. Tạ Chính, cậu là Tạ Chính! Xin lỗi xin lỗi! Người a, đã có tuổi liền hồ đồ.” Trình Cố cười đến thoải mái: “Nói chuyện... tên tôi đã bắt đầu nhớ.. Tạ Chính a, không phải là nhân viên của tiểu đội à! Chào cậu, chào cậu, đã lâu không gặp rồi! Làm sao đến Kỳ thành vậy? Nghỉ hè thăm người thân sao?”

Tạ Chính: “...”

Năm năm không gặp, người trước mắt này được năm tháng hậu đãi, may mắn không có già đi, có lẽ là sau khi rời khỏi quân đội sinh sống không lo, trải lại so với quá khứ càng thêm sáng rực rỡ.

Cái miệng này ăn nói lại không khác năm đó.

Tạ Chính không cho là Trình Cố quên mình, người này là như vậy, xưa nay không sợ cái gì hết, còn nói cái gì “Đã có tuổi liền hồ đồ”, người chân chính có tuổi có thể đối với người đã từng là đồng đội nói ra liên tiếp những lời khó nghe như vậy sao?

Trình Cố tuyệt đối nhớ rõ.

Tạ Chính híp mắt, dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm Trình Cố.

Người tìm năm năm đột nhiên xuất hiện, cậu chỉ muốn liều mạng đem đôi phương ôm vào trong ngực, nhưng khi thật sự nhìn thấy người đứng ở trước mắt, cậu lại phát hiện cảm giác phát điên giống như bị băng làm đông cứng lại, giãy giụa thế nào đi nữa cũng không thể mở miệng.

Cậu ở trước mặt Trình Cố trước sau vẫn bình tĩnh ít lời giống như người máy vậy, quá khứ như vậy, bây giờ lại cũng vậy.

Ngoại trừ ở trên giường.

“Chú ơi” Trình Mộc Qua dựa vào ngực Trình Cố, không một chút thành thật: “Chú ơi, chú trừng ba ba con làm cái gì? Trình ‘đẹp trai’ lúc nào cũng đẹp dễ như vậy, không cho phép chú trừng ba con!”

Tạ Chính lấy lại tinh thần, theo thói quen làm bộ bình tĩnh: “Trình đội, vị này chính là?”

Cậu không muốn từ trong miệng Trình Cố nghe được bốn chữ.

“Con trai của tôi.” Trình Cố lại dùng một thái độ không có tim không có phổi nói ra, sau đó còn vỗ tay Trình Mộc Qua, dụ dỗ nói: “Qua Qua, đến cười với chú một cái.”

Lông mày Tạ Chính nhảy đến lợi hại, không thể duy trì được thói quen lạnh lùng: “Anh kết hôn rồi?”

Trình Cố: “Ừ. Tôi cho là lão Trương đã nói với các cậu.”

“Nói cái gì?”

“Nói tôi xuất ngũ về nhà kết hôn.”

Tạ Chính theo bản năng cắn chặt răng hàm, không hiểu sao người này có thể dùng giọng điệu nhẹ nhàng mà nói ra những lời: “Xuất ngũ về nhà kết hôn” như vậy.

“Ai, bắt quá bây giờ ngẫm lại, việc kết hôn này là tôi không đúng.” Trình Cố nắm ngón tay cái của con trai lắc lắc: “Không kết hôn là tốt rồi, quả thực là họa hại người ta, ...một cô gái tốt.”

Tạ Chính nhíu mày: “Có ý gì?”

“Tôi a, 26 tuổi thì bị cha mẹ thúc kết hôn, nói muốn ôm cháu.” Trình Cố vừa đi về phía trước vừa nói: “Tôi là người con có hiếu tâm, đầu óc nóng lên nên xin lão Trương xuất ngũ. Lúc đó rất cấp bách, các cậu đều ở bên ngoài làm nhiệm vụ, tôi không thể đợi gặp các cậu một lần cuối.”

Tạ Chính nghe đến đó đã kết luận Trình Cố đang nói láo.

Có bị thúc ép kết hôn không thì không rõ, nhưng năm đó Trình Cố bị thương trở về lòng cậu như lửa đốt, ngày đêm chăm sóc, mãi đến tận khi Trình Cố đột nhiên biến mất cậu cũng không hề rời khỏi căn cứ nửa bước, làm sao từ trong miệng Trình Cố nói ra liền trở thành: “Các cậu đều ở bên ngoài làm nhiệm vụ?”

Trình Cố lại vẫn nói: “Đáng tiếc vợ của tôi khó sinh đã qua đời, chỉ để lại cho tôi Qua Qua, đứa con trai gốc này.”

Trình Mộc Qua cũng rất biết phối hợp thút tha thút thít hai lần, nói: “Mẹ của con, người mẹ bạc phước của con!”

Tạ Chính nhẹ giọng ho khan, nổi bắn khoắn trong lòng rất nhiều, buồn bực không thôi, nhưng vì bận tâm có đứa bé ở đây, luôn suy tư, không thể làm gì khác hơn là hỏi: “Bây giờ anh chỉ có một người?”

Ý cậu muốn hỏi bây giờ Trình Cố có bạn đời hay không, Trình Cố lại làm như không rõ mà trả lời: “Này.. không phải còn có Qua Qua sao?”

Trình Mộc Qua nhìn Tạ Chính cười khúc khích: “Chú ơi, chú muốn tới nhà con chơi không?”

Trình Cố lặng lẽ ngắt con trai một cái: “Chú là quân nhân, vội vàng đánh trận, nào có ở không chơi với con?”

“Rảnh rồi.” Tạ Chính nói: “Tôi đã giải ngũ.”

Lúc này Trình Cố mới lộ ra một tia kinh ngạc: “Xuất ngũ? Cậu? Làm sao có khả năng? Cậu không phải đã nói coi như rời khỏi tổ hành động đặc biệt cũng sẽ lưu lại ở trong quân sao?”

Tạ Chinh than thở: “Thì ra Trình đội còn nhớ những lời tôi đã nói qua với anh.”

Trình Cố ngẩn ra, cánh tay ôm con trai run lên một cái.

Trình Mộc Qua cũng cùng run lên, không cầm con điều cẩn thận, mắt thấy con điều rơi xuống đau lòng nói: “Ba ba, ba là người xấu! Nhanh chóng thả con xuống, con tìm điều!”

Trình Cố không nhìn Tạ Chinh nữa: “Rớt thì vớt đi, về nhà ba lại làm cho con một cái khác.”

“Không được! Con muốn xuống kiếm!” Trình Mộc Qua rống: “Ba ba làm cái gì vậy, nhanh chóng thả con xuống, con muốn kiếm điều!”

Tạ Chinh đứng ở một bên nhìn hai cha con họ, thờ ơ không động lòng. Điều ở bên chân cậu, cậu lại không có ý khom lưng lấy giúp. Trình Cố thoáng nhìn cậu, ý là nhờ cậu hỗ trợ lấy giúp, cậu làm bộ không hiểu, thậm chí bước qua bên cạnh một bước.

Trong dự liệu nhìn thấy Trình Cố nhú mày lại.

Đội phó của tổ hành động đặc thù rất ít khi cau mày, trừ phi là lúc thật quẫn bách.

Giống như hiện tại vậy.

Giống như lần đầu ở dưới thân cậu, lúc sáng khoái đến muốn rên rỉ mà thật không tiện vậy.

Tạ Chinh không rõ tại sao Trình Cố vì một con điều rơi mà quẫn bách, mãi đến khi nhìn thấy Trình Mộc Qua liều mạng bỏ hai cái chân xuống gọi: “Ba ba! Trình ‘đẹp trai’! Trình ‘đẹp, đẹp’! Ngày hôm nay ba uống lộn thuốc à! Ba chưa bao giờ ôm con! Con chơi xấu lẫn lộn ba cũng không ôm con, nói ôm con không bằng ôm máy chơi game! Làm gì nha, muốn khoe khoang với chú đẹp trai khả năng làm ba ba của ba sao? Trình ‘đẹp trai’, con đã nói với ba, nếu ba không thả con xuống, con sẽ tức giận đó!”

Tạ Chinh bất đắc dĩ nghĩ, thì ra là lấy con trai làm bia đỡ đạn.

Trình Cố nhìn ánh mắt đã hiểu rõ của Tạ Chinh, giữa chân mày cau đến càng sâu, lo lắng xui xẻo sợ con trai lại nói ra những lời không nên nói, khom lưng đem Trình Mộc Qua buông xuống.

Vừa xuống đất Trình Mộc Qua liền vọt tới bên chân của Tạ Chinh nhặt điều lên, đang muốn chạy về bên cạnh Trình Cố đột nhiên cổ áo bị người chụp lấy.

Tạ Chinh ngồi chồm hồm xuống, vạt áo khoác rơi xuống mặt đất.

Cậu vỗ vỗ mặt Trình Mộc Qua ôn nhu đến tận lực: “Chú rất lâu chưa gặp ba ba con, muốn cùng ba con tán gẫu một lát, con thấy có được không?”

Như thường lệ theo lý mà nói, cậu dụ dỗ con nít như vậy thì dù đứa bé dưng cảm lắm cũng sẽ khóc lóc chạy xa, Trình Mộc Qua lại không sợ chút nào cười hì hì nói: “Được, vậy ba ba tạm thời giao cho chú, con đi tìm em gái Hảo Hảo!”

“Qua Qua!” Nhìn con trai chạy xa, Trình Cố trước giả bộ bình tĩnh, nhưng khi ánh mắt đối diện với Tạ Chinh bước chân liền theo bản năng mà lùi về phía sau.

Tạ Chinh lại tiến lên một bước, tay phải nhắc lên nắm lấy cằm Trình Cố nhẹ giọng nói: “Nếu Trình đội nhớ những gì tôi đã nói với anh....thì Trình đội còn nhớ..tôi đã làm gì với anh không?”

3. Chương 3

Trước khi gặp gỡ Trình Cố, Tạ Chinh chưa bao giờ cho là có một ngày mình sẽ yêu một người là nam. Sau khi gặp gỡ Trình Cố trong một quãng thời gian rất dài, cậu cũng chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ đối với vị đội phó ôn ào đáng ghét sinh ra phương diện tâm tư kia.

Ấn tượng đầu tiên Trình Cổ cho cậu là đẹp một cách rực rỡ.

Đừng nói ở trong quân, chính là trong giới thượng lưu mà Tạ Chính đã nhìn quen, tướng mạo Trình Cổ cũng có thể xưng tụng là kinh diễm.

Mà vị đội phó đẹp để cho cậu ấn tượng thứ hai lại khá là gay go —— ngày thứ nhất dạy lính mới lại đến muộn, cũng không biết kiểm điểm, cúi đầu nghe đội trưởng dạy bảo xong quay đầu lại liền cùng vài tên đội viên cũ đùa giỡn cười to, cười đến rơi mất mũ cũng không kiểm, không hề có uy nghiêm của một quân nhân.

Tạ Chính chịu qua lễ nghi huấn luyện, mặc dù không đến nỗi quá nghiêm khắc “Cười không lộ răng” nhưng khi vừa đến tổ hành động đặc thù liền gặp thủ trưởng lộ hoa như thế trong lòng vẫn không thể thích ứng.

Cậu nhìn không lọt mắt Trình Cổ, từ bề ngoài của Trình Cổ, đến chuyện đi muộn, liền qua loa đem Trình Cổ ném vào trong nhóm “Lộ hoa”.

Mãi đến tận khi ‘lộ hoa’ kia tới trên chóc.

Tạ thị gia nghiệp rất lớn, Tạ Chính từ nhỏ đã được bồi dưỡng như một người thừa kế. Mấy đời trước của Tạ gia đều từng quân tham chánh, ông nội ra quy củ cho bọn con cháu, là nam nếu như muốn sau này làm việc trong xí nghiệp của gia tộc thì khi còn trẻ phải đi vào quân đội ăn mấy năm khổ. Tạ Chính còn nhỏ trầm mặc ít lời, lại thông tuệ hơn người, bước vào thời kỳ trưởng thành đáng dấp phát triển rất nhanh, nhìn qua so với các bạn cùng trang lứa cao lớn hơn không ít.

Năm 16 tuổi cha hỏi cậu có nguyện ý đi trường quân đội trước thời gian không.

Cha mẹ có quyết định của mình, tổ tiên quy củ không thể phá hỏng, con trai sớm muộn cũng phải đi bộ đội rèn luyện. Trước sau gì cũng đi, còn không bằng đi sớm.

Đi sớm, tất nhiên có thể về sớm.

Tạ Chính hiểu rõ tâm tư của cha mẹ. Lúc cậu trở về khoảng chừng hai mươi tuổi, khi đó mấy vị anh em họ vẫn ở trong quân, trong cùng thế hệ sẽ không có người cạnh tranh với cậu.

Làm người nối nghiệp cậu cũng không có bao nhiêu hứng thú, đối với những việc khác cũng không có hứng thú quá lớn, vì vậy qua sinh nhật 16 tuổi liền dựa theo an bài của cha đến trường quân đội. Cậu ở nơi đó thoát thai hoán cốt, không chỉ thích làm bộ đội đặc chủng, còn có thể làm một bộ đội đặc chủng xuất sắc, còn đi nước ngoài tham gia kỹ năng luận võ của bộ đội đặc chủng.

Cậu cầm mấy huân chương hạng nhất chưa tốt nghiệp liền được tổ hành động đặc thù quảng đến cảnh ô-liu.

Tổ hành động đặc thù số người cực ít, tuyển đều là thành phần ưu tú, toàn bộ thành viên đều phải tốt nghiệp loại giỏi ở bộ đội đặc chủng, chỉ có Tạ Chính là một ngoại lệ.

Ngày tốt nghiệp Tạ gia phái máy bay trực thăng đến trường quân đội đón người, Tạ Chính lại lên xe đến tổ hành động đặc thù.

Cha Tạ tức giận đến phát run, mẹ Tạ lo lắng đến rơi lệ, chỉ có ông Tạ là thoải mái, khen Tạ Chính có huyết tính, có tiền đồ.

Đương nhiên phải khen. Những năm gần đây con cháu Tạ gia ở quân đội có vẻ phẩm chất không đủ, hoặc là đi trường quân đội đào tạo sâu, hoặc là ở cơ quan tạm giữ chức, không có người nào đi qua bộ đội dã chiến.

Tạ Chính ngược lại rất tốt, không chỉ đi bộ đội dã chiến mà còn được đi đến đỉnh kim tự tháp là tổ hành động đặc thù.

Nhưng bản thân của Tạ Chính thật không dừng cảm như suy nghĩ của ông nội.

Cậu lựa chọn tổ hành động đặc thù mà không phải về nhà kế thừa gia nghiệp cũng không vì có hoài bão bảo vệ quốc gia, cũng không như các đội viên đầy bầu nhiệt huyết, chỉ vì “Về nhà” và “Lưu lại bộ đội” cân nhắc một phen, cảm thấy về sau vui vẻ hơn.

Cậu rất hưởng thụ cảm giác không ngừng đột phá bản thân, đối với sinh hoạt trên lưỡi đao liếm huyết trong tương lai cũng có một chút ngóng trông.

Lúc trước mới vừa vào trường quân đội Tạ Chính không hy vọng bởi vì gia thế hiển hách mà được đối xử đặc biệt nên lúc cùng đồng học ở chung vẫn luôn làm bộ mình là con của một gia đình bình thường, một khi giả vờ là làm đến ba năm, khí chất thiếu gia trên người đều bị rửa sạch, lúc đến tổ hành động đặc thù cũng không khác những đội viên khác.

Trình Cố chính là vào lúc này xuất hiện ở trong tầm mắt của cậu.

Người bình thường rất khó quên Trình Cố, Tạ Chính cũng không làm được. Độ tồn tại của người này quá mạnh mẽ, sinh ra tuần mỹ đến dị thường không nói, giọng cũng lớn, sức sống mười phần, nơi nào có não nhiệt thì có anh xuất hiện.

Lớp bếp núc có đàn em đánh nhau, Trình Cố là người thứ nhất chạy đến xem. Đội trưởng bị cấp trên gọi đi nói chuyện, trở về mặt đen hơn than không ai dám tới gần, chỉ có Trình Cố vui cười hơn hờ chạy tới, đưa cho đội trưởng một chén trà mới vừa pha, còn nói: “Xin bớt giận, đến, uống lúc còn nóng.”

Đội trưởng đang nóng giận gặp tình huống này mặt càng đen hơn.

Mỗi sáng sớm Trình Cố có thể một bên dẫn đoàn người chạy bộ, một bên lớn tiếng ca hát.

Hát không phải là quân ca làm phấn chấn lòng người mà là những bài tình ca được học sinh trung học bên ngoài yêu thích nhất, một tuần bảy ngày hát không giống nhau.

Tạ Chính không biết nói gì, không nghĩ ra trong tổ hành động đặc thù sao lại có loại sĩ quan này.

Đồng dạng không nghĩ ra chính là, Trình Cố vừa chạy vừa hát đến năm km, đến điểm cuối cùng cũng không thở dốc một tiếng.

Bình tĩnh xem xét thì giọng hát của Trình Cố không tệ, không hát lạc nhịp, hát cũng rất có tình cảm, thỉnh thoảng cũng thích ngân nga, nốt cao thì rất hát rất cao, nốt trầm thì chìm xuống dưới, biểu tình cũng rất thâm tình.

Lúc đó những đội viên mới chưa thấy bản lĩnh của Trình Cố, trong lúc rảnh rỗi tám với nhau, có người nói Trình Cố dựa vào mặt và cổ họng để kiếm cơm, được đặc biệt cho vào đây, dù sao tổ hành động đặc thù áp lực rất lớn, có người hát hay lại dễ nhìn thỉnh thoảng làm vài chương trình văn nghệ có thể trợ giúp mọi người giảm sức ép.

Tạ Chính lại cảm thấy Trình Cố tạo áp lực lớn cho mình thì đúng hơn.

Một buổi tối nọ lúc Tạ Chính đang xử thuốc trên vết thương ở khuỷu tay của mình thì Trình Cố đột nhiên xuất hiện, làm như quen biết sờ sờ tóc của cậu, sau đó thu tay về nói: “Tiểu tử, tóc của cậu rất cứng nha.”

Bên cạnh toàn bộ đội viên đều nở nụ cười, trong tổ hành động đặc thù tất cả đều là đàn ông thô kệch thì chuyện ‘tóc có cứng hay không’ thăng cấp thành một loại khác.

Có người cười đáp: “Nhất định phải cứng nha! Dương vật càng dài tóc càng cứng! Đúng không anh em?”

Trình Cố và mọi người cùng cười, rõ ràng giống như những người khác cười đến không có hình tượng chút nào. Nhưng mấy năm sau Tạ Chính nhớ lại, phải dùng câu: Cười tươi như hoa để hình dung.

Nhưng năm đó Tạ Chính không tâm tư để ngắm hoa, lạnh mặt nói: “Có chuyện gì không?”

Trình Cố ngưng cười, tay cũng không nhàn rồi, mới vừa vò xong đầu của cậu lại khoác tay lên vai cậu, hỏi: “Tiểu tử, sao cậu không cùng tôi ca hát?”

Tạ Chính rất không thích danh xưng “Tiểu tử” này, cũng không tiện bác bỏ, trừng mắt liếc nhìn Trình Cố một cái: “Ca hát gì?”

“Lúc chạy bộ buổi sáng xướng ca đó.” Trình Cố nói: “Các cậu muốn nghe bài gì, tôi sẽ hát bài đó. Tất cả mọi người nói hết một vòng, chỉ có cậu là không nói, không giống mọi người.”

Lúc nói đến hai chữ “không nói” Trình Cố còn rất quen thuộc mà nhếch ngón tay trở lên đâm đâm vào mặt Tạ Chính.

Trong lúc huấn luyện từ trước đến giờ Tạ Chính không thích tiếp xúc mật thiết với người khác, theo bản năng lệch ra, trên mặt cũng lộ ra biểu tình ghét bỏ: “Anh tùy tiện muốn hát cái gì thì hát cái đó đi.”

Trình Cố liếc nhìn ngón tay của mình bị gạt ra, mặt mày uốn cong, lộ ra nụ cười mang theo trò đùa dai: “Thật ra tôi đã làm cho tiểu tử mới tới chán ghét?”

Lúc nói ra lời này thì giọng điệu của Trình Cố khác hẳn với lúc chọc cười, thanh tuyến ôn hòa bên trong lại cất giấu tàn nhẫn, trong mắt rõ ràng có ý cười, lại khiến cho người nhìn phải cứng đờ.

Sau này Tạ Chính mới biết, lúc Trình Cố thi hành nhiệm vụ chính là đáng đáp như vậy.

Rất nhanh, Trình Cố thu hồi khí thế làm người khác lạnh người lại, nhấc ngón tay trở lên, nhẹ nhàng ngoắc ngoắc cầm Tạ Chính: “Không sao, anh sẽ để cậu chậm rãi thích anh.”

4. Chương 4

Không ai nói chuyện nhiều với Tạ Chính như vậy.

Sau vài giây ngẩn ngui ngây người Tạ Chính đẩy Trình Cố ra, nhúu mày đôi mắt lạnh lùng phòng bị. Lực đẩy này không nhỏ nhưng Trình Cố chỉ lùi về phía sau một bước, không một chút lảo đảo, nửa giây sau còn giơ tay đánh vào ót Tạ Chính một cái, cười như không cười nói: “Tiểu tử, gan không nhỏ a, vừa tới liền dám đẩy đội trưởng.”

Tạ Chính nhìn chằm chằm cặp mắt đào hoa sâu thẳm kia xuất thần trong chốc lát, đứng dậy, dựa vào ưu thế chiều cao liếc nhìn Trình Cố, trầm giọng nói: “Trình đội, nơi này là quân đội, xin anh tôn trọng một chút. ”

Trình Cố lộ ra vẻ khó hiểu, mấy giây sau các đội viên cười phá lên.

Đến giờ Tạ Chính mới biết, cái Trình Cố gọi là “Thích” cũng không phải là loại yêu thích như cậu lý giải.

Trong tổ hành động đặc thù không ai không thích Trình Cố, cho dù là đội trưởng Trương Nhất mặt lúc nào cũng tối sầm lại thường thường bị Trình Cố chọc cười. Người này luôn đóng vai hề đi tới đâu cũng có tiếng cười, chọc người khác làm chuyện cười rất lành nghề, lấy chính mình làm chuyện cười càng lành nghề, tướng mạo xuất chúng, thêm vào bản lĩnh rất cao, chuyện này sau đó Tạ Chính mới biết, không làm người khác yêu thích cũng khó.

Hiểu lầm ý của Trình Cố, Tạ Chính không khỏi có chút lúng túng, chỉ muốn sau này cùng với tên đội phó nước giếng không phạm nước sông, vậy mà cũng không lâu lắm cậu lại đi quần lầy đối phương.

Mấy năm gần đây cậu thường xuyên nghĩ, khi đó ước chừng là trong lòng mình có quỷ, tất cả lực chú ý đều đặt trên người Trình Cố, nghe đối phương kể chuyện cười tâm thường lại cho rằng có thâm ý trêu chọc khác, đem chuyện tiếp xúc bình thường cho rằng người ta có ý đùa giỡn sâu xa.

Trên thực tế, Trình Cố đối xử với những đội viên khác cũng như thế.

Còn nữa, trong quân đội thích kể chuyện cười cũng không chỉ có một mình Trình Cố.

Có lẽ Tạ Chính khí thế quá mạnh, từ lúc mới tòng quân đến tổ hành động đặc thù không có ai như Trình Cố thỉnh thoảng nhu nhu đầu của cậu, huấn luyện một mỗi thì dựa hẳn thân thể vào cậu, làm cậu bị dính đầy một thân mồ hôi.

Người khác không dám trêu cậu, cũng không muốn chọc giận cậu, chỉ có Trình Cố một chút không sợ, coi cậu âm trầm, lạnh nhạt, chống cự không có gì, muốn vò đầu thì nhất định phải vò đầu, muốn kéo cậu chịu tội thay thì nhất định sẽ dựa vào. Đương nhiên cậu cũng phản kháng, nhưng kết quả phản kháng cũng bằng không.

Lúc đầu cậu nghĩ mình cao hơn Trình Cố 6 centimet, đánh lộn thuộc loại cường, thu thập đội phó bình hoa này không có bất kỳ áp lực, nhưng mà Trình Cố đợi lúc cậu ra tay lại nhanh chóng lòn ra phía sau cậu, tay phải hướng phía trước tìm tòi, ôm eo cậu, tay trái lòn vào trong quần cậu dứt khoát ôm cậu chặt chẽ.

Lúc thân thể ngã xuống đất, Tạ Chính bối rối, đôi môi khẽ nhếch nhìn Trình Cố cười trên eo mình, nửa ngày không nói ra một câu.

Động tác vừa rồi của Trình Cố nhìn như bình thường không có gì lạ, kì thực yêu cầu sức mạnh cực cao, hơn nữa động tác sờ đũng quần kia phải nói là rất nhanh, có thể nói đảm thẳng tử môn.

Đó là lần đầu Tạ Chính lần thấy được Trình Cố lợi hại —— không chỉ dễ như ăn cháo chế phục cậu còn nhân lúc cậu ngã xuống đất dùng lực đạo vừa vặn đỡ cậu làm cậu không đến nỗi té quá đau.

Theo lời Trình Cố nói thì đây là việc đội phó phải làm.

“Tiểu tử là đóa hoa nhỏ của như tổ quốc, phải chăm sóc tốt mới có thể khỏe mạnh trưởng thành.”

Trình Cố hay gọi cậu là tiểu tử, Tạ Chính cho là đối phương khinh miệt mình nhưng lâu dần cậu mới phát hiện, Trình Cố đối với đội viên mới đều đối xử bình đẳng, toàn bộ gọi là “Tiểu tử”.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Tạ Chính càng ngày càng chán ghét danh xưng “Tiểu tử” này.

Chán ghét Trình Cố gọi mình như vậy, càng đáng ghét hơn khi Trình Cố cũng gọi người khác như vậy.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, cậu bắt đầu không tự chủ cứ để ý Trình Cố.

Chỉ cần Trình Cố tiến vào tầm mắt của cậu thì cậu không nhìn thấy người khác.

Đối với hết thảy những chuyện có liên quan đến Trình Cố cậu cũng không nguyện buông tha.

Nghe nói phòng trưng bày vinh dự của tổ hành động đặc thù có rất nhiều huy chương chiến công của Trình Cố; nghe nói Trình Cố nhập ngũ năm 16 tuổi, chưa tới 17 tuổi thì được đặc cách vào tổ hành động đặc thù, còn là đội phó trẻ tuổi nhất của tổ hành động đặc thù; nghe nói Trình Cố khi tác chiến có thể đảm nhiệm được bất kỳ vị trí nào, một người một ngựa cũng có thể bình an trở về; nghe nói Trình Cố...

Trình Cố mạnh mẽ, khó đoán.

Tạ Chính mài răng hàm, nhìn về phía Trình Cố, ánh mắt càng ngày càng phức tạp.

Cậu muốn trở nên mạnh mẽ, mạnh đến có thể cùng Trình Cố kề vai chiến đấu.

Thậm chí cậu muốn áp Trình Cố một đầu, phá giải cái gọi là “Khó giải” kia.

Nhưng so sánh sức lực lại không giống như quá khứ bất đồng. Tại trường quân đội hay trong bộ đội đặc chủng cậu đều có đối thủ cạnh tranh, cậu toàn tâm toàn ý muốn đánh bại những người kia, chưa từng có những ý niệm khác. Nhưng đối với Trình Cố, cậu không chỉ muốn vượt qua.

Cảm giác kích động đến cào tâm nạo phổi kia là cái gì, trải qua cũng nhiều năm tháng cậu mới “thể hồ quán đỉnh”.

Một ngày trước khi kết thúc kỳ huấn luyện đội viên mới, Trình Cố vô cùng mệt mỏi, thân thể lệch đi, lại đi tìm Tạ Chính để dựa vào. Có lần giáo huấn trước nên Tạ Chính đã biết Trình Cố là nhân vật như thế nào rồi, gần đây cậu cũng bị dựa quen rồi, vốn không muốn giẫy dụa, nhưng cậu thật sự quá mệt mỏi, hai cái chân như không phải là của mình căn bản đứng không được. Trình Cố vừa kề sát lại, một chút sức lực cuối cùng cũng không còn làm cho cậu chặt vật té ngã. Có một cánh tay nhỏ mạnh mẽ kéo cậu lại.

Trình Cố nghịch quang, mồ hôi trên cổ rơi xuống lồng ngực cậu như dầu ớt rơi vào nồi, làm trong trái tim cậu bắn ra cuồng triều chưa bao giờ có.

Trình Cố khẽ cười một tiếng, chế nhạo nói: “Sao trải qua huấn luyện rồi vẫn như vậy? Có vậy cũng đứng không yên?”

Tạ Chính đứng lên, tận lực lạnh lùng nói: “Anh đứng không vững cũng đừng dựa vào người tôi.”

“Tôi càng muốn.”

“...”

“Ai biểu cậu cao lớn làm chi.” Trình Cố cười vỗ vỗ cánh tay của cậu: “Vừa cao vừa rắn chắc, dựa vào rất vững vàng!”

Khóe miệng Tạ Chính co giật, mới biết Trình Cố chỉ dựa vào mình không dựa vào người khác là bởi vì cậu cao nhất.

“Nhưng hôm nay cậu có thể dựa vào tôi một chút.” Trình Cố nói.

Khi đó Tạ Chính mới 19 tuổi, kiêu căng tự mãn, chân run nhưng miệng không nhuỷ: “Dựa vào anh làm gì?”

“Cậu đứng không vững mà còn cậy mạnh?” Trình Cố cười cười kéo cậu lại, cánh tay dè lên cổ của cậu, vẫn cứ đem 6 centimet chiều cao kéo đến không còn chênh lệch: “Một mỗi thì nghỉ ngơi một chút, không chịu nổi thì nói với tôi, sao tôi không để cậu nghỉ ngơi chứ? Mọi người đều biết lúc quá mệt mỗi thì lên tiếng, chỉ có cậu là im lặng, cậu có ngu hay không, làm nũng thì sẽ rơi khỏi thịt sao?”

Tạ Chính bị Trình Cố kéo xuống ngực của mình vẫn không thể tránh thoát, trong hơi thở tất cả đều là mùi vị của Trình Cố.

Mồ hôi của Trình Cố không khó ngửi cũng không giống như người khác, bên trong nóng rực lại mang theo vị ngọt.

Thân thể Trình Cố cũng không giống người khác, tuy rằng cũng có cơ bắp nhưng lại mềm mại như không có xương, có khi lại cứng như thép, có thể vững vàng đẩy ngã một người thanh niên khác.

Cũng giống như hiện tại.

Tạ Chính nghĩ, mình nhất định là một đến choáng váng.

Trình Cố vừa nói vừa vỗ lưng cậu: “Nghỉ ngơi được rồi lại trở về luyện tập, cậu là một đội viên mới, thời kỳ quá độ còn chưa có kết thúc, sẽ chưa có nhận nhiệm vụ, đừng nóng ruột. Nhớ kỹ, có khó khăn tìm Trình Cố, Trình Cố sẽ giúp cậu.”

5. Chương 5

Sau ba tháng thì đội viên mới kết thúc thời kỳ quá độ, Tạ Chính được phân vào một đội, mà người phụ trách đội đó đúng lúc là Trình Cố.

Lúc chuyển ký túc xá lẽ ra Tạ Chính cùng phòng với một vị đội viên khác, sau khi biết bạn cùng phòng với Trình Cố bị điều đi một quân khu khác cậu chủ động xin ở cùng phòng với Trình Cố.

Không thể nói được là trong lòng muốn gì, cũng không đặc biệt muốn ở cùng với Trình Cố, chỉ là không muốn nhìn thấy Trình Cố ở cùng với người khác thôi.

Trình Cố cũng không ngại, lười nhác dựa vào cạnh cửa, lúc Tạ Chính đi vào thì đập nhẹ trên bắp chân cậu một cái, cười nói: “Lúc huấn luyện bị tôi dẫn vật chưa đủ, lúc ngủ cũng muốn bị tôi dẫn vật sao?”

Lỡ tai Tạ Chính ửng đỏ, lạnh lùng nói: “Chỉ có bên này là còn chỗ.”

Cuối mùa hè đầu mùa thu, khí trời đã có chút lạnh, Trình Cố chỉ mặc chiếc áo T shirt rộng rãi nhiều màu sắc, đến gần vài bước, từ phía sau ôm lấy cổ Tạ Chính, nói: “Muốn ở bên cạnh Trình Cố thì cứ việc nói thẳng, trê ranh to xác xấu hổ làm gì?”

Trình Cố tránh khỏi, trong lòng có chút tức giận, nhưng trên mặt vẫn không có quá nhiều biểu tình: “Anh nên có bộ dáng của một người đội trưởng!”

“Được nha, tiểu tử này còn dám dạy bảo đàn anh à?” Trình Cố ôm cánh tay, hờ hững mang theo vài phần ngoan liệt không phù hợp với tuổi tác và thân phận: “Không tuân theo lệnh của đội trưởng, làm một trăm cái nằm sấp chống tay đi.”

Tạ Chính lười lý luận với anh, cúi xuống đất liền làm 150 cái, vẫn là hai chân gác ở mạn giường nằm sấp chống tay, kiểu này độ khó rất cao. Vốn tưởng rằng lần này có thể bịt được cái miệng của anh, không nghĩ tới anh rất bình thường, ngồi ở trên giường hai chân tréo nguầy: “Bảo làm một trăm cái cậu nhất định phải làm thêm năm mươi, xem ra là tinh lực quá dồi dào, sức lực toàn thân không mệt. Vậy tôi phải cố gắng huấn luyện cậu, đỡ cho cậu một lát đi ra ngoài tìm người đánh nhau.”

Tạ Chính mặt mày cường tráng, môi mỏng mím lại, trong con ngươi chột lóe ra ánh sáng lạnh. Trình Cố làm như không thấy, chỉ chỉ mặt đất: “Ày, nằm xuống, hai trăm cái Sit-up.”

Trong quân có quân quy, Tạ Chính tuy có tức giận nhưng cũng hiểu được phục tùng, không nói hai lời nằm xuống bắt đầu làm. Trình Cố vui cười hờ hờ ở một bên nhìn, còn đếm nhịp, lúc Tạ Chính làm được hơn một trăm cái thì khen: “Cái eo của cậu không sai a.”

Tạ Chính sững sờ, tốc độ lúc này liền chậm lại.

Trình Cố thấy thế đi tới, dùng mũi chân ép ép cơ bụng của cậu: “Mới vừa khen eo cậu đẹp thì cậu lại không động? Nhanh lên, sắp đến giờ tới nhà ăn ăn cơm, làm xong đi ăn cơm với tôi.”

Tạ Chính nén giận, lưng hơi di chuyển, đang chuẩn bị tiếp tục làm, Trình Cố đột nhiên ngồi xổm xuống, tay phải sờ sờ bụng dưới của cậu nói: “Thật cứng.”

Tạ Chính cứng đờ: “Buông tay!”

“Sờ sờ một chút cũng không cho à?” Trình Cố cười vỗ vào cái rốn của cậu một cái: “Lão Trương không chọn làm người, nhìn cơ bụng của cậu này, lúc tôi 19 tuổi cũng không cứng như thế.”

“Năm nay anh cũng mới 21 tuổi, chỉ lớn hơn tôi 2 tuổi mà thôi.” Tạ Chính mở “Ma trảo” ra, dờ ra hai bước lúc này mới tiếp tục Sit-up.

“Cái gì gọi là ‘Mà thôi’?” Trình Cố vòng tới bên chân Tạ Chính, giúp Tạ Chính giữ hai chân: “Kém 2 tuổi cũng gọi là kém không phải sao? Chiều theo ý này của cậu, cậu cao hơn tôi 5 centimet, thì cũng chỉ là 5 centimet ‘Mà thôi’ a, làm tròn số thì chúng ta cao bằng nhau.”

Tạ Chính không nói: “Là 6 centimet!”

Hơn nữa 5 centimet cũng là “Đi vào”, không phải “Bỏ ra”, làm sao cao bằng nhau được?

“Bần cùng cái gì bần cùng? Dám cố chấp với đội trưởng.” Trình Cố đột nhiên tự cao tự đại, phẩy phẩy chân Tạ Chính: “Khép lại, mở đũng quần đối diện với tôi không sợ tôi một chưởng bóp của cậu sao.”

Tạ Chính vốn lời nói ít, lúc này trực tiếp tức giận đến á khẩu không trả lời được.

Trình Cố lại tiếp tục đỉnh đạc nói: “Tăng nhanh tốc độ, không được ngừng, eo lại cho thêm lực, còn ba mươi cái, làm xong thì ăn cơm. Hắc, eo cậukhẩu vị tốt lắm ...”

Tạ Chính làm tới hoa mắt chóng mặt, sau khi làm xong nằm trên đất nghỉ ngơi, lại bị Trình Cố vuốt mặt một cái.

Trình Cố sờ soạng mấy cái rồi đi, Tạ Chính lại ngồi dưới đất thất thần nửa ngày mãi đến tận nơi nào đó không hiểu tại sao lại có phản ứng.

Tạ Chính vọt vào buồng tắm, mở vòi hoa sen, đứng dưới nước lạnh mười phút, nhưng cả người vẫn cứ không nóng, nơi đó cũng không có dấu hiệu giảm độ cứng. Cậu dùng một tay chống đỡ vách tường gạch, một tay hướng phía dưới nắm chặt, thô thanh thở dốc, đầy đầu đều là Trình Cố.

Trình Cố cười muốn ăn đòn, Trình Cố có đôi mắt đẹp, tóc của Trình Cố dài hơn những chiến sĩ khác, lúc Trình Cố đùa với cậu thì hơi nhếch môi lên....

Lúc phóng thích thậm chí cậu tưởng tượng cổ nhiệt lưu kia dội xuống mặt Trình Cố.

Việc này không bình thường.

Cậu đứng yên dưới vòi nước thật lâu, lúc bình tĩnh lại thì bắp thịt đã căng thẳng sinh ra từng trận ngứa ngáy.

Khi đẩy cửa phòng tắm ra cậu chỉ mặc một cái quần cộc, cậu cho là Trình Cố sẽ không về sớm, vậy mà gương mặt liền thấy Trình Cố khom lưng thu dọn rương hành lý dưới đất.

Từ góc độ của cậu nhìn sang, đúng dịp thấy Trình Cố đang mân mê cái móng.

Nhịp tim mới vừa chậm lại nhất thời liền nhiệt liệt đập nhanh.

“Tắm xong?” Trình Cố không có quay người: “Bảo cậu đi ăn cơm cậu cũng không tới, để giành cho cậu một phần, trên bàn, thừa dịp còn nóng ăn đi, để lạnh thương tổn dạ dày.”

Tạ Chính nhìn trên bàn quả nhiên có hai hộp cơm, một hộp là cơm, một hộp là súp đặc.

Trình Cố moi móc trong rương hành lý nửa ngày, cầm mấy bộ quần áo quay người, lông mày nhíu một cái: “Sao mặt cậu lại trắng như vậy?”

“Tắm nước lạnh.” Tạ Chính tránh nặng tìm nhẹ, mở ghế ra ngồi xuống: “Cảm tạ Trình ...”

Chữ “Đội” còn chưa nói ra, đầu liền bị đè xuống.

Trình Cố ở trên cao nhìn xuống, hai tay vuốt trên mặt cậu, còn xoa xoa hai lần, cười xấu xa nói: “Vừa nãy ở bên trong làm chuyện xấu đi?”

Tạ Chính cả kinh.

Cậu thật làm chuyện xấu, đồng thời còn có ý dâm với người nào đó.

Người này hiện tại đang đứng ở trước mắt.

Gương mặt cậu đang trắng đột nhiên nóng lên như nước sôi trào bốc hơi, đốt nóng lòng bàn tay Trình Cố.

Trình Cố cũng sửng sốt, 2 giây sau mới không dám xác định nói: “Cậu thật ở bên trong xóc lọ?”

Tạ Chính không có cách nào phản bác, yên lặng cầm lấy đĩa.

Trình Cố được nước làm tới: “Tôi tùy tiện lừa cậu một chút, thì ra là đúng sự thật à. Sách, các cậu... tiểu tử này, tinh lực rất là dồi dào, cả ngày cứ nghĩ đến chuyện này, lúc huấn luyện sao không có sức khỏe như vậy?”

Tạ Chính suýt nữa đem răng cắn nát, gò má cũng nổi gân xanh, Trình Cố nhìn càng thích thú: “Tức giận sao? Nói vài câu cậu làm sao vậy? Lại không dạy bảo cậu. Nhìn một cái, mặt đều đỏ lên vì tức, còn không phải sao? Đừng tức giận, ai cũng phải xóc lọ. Cậu sợ xóc lọ bị phát hiện sao? Việc này có gì phải sợ, sau này hai ta ở chung phòng, ai ở trong phòng tắm nán lại lâu chính là đang xóc lọ, điều này sao có thể giấu được?”

Tạ Chính dùng ánh mắt phức tạp trừng Trình Cố.

Trong mắt kia có tức giận, không cam tâm, càng có điên cuồng và khát vọng cái gì đó không biết.

Dục vọng chiếm hữu của một người thanh niên mới tới tổ hành động đặc thù như ngọn lửa rừng vào cuối hè muốn đốt cháy cả bầu trời.

6. Chương 6

Đối với việc phát sinh điên cuồng nghĩ đến Trình Cố, chỉ có không ngừng huấn luyện, không ngừng tiếp nhận nhiệm vụ, làm cho cả người uể oải đến cực điểm mới có thể miễn cưỡng áp chế cổ kích động kia. Tại tổ hành động đặc thù năm thứ nhất, Tạ Chính dựa vào bản lĩnh thật của mình đến nỗi các đồng đội đều

cảm thấy cậu “Quá mức” chăm chỉ nên đã đứng vững gót chân ở đội một, ban đầu do Trình Cố dẫn làm nhiệm vụ, sau đó có thể cùng Trình Cố sánh vai.

Lúc ở căn cứ đa số thời gian của Trình Cố giành cho huấn luyện, thời gian ở ký túc xá tuy rất ít nhưng cậu bắt đầu hồi hận chuyện quyết định đổi phòng ngủ lúc trước.

Trình Cố xem ký túc xá là nhà riêng của mình, không kiên dè còn có một người khác, quần áo và hành vi làm sao để mình thoải mái là được. Đi buồng tắm rửa ráy không mang theo quần áo, cởi hết quần áo chỉ còn chừa cái quần lót mới vọt vào, thường thường đi tắm lại quên lấy quần lót, sau khi làm ướt hết người mới hô to “Tạ Chính lấy quần lót giùm tôi”. Tạ Chính đành phải mở cửa đưa quần lót, nhiều lần cậu đụng phải thân hình vừa nóng lại vừa ẩm ướt của Trình Cố.

Trong phòng có máy điều hoà không khí, thu mùa đông cũng không lạnh, sau khi Trình Cố tắm xong lại không thích lập tức mặc quần, mùa đông chỉ mặc quần áo mùa thu, mùa hè thì chỉ mặc áo lót, cứ như vậy mở hai cái chân đi tới đi lui. Tạ Chính không chịu được, coi như sau khi cậu nhắm mắt không nhìn, nhưng khi nghe anh làm ra động tĩnh, phía dưới cũng cứng như thiết phải đi vào buồng tắm giải quyết, đi ra còn bị anh ta chê cười: “Nhanh như vậy? Tuổi còn trẻ, hay là thận hư đi?”

Tạ Chính mặt lạnh như cũ: “Anh rất chậm?”

“Có biết nói chuyện hay không hả? Tôi phải gọi là ‘Dài’, không gọi là ‘Chậm.’” Trình Cố ngả chổng vó lên trời nằm xuống giường, cười ha hả nói: ” Trình đội của cậu rất lợi hại, khắp mọi mặt.”

Trình Cố có lợi hại hay không, Tạ Chính không biết, nhưng cậu nghe đồng đội nói lên, Trình Cố vẫn là trai tân.

“Các cậu đừng tin cái miệng của Trình đội, anh ấy chỉ thích đi khắp nơi trêu chọc mọi người mà thôi, kỳ thực tâm lý rất đơn thuần. Tôi nói cho các cậu biết, Trình đội có thể trêu chọc chúng ta, nhưng chúng ta không thể trêu chọc anh ta, đụng đến anh ta thì biết tay đội trưởng. Biết vì sao không? Bởi vì anh ta chưa trải qua chuyện yêu đương, bị chọc ghẹo vài câu liền đỏ mặt, cho nên đúng lúc thì nên biết dừng lại.”

Đội viên cũ của tổ hành động đặc thù đều nói “Trình Cố là vua nói phét” việc này những người đội viên ở tổ mấy năm đều biết, chỉ có đội viên mới là bị anh dọa dẫm, cho Trình Cố là lão lưu manh không có tim không có phổi.

“Trình đội tinh khiết lắm, chỉ có cái miệng làm người ta ghét một chút.”

Tạ Chính nhớ tới những lần Trình Cố trêu chọc mình làm rất giống như thực. Sau khi trở về ký túc xá cậu cũng không biết ‘đến lúc thì dừng lại ‘ mà vẫn tiếp tục nói với Trình Cố, hỏi một câu: “Trình đội anh là trai tân à”, Trình Cố đầu tiên là sững sờ, sau đó kinh ngạc, tiếp tục cố gắng xem thường: “Trình đội của cậu duyệt vô số người...”

Tạ Chính ngăn chặn khoe môi, lần đầu biết được cảm giác nín cười.

Trình Cố không phản ứng như thế này mới là lạ.

Đương nhiên, Tạ Chính cũng không lập trường gì cười nhạo đối phương, dù sao 16 tuổi cậu đã vào trường quân đội, tuổi mới hai mươi, ở phương diện tình dục tu luyện cũng chỉ là năm ngón tay thần công.

Trình Cố khoe khoang mình đã từng trải “Duyệt người” xong liền nằm trên giường, sau khi làm nhiệm vụ trở về rất buồn ngủ nên lập tức ngủ say.

Vào giữa mùa hè, Trình Cố rất thích ngủ trần truồng, toàn thân chỉ có một cái quần lót, ngay cả chăn cũng không đắp. Tạ Chính đi ra ngoài luyện thêm 5 km trở về, liếc mắt liền thấy Trình Cố hai chân mở lớn, quần lót đối diện với mình, ngủ không có hình tượng chút nào.

Tạ Chính thở dài, bụng dưới nhất thời dâng lên nhiệt khí. Trình Cố vóc người vô cùng tốt, cơ nhục cân xứng, da dẻ tốt hơn đại đa số quân nhân gấp mấy đẳng cấp. Anh đã từng đùa giỡn, nói trong cơ thể mình hoóc-môn nữ rất nhiều, cho nên da dẻ có thể liều một trận với các cô gái. “Các cậu là những tiểu tử thô lỗ có ước ao cũng không được.”

Các tiểu tử thô lỗ lại ồn ào: “Anh chỉ giỏi khoác lác, anh nhiều hoóc-môn nữ sao không thấy hai cái vú của anh lớn ra?”

Còn có người cười: “Đúng vậy, hoóc-môn nữ của anh nhiều, phía dưới cũng không thấy nhỏ nha!”

Lời này Trình Cố thích nghe, đặc ý ưỡn ưỡn phần thân dưới: “Làm sao, ước ao hả?”

Ánh mắt của Tạ Chính nóng như lửa rơi vào giữa hai chân Trình Cố muốn đem nơi đó thiêu đốt.

Trình Cố nhỏ cũng không nhỏ, lúc quần lót bó lại hình dáng đặc biệt rất đẹp, một đồng tròn tròn, Tạ Chính đứng ở bên giường chỉ muốn ngồi xổm xuống hôn một cái.

Đứng khoảng chừng mười phút, Tạ Chính cảm giác rõ ràng phía dưới của mình đã phồng đến không chịu được, không thể làm gì khác hơn là cúi người xuống tung chăn đắp cho Trình Cố, sau đó đi buồng tắm phát tiết.

Mấy tháng gần đây dục vọng muốn giữ lấy Trình Cố đã càng ngày càng mãnh liệt, Tạ Chính không biết lúc nào mình sẽ mất không chế.

Cùng sinh trưởng với dục vọng chiếm hữu đồng thời còn có ý muốn khống chế, cậu càng ngày càng không thể nào tiếp thu được chuyện Trình Cố mỗi khi rồi rảnh lại đi trêu ghẹo những người khác.

Biết rõ tính cách của Trình Cố là như vậy, thích làm âm ỉ, gặp gỡ ai cũng có thể trêu ghẹo, từ cậu lính mới vào đến đội trưởng lớn tuổi ai cũng bị Trình Cố trêu đùa. Tạ Chính cũng biết Trình Cố “trêu ghẹo” chỉ là chơi vui mà thôi, không phải có tình cảm gì, thích chọc ghẹo thì chọc ghẹo mà thôi.

Nhưng người đi trêu chọc vô tâm, kẻ bị trêu chọc khó nói vô ý.

Tạ Chính nghĩ đến chính bản thân mình, nói với Trình Cố.

Cậu không biết còn có những người khác cũng giống cậu mơ ước Trình Cố.

Bởi vì cùng ở một đội, chỉ cần không đơn độc làm nhiệm vụ Tạ Chính một tác cũng không rời khỏi Trình Cố. Về chỗ này hai năm, khí chất cường giả cao ngạo trên người Tạ Chính trong lúc làm nhiệm vụ đã phát ra triệt để, cậu không còn là chàng trai 19 tuổi vừa tới bị Trình Cố chọc cho mặt đỏ.

Cậu mang bộ mặt lạnh lùng đứng ở bên cạnh Trình Cố thường cho người khác một loại ảo giác —— cậu mới đội trưởng đội một. Còn Trình Cố là người hợp tác thích nghịch ngợm của cậu mà thôi.

Không biết bắt đầu từ khi nào, trong tổ hành động đặc thù thường xuất hiện loại thanh âm này:

“Tạ Chính! Đến xem Trình Cố kìa, anh ta chính đội viên mới khóc luôn rồi!”

“Tạ Chính! Đến tóm Trình Cố lại! Thứ đồ gì, lại tới trộm điểm tâm của ông.”

“Tạ Chính! Má nó...Tạ Chính mau tới, Trình Cố lại đi chọc giận lão Trương rồi!”

“Tạ Chính, Trình Cố đâu?”

Trong lúc đường hoàng ra ngoài làm nhiệm vụ, Trình Cố phục Tạ Chính quản.

Nói là “Phục”, không bằng nói “Tín nhiệm”, nhưng Tạ Chính cũng vui vẻ chùi dít cho anh, giúp anh thu thập tàn cục không quan trọng, sau đó nhắc nhở anh vài câu, như là “Đừng quá hỗn”, “Có bộ dáng đội trưởng một chút”. Trình Cố mỗi lần đều đáp ứng được được, nhưng thích trêu chọc vẫn phải trêu chọc, ở căn cứ mỗi khi nhàn rỗi một ngày không trêu mèo chọc chó là không qua được.

Các đội viên cũ thì tỏ ra khoan dung: “Xử nam mà, đều như vậy. Trình đội chưa ăn thức ăn mặn, sau này nếm trải mùi vị đó mới có thể thu liễm.”

Trình Cố không hổ là đội sủng của tổ hành động đặc thù, chọc nhiều người như vậy cũng không ai ghi hận anh.

Tạ Chính thì càng ngày càng khó chịu. Không ai ghi hận vậy ghi nhớ ước chừng là có. Người như Trình Cố khiến người không ghi nhớ cũng khó khăn.

Lại đến một năm bổ sung thêm lính mới, Trình Cố lần thứ hai được phái đi quản đội viên mới, tạm thời không theo đội một làm nhiệm vụ. Tạ Chính ở nước ngoài đợi hơn nửa tháng, lúc trở về liền nghe nói Trình Cố “Không thành thật” đang bắt nạt nhóm lính mới xui xẻo này.

Có lẽ mới vừa ở trên lưỡi dao liêm huyết, thêm nữa tiểu biệt gặp lại, cố chấp trong xương Tạ Chính rốt cuộc không thể khống chế được, sau khi giải cứu đội viên mới cùng Trình Cố trở về nhà, vừa đóng cửa liền đè Trình Cố vào tường, ánh mắt nguy hiểm như mãnh thú ngửi được mùi máu tanh.

Trình Cố ngược lại cũng không sợ. Nếu như người khác làm ra bộ dáng yếu thế đáng thương với anh, thì anh sẽ giả bộ làm còn đáng thương hơn nữa, nhưng nếu như đùa giỡn ngang ngạnh với anh thì anh đường đường là đội phó không thể thua nửa phần.

Hai người đang tức giận mà khoảng cách đối diện lại rất gần. Tạ Chính tàn nhẫn cao ngạo, khóe mắt của Trình Cố lại điêu luyện thành thạo câu ra ý cười.

“Muốn làm gì?” Trình Cố giơ tay ôm lấy cổ Tạ Chính.

“Muốn xoa anh.” Tạ Chính cắn răng nói.

Chương sau có H, bạn LEE ăn chay đã rất lâu rồi!!!

7. Chương 7

Hai người ở chung chưa bao giờ sủng thật đạ thật mà làm. Trình Cố khẽ cười đẩy Tạ Chính đến mạn giường, đè lên vai Tạ Chính để Tạ Chính ngồi xuống.

Anh quỳ một gối xuống cạnh giường ngồi ở chính giữa hai chân Tạ Chính, nâng mặt Tạ Chính lên nói: “Bây giờ không được.”

Tạ Chính nhìn chăm chú mắt của anh không nói một lời.

“Lần sau đi.” Trình Cố nói: “Trước tiên đi tắm, cậu xem cậu rất bẩn, y như chó hoang.”

Cho đến hôm nay Tạ Chính cũng không hiểu thái độ của Trình Cố vào lúc đó.

Cậu tự cho là mình biết rõ Trình Cố, cho là Trình Cố sẽ nổi giận. Nhưng cậu đã không có cách nào khắc chế, bộ dạng Trình Cố nổi giận không phải cho cậu thuốc an thần mà là thuốc kích dục.

Cậu đã hạ quyết tâm hoặc là nói đã mất lý trí — cậu nhất định muốn cùng Trình Cố làm một lần, cho dù là cưỡng bách, cho dù sau đó sẽ phải chịu kỷ luật nghiêm khắc nhất.

Thế nhưng một câu nói hời hợt của Trình Cố: “Bây giờ không được, lần sau đi”, đã đem cậu đánh tơi bời.

Căn bản không nghĩ đến, Trình Cố sẽ đồng ý.

Coi như “Lần sau đi” chỉ là câu nói qua loa cũng đủ để cho Tạ Chính tìm về một chút lý trí.

Nếu như cưỡng bách, cậu ước lượng sẽ không cách nào chân chính cưỡng bách Trình Cố. Đừng nói cậu ngay cả toàn bộ tổ hành động đặc thù cũng không có ai có thể bắt Trình Cố làm việc không mình muốn.

Trình Cố thỉnh thoảng giả vờ yếu đuối chỉ là chơi vui, bộ thân thể này đến tột cùng có thể bùng nổ ra bao nhiêu năng lượng, ngoại trừ những kẻ đối địch với anh thì không người hiểu rõ.

Từ sau khi Tạ Chính trưởng thành Trình Cố ở đội một thỉnh thoảng lười biếng, một ít đội viên mới còn cho Tạ Chính mới là đội trưởng. Nhưng những đội viên cũ đều hiểu, Trình Cố chỉ lười phân cao thấp, chỉ cần anh vẫn còn ở đây thì thủy chung anh vẫn là người tâm phúc trong đội.

Không nghi ngờ chút nào, Tạ Chính cũng rõ ràng.

Nhưng Tạ Chính không hiểu, tại sao Trình Cố lại đáp ứng nhẹ nhàng như vậy.

Tuy rằng chuyện chiến sĩ ở trong quân tìm kiếm bạn tình cũng không hiếm thấy, một ít đội viên cũng sẽ tạo thuận lợi cho nhau nhưng từ trước đến giờ hai người không nói những chuyện như vậy.

Bầu không khí nhất thời có chút lúng túng, Trình Cố đẩy Tạ Chính vào buồng tắm, còn thề son sắt mà nói: “Trình đội đã lúc nào lừa gạt cậu chưa? Nói lần sau làm, thì nhất định sẽ làm. Về mặt cậu sao lại cứng như vậy? Không phải là xử nam đi? Sách, các cậu xử nam rất là phiền phức, vừa tinh khiết vừa ngốc, sớm biết cậu là xử nam tôi đã không đáp ứng cậu...”

Mí mắt Tạ Chính nhảy một đêm, sau nửa đêm lại mộng xuân, trong mộng cậu đè Trình Cố lên giường lăn qua lộn lại mà làm, làm đến khi con người chính quy là xử nam kia hừ hừ nha nha nói không ra lời.

Một tuần lễ sau, đội một được đến hai ngày nghỉ ngơi. Sáng sớm, phần lớn đội viên cũng không rời giường, chỉ có Tạ Chính vẫn theo lịch hằng ngày làm việc và nghỉ ngơi, 5 giờ rưỡi là ra ngoài luyện tập lúc trở về là đúng 7 giờ, cậu cho là Trình Cố còn đang ngủ, lúc mở cửa động tác rất nhẹ rất chậm, vậy mà mới vừa quay lưng khép cửa lại, eo liền bị một người ôm lấy.

Ở ký túc xá của tổ hành động đặc thù tuyệt đối không cần lo lắng bị tập kích, Tạ Chính biết đó là Trình Cố. Nhưng vì biết là Trình Cố tìm mới tại mãnh liệt co rụt lại sau đó nhanh chóng nhảy lên.

Lúc cậu vừa mở cửa Trình Cố còn nằm dang hai tay hai chân ở trên giường, mấy giây sau Trình Cố đã thần không biết quỷ không hay lén tới phía sau cậu. Toàn bộ quá trình cậu không cảm nhận được.

Lưng cậu dán vào ngực Trình Cố, bụng dưới bị Trình Cố sờ soạng, Tạ Chính có chút loạn, tuy rằng Trình Cố thích đùa giỡn, cũng thường xuyên táy máy tay chân, nhưng chưa từng dùng tay cho vào trong quần người khác.

Cậu cũng cảm thấy vật nhỏ của Trình Cố.

“Trình đội.” Tạ Chính quay đầu, trầm giọng hỏi: “Anh đang làm gì?”

“Có xạc hay không?” Âm thanh Trình Cố như đầu độc.

Xương đùi Tạ Chính ngứa ngáy, nhiệt khí bụng dưới nghịch lưu dâng lên, cậu còn tưởng mình nghe lầm.

“Lần trước là ai nói muốn xạc tôi?” Trình Cố nói: “Làm sao, không dám?”

Tạ Chính đâu chịu nổi kích thích này, tinh lực vừa đến, không chút nghĩ ngợi đột nhiên quay người nắm lấy tay Trình Cố đè đối phương ở trên cửa.

Giường cung bật kiếm, mùi mồ hôi như xuân được thúc giục tình.

Trình Cố híp lại mắt, trong mắt Trình Cố lóe lên ánh sáng khó hiểu.

“Tiểu tử, xuất tinh sớm rồi sao?”

Trình Cố vừa nói chuyện vừa vuốt ve một bên môi, đầu hơi nghiêng về bên trái, ánh mắt và động tác toả ra sự gợi cảm từ lúc mới sinh ra. Thậm chí vừa nói xong lời cuối cùng còn nhấc chân lên, không nhẹ không nặng đạp lên thẳng nhỏ đã cương cứng của Tạ Chính.

Tạ Chính cũng không rảnh suy nghĩ đến dụng ý của Trình Cố, dục hỏa dễ dàng nhen lửa, từ khi chỗ kín được đụng chạm cả người cậu như bị bốc cháy.

Khí tức cậu hỗn loạn, kéo quần lót của Trình Cố, không nói lời gì bàn tay kéo quần xuống.

Trình Cố nhắm mắt ngẩng đầu, cơ nhục căng thẳng, lông mi run rẩy, con người ngay dưới mắt bí mật chuyển động.

Cho đến lúc này, tầng nguy trang phong lưu kia mới bị chọc thủng.

Nhưng Tạ Chính lại không công phu thưởng thức vẻ căng thẳng của anh, cậu quay lưng lại như mãng thú đối bụng khom người cắn xuống.

Đầu vú bị môi răng xâm phạm, Trình Cố hít sâu một hơi, dùng sức cắn môi, hầu kết run rẩy. Một tay anh đặt ở trên vai Tạ Chính, một tay nắm lấy tóc của Tạ Chính, khớp xương dần dần trở nên trắng.

Tạ Chính biết Trình Cố đang run rẩy, nhưng không cách nào dừng động tác nút cần lại, tay cũng dùng sức nắn bóp một bên đầu vú khác.

Chỉ cần hôn ngực người này, liền không nhịn được muốn nuốt anh vào bụng.

Trình Cố phát ra một tiếng rên rỉ, Tạ Chính cũng nghe không được. Thính giác của cậu tràn ngập nhịp tim đập mãnh liệt của mình, một đường hôn xuống phía dưới, hôn lên mỗi một tất da thịt Trình Cố, từ cơ ngực đến cơ bụng, từ rốn đến tuyến nhân ngư. Lúc cậu ngồi chồm hổm xuống nâng thẳng bé của Trình Cố lên, không một chút chần chừ ngậm vào trong miệng.

Tóc tai bị nắm lấy, cái mông vẫn còn khép rất chặt, Tạ Chính cũng không có kinh nghiệm, sau khi liếm mấy lần Trình Cố mới thả lỏng.

Trình Cố nhìn cậu, đuôi mắt từ lâu nhiễm phải tình hồng, anh nói: “Đi lên giường.”

Giường quân đội rất cứng, lúc Trình Cố cả người trần trụi nằm trên đó lông mày hơi nhíu lại. Tạ Chính đè anh dưới thân, hôn mặt mày của anh, ở bên môi anh mổ mỗ: “Trình đội, anh có chuẩn bị đồ vật không?”

Trình Cố lắc đầu, tình hồng từ đuôi mắt lan tràn đến ngực: “Cậu cứ làm cho tôi xuất tinh đi, sau đó dùng cái đó... Đưa vào.”

Trong đầu Tạ Chính chợt lóe một chút do dự, không có bao cao su, cũng không có bôi trơn, Trình Cố cũng chưa từng làm, có thể bị thương hay không?

Nhưng dục vọng như sóng dữ trong khoảnh khắc cuốn đi do dự, Tạ Chính ôm lấy eo Trình Cố, ý thức triệt để bị thú tính chiếm lĩnh, cậu lại một lần nữa nắm chặt phân thân Trình Cố vội vàng ve vuốt.

Trong không khí mùi mồ hôi có thêm mấy phần tanh nồng, Tạ Chính giơ tay lên, liếm liếm tinh dịch ở đầu ngón tay nâng mông của Trình Cố lên, chậm rãi đưa ngón tay đẩy vào.

Tay chân Trình Cố thả lỏng, ngực hạ xuống, dán sát ở trên giường, mông nhếch lên, đem miệng huyết đưa tới trước mặt Tạ Chính. Tạ Chính dùng hết sức kiên trì từng chút từng chút mở rộng đất đai biên giới ở nơi chưa từng được ai chạm vào.

Cậu rất mâu thuẫn. Muốn cho làm cho Trình Cố đau nhưng cũng không muốn Trình Cố chịu mấy may thương tổn. Cậu không phải là người ôn nhu, lại nguyện ý đem ôn nhu duy nhất cho Trình Cố.

Trình Cố nhẹ nhàng lắc lắc mông, đem ngón tay của cậu ngậm càng sâu.

Cậu nghe thấy âm thanh của Trình Cố ngộp ở trong gối: “Đừng làm nữa, tiến vào.”

Ngón tay đổi thành dương vật thô trưởng, Tạ Chính cúi người kề sát ở trên lưng Trình Cố chậm rãi đem phân thân của chôn vào.

Miệng huyết bị mở ra, Trình Cố cả người căng thẳng, Tạ Chính không nhìn thấy mặt của anh nhưng có thể nhìn thấy vai của anh bởi vì dùng sức hô hấp mà phập phồng.

“Đau không?” Tạ Chính dừng lại, đỡ lấy phân thân của Trình Cố, vừa vuốt ve đỉnh dương vật vừa ở phía sau từ từ di chuyển.

Trình Cố lắc đầu, âm thanh không giống như lúc thường, có mấy phần lấy lòng, cũng có mấy phần cứng rắn: “Cậu cứ tiến vào!”

Tạ Chính trầm xuống một hơi, thân dưới ưỡn một cái, lưỡi dao sắc tiến quân thân tốc, nhất thời được âm áp bao khóa.

Trình Cố bất động, cứng ngắc như bức tượng điêu khắc. Tạ Chính bị dục hỏa đốt rụi thanh minh, đang thăm dò đánh đũa hai lần nhưng rốt cuộc khắc chế không nổi, bắt đầu ra vào như mưa to gió lớn.

Thân thể Trình Cố ngọt ngào như mật hoa.

Triều dương xuyên thấu qua rèm cửa chiếu vào trong ký túc xá tạo thành hai đường ranh giới sáng tối. Một bên ánh sáng chiếu vào hai bộ quần trang sạch sẽ, một bên âm u là hai cổ thân thể tinh trắng chặt chẽ quấn quýt lẫn nhau.

Tiếng thân thể chạm vào nhau hòa với tiếng ồ ồ thở dốc, kiên trì của Tạ Chính lần lượt tiêu hao hết, động tác ra vào càng thêm mãnh liệt, lúc hành thân nóng bỏng ép bằng phẳng miệng huyết nhăn nheo Trình Cố co giắt kẹt chặt, khoái cảm giống như cuồng triều kéo hai người đi vào hoặc ánh sáng quang minh hoặc địa ngục hắc ám.

Tạ Chính đổi tư thế ôm Trình Cố lần tới, Trình Cố rên rỉ, xuân thủy trong mắt muốn đem Tạ Chính nhấn chìm. Tạ Chính cúi người chặt chẽ nắm cầm của Trình Cố, một bên cùng Trình Cố hôn môi, một bên tiếp tục làm.

Trình Cố ôm đầu Tạ Chính, lưỡi đi vào trong miệng Tạ Chính càn quét, anh làm càn mà hôn chiếm hết chủ động.

Anh bắn ở trên bụng Tạ Chính, há mồm thở dốc, sau cao trào đáng đáp so với lúc chủ động mời gọi càng thêm mê người.

Tạ Chính ôm chặt anh, lần thứ hai làm chừng mười cái, đem tinh dịch bắn hết vào trong cơ thể anh.

Ánh sáng đã tràn ngập trong tức xá, hô hấp gấp gáp mà dâm mỹ dần dần trở nên bằng phẳng. Bỗng nhiên, Trình Cố vươn mình ngồi ở trên eo Tạ Chính, tinh dịch từ giữa hai chân chậm chậm chảy ra, làm thẳng nhỏ của Tạ Chính lần thứ hai cương cứng.

Trình Cố đứng đưa eo, đùa dai cọt cọt thẳng nhỏ của Tạ Chính, môi đỏ câu lên, âm thanh mang theo mật ý: “Lần sau lại tiếp tục nữa chứ?”

8. Chương 8

Từ 21 tuổi đến 24 tuổi trong ba năm này quan hệ của Tạ Chính và Trình Cố là chiến hữu, bạn cùng phòng còn thêm một tầng nữa là pháo hữu.

Chỉ nói riêng “Pháo hữu”, cũng không quá chuẩn xác, pháo hữu thì không lo lắng cho nhau, không nói tình cảm, làm xong vỗ mông rời đi. Nhưng Tạ Chính cảm thấy mình và Trình Cố hiển nhiên không phải như vậy.

Từ lần thứ nhất tiến vào thân thể Trình Cố, Tạ Chính quyết định mình phải có trách nhiệm.

Sau khi Trình Cố nghe nói vậy lại nằm trên đùi cậu, chơi đùa cái cằm của cậu nói: “Tôi cũng không phải con gái cậu chịu trách nhiệm làm cái gì chứ? Lấy tôi về nhà nuôi sao? Cậu nghèo như vậy không bằng tôi nuôi cậu đi.”

Tạ Chính chưa bao giờ nói với Trình Cố gia thế của mình, hồ sơ của đội viên cũng không công khai. Khi trước Tạ Chính ở trường quân đội bạn học đến từ tầng chót xã hội không ít, Tạ Chính quan sát cuộc sống và thói quen của họ còn học được bộ dáng của họ. Sau khi đến tổ hành động đặc thù hoàn toàn không có thái độ công tử bột, lúc thường huấn luyện đặc biệt khắc khổ, chịu cực khổ còn hơn những người xuất thân từ gia đình nghèo khó.

Trình Cố có lần hỏi gia đình cậu làm gì, cậu thuận miệng mượn bối cảnh của người bạn cùng phòng lúc ở quân giáo áp dụng vào mình, nói cha mẹ đều là công chức ở một xưởng luyện thép, kinh tế nhà mấy đình trệ chồng đờ không được phải về hưu. Trình Cố lập tức trấn an cậu, nói không có chuyện gì, thành viên của tổ hành động đặc thù sau khi cõng quân trang sẽ có một số tiền rất khả quan, cho ba mẹ đường lão không có vấn đề.

“Vậy còn anh?” Tạ Chính hỏi.

“Tôi cái gì?”

“Anh sẽ xuất ngũ sao?”

Trình Cố nở nụ cười: “Tôi không xuất ngũ.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi thích nơi này.” Trình Cố nói: “Còn nữa, cha mẹ tôi có tiền hơn cha mẹ của cậu, họ không cần tôi đường lão.”

Tạ Chính không lên tiếng. Qua một quãng thời gian rất dài, khi Trình Cố quên mất đề tài xuất ngũ và đường lão, Tạ Chính mới làm bộ tùy ý nhắc tới tương lai.

“Tôi vẫn muốn ở lại tổ hành động đặc thù.”

“Hả? Không muốn leo lên tầng cao hơn?” Trình Cố đang luyện súng, ánh mắt chuyên chú hơn lúc bình thường càng thêm sức mạnh đầu độc lòng người.

“Cũng không phải.” Tạ Chính nói: “Cứ rèn luyện thêm mấy năm đi, sau này có cơ hội sẽ suy nghĩ thêm có muốn leo lên trên hay không.”

“Cậu giống tôi, chắc cũng thích bầu không khí này.”

Tạ Chính cười nhạt: “Coi như thế đi. Sau đó coi như không ở tổ hành động đặc thù cũng sẽ không xuất ngũ.”

Cậu chưa có nói ra: Anh muốn ở lại trong quân, tôi liền từ bỏ gia nghiệp, ở đây cùng với anh.

Bởi vì quanh năm làm bạn cùng súng, ngón tay của Trình Cố có nhiều vết chai, rơi vào trên da sinh ra ngứa ngáy dễ trượt đến đáy lòng. Tạ Chính thở dài, nắm chặt tay Trình Cố, cúi đầu hôn đầu ngón tay của anh: “Anh muốn làm sao nuôi tôi?”

“Cậu không kén ăn.” Trình Cố mặt mày hơi cong: “Bữa sáng bánh bao, buổi trưa bánh màn thầu, buổi tối..., buổi tối lặp xương lớn.”

“Lặp xương lớn của ai?”

Trình Cố thu tay về, đỉnh đầu vò vật giữa hai chân của mình: “Cậu nói xem?”

Tạ Chính khom lưng ngậm lấy môi Trình Cố, sau khi trao đổi một nụ hôn dài, liếm tai Trình Cố nói: “Đêm nay còn không biết ai ăn lặp xương lớn của ai.”

Ngày đó cũng không phải là ngày nghỉ, bọn họ không dám làm quá mức, sau khi phóng thích Tạ Chính vẫn chưa lui ra, chôn ở trong thân thể Trình Cố không nỡ đi ra, chậm rãi mài ép, hận không thể đem người dưới thân chặt chẻ khóa lại, cả đời không buông ra.

Còn Trình Cố chỉ muốn làm người yêu của cậu trong một khoảng thời gian thôi.

Là “Người yêu” mà không phải “Pháo hữu”, cậu đang tận lực thay đổi mối quan hệ thân thể không như Trình Cố định nghĩa.

Lần thứ nhất ném thử tình dục, Trình Cố cười ở trên người cậu hỏi cậu còn muốn lần sau hay không?

Cậu không hề trả lời, vươn mình đoạt lấy quyền chủ động, lập tức cho Trình Cố “Lần sau”.

Từ sáng sớm đến mặt trời lên cao, dù là thể trạng của chiến sĩ xuất sắc nhất cũng sức cùng lực kiệt. Sau khi làm xong lần cuối cùng Trình Cố đem đầu của anh đặt trên ngực của mình, nhẹ giọng nói: “Nếu không hai ta làm bạn suốt đời đi?”

Tạ Chính nhắm mắt lại, nghe nhịp tim đập thành thịch của Trình Cố.

Trình Cố chậm một phút chốc, chẳng phải mệt mỏi, đáng ghét lên tiếng: “Trình đội của cậu tuy rằng duyệt vô số người, nhưng không nói qua yêu đương, thử xem thế nào? Trình đội sẽ thương yêu cậu.”

Tạ Chính cắn chặt đầu vú Trình Cố hàm hồ nói: “Được.”

Đúng như những người từng trải trong đội nói, sau khi hưởng qua chuyện mây mưa lạc thú Trình Cố thu liễm rất nhiều, tính cách thích chơi đùa không thay đổi, nhưng đùa giỡn đội viên mới, chọc đội viên cũ dần ra ít hơn hẳn. Có lần liên đội trưởng Trương Nhất nói: “Họ Trình đột nhiên không nghịch ngợm sao tôi lại có cảm giác không quen?”

Kỳ thực Trình Cố trêu chọc vẫn thích trêu chọc, nhưng không thể nào trêu ghẹo người khác, bây chuyên môn đùa với Tạ Chính.

Tạ Chính cũng biết người này gieo vạ, cuộc đời cậu coi cút độc hành hơn hai mươi năm đột nhiên xông vào một anh hề, sinh hoạt như một vết thương bị xé rách, thế giới bên ngoài muôn màu muôn vẻ, ánh đao bóng kiếm.

Rõ ràng cậu là người nằm trên nhưng trong chuyện tình dục Trình Cố lại nắm giữ chủ động. Ngày nào có thể làm, ngày nào không thể làm do anh định đoạt; tư thế nào thoải mái, có muốn bắn ở bên trong hay không cũng do anh định đoạt. Sau khi xong việc còn muốn dính vào người Tạ Chính đùa giỡn, lúc làm nũng lúc làm cao, râm rì nhất định buộc phải Tạ Chính ôm mình vào buồng tắm thanh lý.

Tạ Chính luôn nghe theo, thậm chí vô cùng hưởng thụ sự ỷ lại này dù đó là những yêu cầu không lý lẽ.

Có một số việc người khác xem là lập dị, nhưng đối với người trong cuộc chỉ cần song phương đều thích thú là được rồi.

Lúc mặc chỉnh y Trình Cố vẫn là người không gì không làm được, là một chiến sĩ bình tĩnh mạnh mẽ. Nhưng lúc hai người cùng một chỗ Trình Cố đánh mất phòng bị, hoàn toàn bị khoái cảm chi phối.

Điều duy nhất Tạ Chính không biết rõ chính là Trình Cố đối với ngày làm tình gần như là có bệnh rất cố chấp, tỷ như cách mỗi ba tháng thì có ba ngày tuyệt đối không làm, dù cho ngày đó trạng thái hai người đều rất tốt, đồng thời vừa vặn đến phiên đội một nghỉ ngơi.

Trình Cố đòi hỏi muốn làm cũng là tình thú, Tạ Chính cưỡng bách cũng là tình thú. Nhiều lần Trình Cố chơi xấu không muốn làm, Tạ Chính không để ý tới kéo quần của anh xuống đòi làm. Anh chỉ giả vờ dựa một cách tượng trưng nhưng vẫn cho cậu đi vào, Trình Cố thân thể mềm nhũn chủ động lắc mông, hai chân không tự chủ quăn ở eo Tạ Chính, làm bộ hung ác uy hiếp: “Hôm nay không cho tôi sáng khoái đủ, cậu cũng đừng nghĩ ra khỏi cánh cửa này.”

Có kinh nghiệm lần trước, một lần khác Tạ Chính đè Trình Cố dưới thân tưởng rằng có thể giống như mấy lần trước, Trình Cố sẽ ồn ào một chút rồi thôi, kết quả Trình Cố bóp lấy cằm của cậu, âm thanh lạnh xuống: “Ngày hôm nay không làm.”

Tạ Chính ý thức được tâm trạng Trình Cố không đúng, đẩy người lên nửa phần nghi hoặc nửa phần tức giận: “Cho tôi một lý do.”

Trình Cố vẫn không giải thích, chỉ nói không muốn làm: “Nếu cậu cần, tôi dùng miệng giúp cậu.”

Tạ Chính không phải chưa để Trình Cố giúp mình blowjob, nhưng một đàn ông nằm ở giữa hai chân một người đàn ông khác phục vụ phải là hai bên tình nguyện không phải một phương cưỡng bách một phương khác, nếu cưỡng bách thì không khác gì sỉ nhục.

Bây giờ tình huống này mặc dù không tính là cưỡng bách nhưng rất không đúng vị.

Trình Cố ngồi xổm xuống, mặt còn chưa kề sát tới quần Tạ Chính thì cậu chặn kéo lên.

“Thôi, lần sau làm tiếp đi.”

Việc này Tạ Chính ghi nhớ một quãng thời gian rất dài, sau đó dần dần tìm ra quy luật thời gian Trình Cố “Tuyệt đối không làm”, cậu nhớ những lần Trình Cố buông lời “Tôi muốn *** cậu”, cũng như biết ba ngày nào “Tuyệt đối không làm”

Cho nên Trình Cố mới có thể nói để “Lần sau”.

Tạ Chính không hiểu ba ngày trong ba tháng này đối với Trình Cố có ý nghĩa như thế nào, mãi đến tận năm 24 tuổi Trình Cố đột nhiên biến mất, cậu cũng không tìm được đáp án.

9. Chương 9

Đoạn thời gian Trình Cố biến mất là những ngày hỗn loạn nhất trong cuộc đời Tạ Chỉnh, bây giờ hồi tưởng lại vẫn có cảm giác như bị nghẹt thở.

Tổ hành động đặc thù gánh vác nhiệm vụ mà những đội khác không làm được, những nhiệm vụ này đại đa số rất bảo mật, có lúc chỉ có thể phái đi một tiểu đội hoặc một nhóm người cực ít, có lúc thậm chí chỉ để một đội viên độc thân mạo hiểm.

Làm con át chủ bài của tổ hành động đặc thù nên số lần Trình Cố chấp hành nhiệm vụ một mình nhiều nhất, bình quân hai năm thì có một lần.

Lần trước, là lúc Tạ Chỉnh mới vừa 22 tuổi.

Khi đó hai người xác định quan hệ “nửa người yêu nửa pháo hữu” không lâu, làm được cũng khá nhiều lần, Trình Cố thường chủ động cầu hoan, cưỡi ở trên người Tạ Chỉnh, trong thân thể ngậm lấy vật của Tạ Chỉnh, vừa làm đồng thời không quên chỉ điểm những sai phạm lúc huấn luyện vào ban ngày mà Tạ Chỉnh phạm phải.

Thông thường sau một hồi làm tình, Tạ Chỉnh vừa mệt thân vừa nhọc lòng nhưng cũng rất hưởng thụ loại “Dẫn vật” này.

Đột nhiên có một ngày, cậu không thấy Trình Cố ở đâu.

Tạ Chỉnh chạy đến phòng làm việc của đội trưởng mới biết Trình Cố được phái đi chấp hành một nhiệm vụ tuyệt mật.

Lúc thường thay Trình Cố quản lý sự vụ của đội một, Tạ Chỉnh biết rõ người nào ở căn cứ đợi lệnh, người nào ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ, nhưng chỉ có duy nhất một người hành tung không rõ đó là Trình Cố.

Lo lắng trước nay chưa từng có như đá tảng đặt ở trong lòng Tạ Chỉnh, lần thứ hai cậu tìm tới đội trưởng, đội trưởng giải thích hàm hồ, chỉ nói nhiệm vụ lần này là do tổng bộ phái xuống, bên quân khu chọn Trình Cố, mấy quân khu khác cũng chọn người như vậy không cần quá lo lắng.

Khi đó Tạ Chỉnh còn không biết trong đội có tiền lệ đơn độc chấp hành nhiệm vụ, đội trưởng nói cũng có đạo lý, kiên quyết không nghĩ tới Trình Cố một người một ngựa đi nước ngoài.

Nửa tháng sau, Trình Cố hoàn thành nhiệm vụ trở về với nhiều vết thương chằng chịt, cũng may không có vết thương trí mệnh. Tạ Chỉnh đau lòng đến cực điểm, bỏ huấn luyện, cả ngày hầu ở bên cạnh Trình Cố, đổi thuốc rửa mặt, cho ăn xoa bóp, toàn bộ tự mình làm. Trình Cố biết không thể nói chi tiết về việc làm nhiệm vụ, cũng hiểu rõ không thể cho đồng đội biết mình một mình chấp hành nhiệm vụ, mấy lần trước đều nhịn được, nhưng lần này anh có Tạ Chỉnh bên cạnh nên rất vui, sau khi thương thế chuyển biến tốt không khống chế hã hê khoe với Tạ Chỉnh mình thật lợi hại, không để ý nói lộ hết, đem “Chỉ có tôi với cậu biết” dặn dò không được nói ra.

Thần sắc Tạ Chỉnh khó coi đến cực điểm, lúc muốn nổi giận Trình Cố lại phản ứng cực nhanh ôm chặt lấy eo Tạ Chỉnh, đem mặt chôn ở trong lồng ngực Tạ Chỉnh nửa làm nũng nửa nói lý: “Lão Trương bảo tôi phải chăm sóc cái miệng, vốn tôi quản được rất tốt nhưng cậu là bạn trai nhỏ của tôi, tôi lập công lớn trở về đặc biệt muốn cùng cậu hã hê, thật không thể nhịn được. Không nổi giận đây cũng là nhiệm vụ cần thiết, hai ta đều mặc quân trang, cậu phải hiểu tôi cũng phải lý giải lão Trương.”

Một lời nói làm lửa giận của Tạ Chỉnh tắt hết, nhưng đau lòng lại từng trận sinh trưởng, vừa nghĩ tới Trình Cố nửa tháng này phải đi trong lửa đạn như thế nào, bao nhiêu lần đối mặt sinh tử đối mặt với cảnh khôn khó, hàn khí lại như kim châm từ lòng bàn chân đâm vào cốt tủy.

Cậu mạnh mẽ ôm Trình Cố, rất lâu đều không nói gì.

Gia nhập tổ hành động đặc thù là phải gánh trách nhiệm, lúc nào cũng có thể chịu chết, cậu không thể không có lập trường nói: “Lần sau đừng tiếp nhận loại nhiệm vụ này”, “Nếu muốn đi nhớ mang theo tôi”.

Cậu chỉ có thể hôn vãi băng trên trán Trình Cố, cất lực khống chế thanh âm run rẩy, nói: “Nếu như có lần sau, trước khi đi anh phải nói cho tôi biết.”

Trình Cố hiếm thấy ngoan ngoãn, nằm ở bả vai cậu cà cà: “Được.”

Sau hai năm, Tạ Chính cũng lập không ít công, lúc cùng Trình Cố kể vai chiến đấu đã có xu hướng áp Trình Cố một đầu.

Cậu đã từng nghĩ tới, nếu như sau này lại phải một người chấp hành nhiệm vụ, cậu mạnh hơn Trình Cố thì nhiệm vụ kia sẽ rơi vào trên đầu cậu.

Nhưng chuyện chấp hành nhiệm vụ không phải do đội viên quyết định, ngay cả lão Trương cũng không có quyền lên tiếng.

Có nhiệm vụ mới, phía trên vẫn cứ chỉ định Trình Cố.

Tạ Chính căn bản không biết sẽ có nhiệm vụ kia—— nếu như Trình Cố không chủ động nói cho cậu biết.

Trước khi đi Trình Cố cùng Tạ Chính làm tình đến sáng khoái trần trề, Tạ Chính cảm thấy kỳ lạ, Trình Cố không thích rên rỉ, lần này lại rên rỉ làm người sôi máu. Trình Cố từ trước đến giờ chủ động, nhưng sẽ không chủ động làm đến mấy lần còn không cho Tạ Chính rút ra.

Lúc kiệt sức nằm cùng nhau, Trình Cố mới chậm rãi nói: “Tôi phải đi, một mình đi chấp hành nhiệm vụ.”

Lưng gáy Tạ Chính như có một luồng điện chạy qua, nhất thời tỉnh táo.

Trình Cố vỗ nhẹ chân của cậu, động viên nói: “Chớ sốt sắng, trước đây tôi đã hứa với cậu cho nên nói với cậu một tiếng. Cậu đừng lo lắng cho tôi, lúc cậu chưa tới tổ hành động đặc thù tôi đã 3 lần chấp hành nhiệm vụ tương tự, không phải đều sống thật tốt sao. Tôi sẽ không chết ở bên ngoài, thật muốn chết, tôi tình nguyện chết dưới thân cậu...”

Một chữ cuối cùng bị chặn chặn bởi một nụ hôn thô bạo.

Tạ Chính không thể ngăn cản Trình Cố, hết thấy lo lắng đều gửi gắm trong nụ hôn này.

Cậu cho là Trình Cố hiểu.

Máy bay trực thăng đón Trình Cố đi, trong thời gian một tháng thế giới như mất đi Trình Cố. Tạ Chính không có cách nào không nghĩ đến Trình Cố, nhưng đội một cũng có nhiệm vụ nhất định phải chấp hành.

Tạ Chính đã không nhớ được giai đoạn đó trải qua như thế nào, hồi ức toàn một màu đen tối, âm phong từng trận.

Cậu cùng với đội viên hoàn thành xong nhiệm vụ trở về, bởi vì không có tập trung cậu bị vài vết thương nhẹ. Sau khi về cậu lập tức hỏi thăm tin tức của Trình Cố, đội trưởng nói không tỉ mỉ, sắc mặt nghiêm nghị, nói Trình Cố có khả năng gặp nạn.

Cậu sắp điên rồi, đôi mắt đỏ ngầu hung dữ giống như La Sát nắm lấy cổ áo lão Trương từng chữ từng câu mà ép hỏi: “Trình Cố ở nơi nào?”

Cùng ngày, tổng bộ phái đội viên tinh nhuệ tiếp viện, Tạ Chính trải qua đặc phê cùng đội tiếp viện đồng hành.

Ba ngày sau, cậu từ trong rừng rậm X quốc ôm Trình Cố hôn mê trở về.

Nếu như nói thương thế, lần này Trình Cố bị thương không có nặng như lần trước nhưng bởi vì thời gian dài không có được viện trợ, uế oải đến cực điểm, dùng rất nhiều thuốc cũng không triệt để tỉnh lại.

Mấy ngày đó, Tạ Chính hỗn loạn vô cùng, cũng giống như Trình Cố mất đi khái niệm thời gian.

Lúc Trình Cố tỉnh táo thì đã qua được hơn một tuần.

Trình Cố sờ khuôn mặt gầy gò của Tạ Chính, ngón tay đi đến quần thâm dưới mắt, cười nói: “Tạ Chính, nhìn cậu tiêu tụy đến thế này còn có thể làm cho tôi sáng khoái sao? Không thể thì cứ nói, đến lượt tôi làm cậu.”

Tạ Chính khóa trái cửa, lúc rèm cửa khép lại phòng bệnh từ sáng sửa rơi vào bóng tối.

Lần này, Tạ Chính làm tình tàn nhẫn hơn bất cứ lúc nào trong quá khứ, cậu đã không cách nào khống chế chính mình, trong đôi mắt đỏ như máu đều là vẻ mặt thống khổ say mê của Trình Cố, bên tai là tiếng Trình Cố ngọt ngào rên rỉ như là thuốc kích dục, trong đầu một lần một lần nhớ lại những lời Trình Cố nói trước khi đi.

“Tôi tình nguyện chết dưới thân của cậu...”

Chết.

Lúc mất lý trí Tạ Chính nghĩ: Được.. vậy thì như anh mong muốn.

Hai người bị mất ý thức, quần quýt như mãnh thú khát khao muốn hiến tế hết thảy, để nắm giữ tất cả.

Tạ Chính chôn ở nơi sâu nhất, căn bể môi Trình Cố đem ái dục trút ra hết.

Trình Cố than nhẹ nói: “Đừng nhúc nhích, đừng đi ra ngoài, hãy ở bên tôi thêm một chút.”

Tạ Chính hôn mắt của anh, nói: “Tôi vẫn luôn ở đây.”

Trình Cố từ từ khôi phục, Tạ Chính chăm sóc anh không rời xa một bước, chưa bao giờ phát hiện Trình Cố có dị thường gì.

Một lần duy nhất, là khi Trình Cố hỏi tháng mấy ngày mấy.

Tạ Chính nói thời gian, Trình Cố nhú mày suy nghĩ sau đó sắc mặt trắng nhợt, nhưng rất nhanh khôi phục trấn định.

Tạ Chính hỏi: “Làm sao vậy?”

Trình Cố cười nói: “Không có gì, phá giới.”

“Phá giới?”

“Cậu là đồ cầm thú, tôi suy yếu như vậy cậu cũng xuống tay được!”

Lúc này Tạ Chính mới nhớ tới chuyện mình làm tình với Trình Cố, ngày đó không nên làm loại chuyện này.

Mỗi ba tháng một lần là ba ngày kỳ quái cầm dục, vừa vụn vào ngày hôm đó.

Tạ Chính có chút bận tâm, Trình Cố lại lập tức khoát tay nói: “Thôi, tôi cũng không lập trường nói cậu, cầm thú thì cầm thú đi, tôi là đại cầm thú không mắng tiểu cầm thú.”

Thời gian dưỡng thương trôi qua rất nhanh, nửa tháng sau Trình Cố đã khôi phục sức khỏe nhưng bác sĩ bảo phải nghỉ ngơi, thêm vào lão Trương cũng không yên lòng, Trình Cố không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ở trong phòng bệnh hao tổn.

Nhưng Tạ Chính không thể luôn ở bên cạnh anh, đội một có quá nhiều việc cậu chỉ có thể chạy qua chạy lại.

Ngày ấy, sáng sớm cậu đến phòng bệnh cầm quần áo dơ của Trình Cố về giặt, nói buổi trưa cùng nhau ăn cơm, lúc buổi trưa cậu đến thì phòng bệnh đã không còn người.

10. Chương 10

Tạ Chính không tìm được Trình Cố, một người sống sờ sờ bỗng dưng bốc hơi, những người trong tổ hành động đặc không ai hiểu tại sao Trình Cố đột nhiên không thấy tăm hơi, có thể đội trưởng Trương Nhất biết được, nhưng Tạ Chính rõ ràng cậu không thể cưỡng bách một sĩ quan cao cấp nói ra tại sao một người sĩ quan khác rời đi.

Mỗi người trong tổ hành động đặc thù đều phải tuân thủ “Bảo mật”.

Đã từng nói muốn ở lại tổ hành động đặc thù, coi như về hưu cũng phải ở trong quân. Sau khi Trình Cố biến mất, trong một tháng mỗi ngày Tạ Chính đều sống như người mất hồn, bỗng cảm thấy cuộc sống không có ý nghĩa.

Muốn ở lại trong quân chỉ vì muốn ở bên cạnh Trình Cố mà thôi. Trình Cố đã ra đi, tin tức công bố ra bên ngoài là xuất ngũ, không còn người như anh một thân quân trang cũng trở thành ảm đạm.

Tạ Chính cũng không phải là người say mê quân lữ, trước khi gặp Trình Cố cậu chưa bao giờ nghĩ tới sẽ ở trong quân một đời, Tạ thị cũng sẽ không cho phép cậu làm như thế.

Nhưng Trình Cố làm cậu không để ý hết thấy.

Cậu cho Trình Cố cam kết, không sợ áp lực đến từ gia đình. Trong quá khứ cậu chưa bao giờ vì người nào làm chuyện gì chấp nhất, lần này vì Trình Cố cậu không thêm để ý đến gì cả.

Nhưng Trình Cố cứ như vậy ra đi, không có dấu hiệu nào, một câu nói cũng không để lại.

Nghiêm túc nghĩ lại Trình Cố là người bạc tình, chỉ muốn làm pháo hữu, bởi vì chỉ làm pháo hữu sẽ không nói chuyện yêu đương nồng tình mật ý, không muốn tập trung toàn bộ vào chuyện yêu đương, vì chân chính yêu một người sẽ phải lo lắng cho người đó.

Trình Cố nói được là làm được, chỉ là trong một đoạn thời gian “Pháo hữu thì hơn, tình nhân chưa đủ” chơi một trò chơi tình yêu mà thôi. Thời gian vừa đến, cũng không...chút nào quyến luyến dứt áo mà đi, keo kiệt đến một câu “”Hẹn gặp lại” cũng không nói.

Rất nhiều đêm Tạ Chính trần trọc trở mình tức giận nghĩ —— Trình Cố là người không có lương tâm.

Nhưng ai quy định chơi trò chơi tình ái nhất định phải có tâm? Lẽ nào cậu tập trung toàn bộ vào tình yêu thì có tư cách yêu cầu Trình Cố phải giống như cậu?

Cậu âm thầm cam kết với Trình Cố, lại không cần Trình Cố nói một câu ước định.

Năm 26 tuổi Tạ Chính cởi quân trang, ra đi không có mảy may lưu niệm.

Lúc đầu sau khi Trình Cố biến mất cậu không muốn đợi tiếp nữa, nhưng trong lòng vẫn tồn tại mấy phần may mắn —— vạn nhất Trình Cố trở về thì sao?

Cuối cùng chỉ còn lại cái chấp niệm cuối cùng buồn cười.

Năm đó Trình Cố 16 tuổi nhập ngũ, lúc 26 tuổi rời đi. Trừ phi đặc cách, cực ít người có thể lúc 16 tuổi tòng quân, mà vừa vặn, cậu cũng 16 tuổi trở thành quân nhân.

Trình Cố ở trong quân được mười năm, cậu cũng phải hao tổn tròn mười năm.

Không cần ai lý giải và đồng tình, cũng không phải dùng những hành vi tình cảm trong quá khứ để mình dừng lại. Đây không phải là kết thúc, mà là đỉnh điểm.

Tạ Chính thề, coi như biến người mệnh mông cũng phải tìm được người vô liêm sỉ ra đi không lời từ biệt này.

Mò kim đáy biển, không ngăn nổi bất ngờ tương phùng.

Thời gian năm năm, yêu và hận đã lắng đọng ở đáy lòng như lao tù đen kịt. Tạ Chính không còn là một chiến sĩ 24 tuổi bởi vì mất người trong lòng mà luống cuống phát điên, cậu đứng ở trước mặt Trình Cố xúc động phần nộ và mừng như điên toàn bộ thành sóng ngầm dưới đáy biển, sắc mặt rất bình thường, chỉ có sóng to trong mắt tiết lộ một chút nổi lòng.

Trình Mộc Qua vẫn không thể nào mời được cô bé mình thích cùng thả diều, một mình cậu bé không có cách làm diều bay lên, đành phải để diều lưng ở trên, vừa nói lảm bảm vừa chạy nhanh, vừa tưởng tượng mình bay lượn trên không trung,

Càng chạy càng xa.

Ánh mắt của Trình Cố liếc nhìn con trai rồi lại nhìn xuống đất né tránh, mi mắt buông xuống, rung động nhẹ nhẹ, chung quy là không muốn đối diện với Tạ Chính.

Lớp ngực trắng bị chọc thủng không chút lưu tình, bất ngờ gặp lại không ứng phó kịp, coi như tổ chất tâm lý tốt cũng sẽ cảm thấy lúng túng.

“Không nhớ sao?” Âm thanh của Tạ Chính lạnh một phần, ngón tay càng thêm dùng sức: “Trình độ, anh nhớ ra tôi chưa!”

Trình Cố giương mắt, theo bản năng mím mím môi, sau đó nói: “Nhớ được.”

Trình Cố giả bộ bình tĩnh làm Tạ Chính càng thêm nén giận, biết được Trình Cố đã kết hôn cũng có con trai, phần nộ rốt cuộc áp chế không nổi, tàn nhẫn lên tiếng: “Cho tôi một lời giải thích.”

“Không phải mới vừa rồi đã giải thích sao?” Trình Cố hít sâu một hơi, âm thanh hơi run rẩy: “Tôi xuất ngũ bởi vì về nhà kết hôn, lão Trương có thể làm chứng cho tôi.”

“Tôi hỏi anh tại sao ra đi không lời từ biệt.”

Trình Cố trầm mặc nửa phút, nhìn về phía Tạ Chính: “Tôi nhất định phải nói tạm biệt với cậu sao?”

Được, Tạ Chính nghĩ.

Cậu biết con người vô tâm này sẽ nói ra những lời này. Trong những cơn ác mộng của cậu, Trình Cố cũng vô số lần dùng thái độ không liên quan nói: Tại sao phải nói lời tạm biệt với cậu?

Khác nhau chính là: ở trong mộng về mặt Trình Cố hài hước, còn ngoài đời Trình Cố tốt xấu thu liễm rất nhiều, ánh mắt lấp lánh, giữa chân mày cũng không hề an ổn.

Cũng không phải là hoàn toàn thờ ơ không động lòng.

Tạ Chính đe dọa nhìn Trình Cố, trong mắt tàn nhẫn và kiên quyết khác hoàn toàn với đôi mắt né tránh của Trình Cố.

Lúc trước khi ở cùng Trình Cố cậu thường xuyên ở thế hạ phong, có lúc là cố ý nhường Trình Cố, có lúc là xác thực bị khí thế của Trình Cố áp đảo. Nhưng bây giờ, tình thế đã triệt để xoay ngược lại.

Cậu không nói lời nào.

Cậu muốn Trình Cố nói.

Trình Cố cau mày, khóe miệng động mấy lần, rất lâu chưa gặp tình trạng hỗn loạn này, mặc dù cường tráng trấn định, cũng có dấu hiệu bị đánh tới bởi.

“Tôi...” Mấy phút sau, Trình Cố mở miệng: “Chúng ta lúc trước chỉ là an ủi lẫn nhau, không phải sao?”

Tạ Chính buông Trình Cố ra, thậm chí còn lui một bước, vừa bất đắc dĩ vừa đau lòng nói: “Đúng.”

Trình Cố thở phào nhẹ nhõm, thần sắc không căng thẳng như hồi nãy: “Tôi đã nói lúc trước chúng ta chỉ vui đùa một chút mà thôi, đúng không?”

“Đúng.” Tạ Chính phụ họa: “Chỉ chơi một trò chơi tình ái có thời gian hạn định mà thôi.”

“Vậy chúng ta không cần thiết phải chịu trách nhiệm lẫn nhau?”

Tạ Chính nhớ Trình Cố đã từng nói: “Cậu nghèo như vậy, không bằng tôi nuôi cậu”, cười khổ một tiếng, gật đầu nói: “Cho nên anh ra đi cũng không nói với tôi một tiếng?”

Có lẽ biết mình đuối lý, Trình Cố lần thứ hai cụp mắt.

Tạ Chính ngược lại đột nhiên bình tĩnh, người này không có tâm, mình cũng không có nói oan anh.

“Tôi cảm thấy được” Trình Cố sức lực không đủ, nói có phần lấp bắp: “Tôi cảm thấy không có cần phải báo cáo gì với cậu, dù sao chúng ta...”

“Dù sao chúng ta chỉ là pháo hữu?” Tạ Chính nói.

Ánh mắt Trình Cố sâu hơn, dường như không muốn tiếp thu hai chữ “Pháo hữu” này.

Tạ Chính nghĩ, cũng đúng, “Pháo hữu” không êm tai, quá thô tục, vẫn là “Chơi trò chơi tình ái” tốt hơn.

“Cũng không phải pháo hũu.” Trình Cố quả nhiên giải thích: “Cậu đừng nói như vậy.”

Tạ Chính nhìn chằm chằm người trước mắt. Có lẽ là đã làm cha, 31 tuổi Trình Cố không giống như trong quá khứ lắm, bên trong ngoan liệt nhiều hơn mấy phần ôn hòa và ôn nhu, cường thế đã thu liễm, không động một chút là lấy khí thế ép người.

Nhưng có thể, nói riêng về khí thế Trình Cố đã không chiếm được ưu thế.

Tạ Chính hừ cười: “Được, vậy theo ý lời giải thích của anh đi, chúng ta chỉ là vui đùa một chút mà thôi.”

Trình Cố có chút mệt mỏi: “Chúng ta có thể đổi đề tài?”

“Anh đang chột dạ sao?” Tạ Chính hỏi.

“Không có.” Trình Cố vẫn cúi đầu.

“Vẫn vẫn tiếp tục về đề tài này đi.” Tạ Chính gọi: “Trình đội.”

“Hả?”

“Anh có nghĩ tới sau khi đột nhiên anh ra đi tôi sẽ đi tìm anh?”

Trình Cố ho khan một tiếng: “Nghĩ tới.”

“Vậy anh cảm thấy tôi sẽ tìm anh trong bao lâu?”

Trình Cố không nói.

“Đoán một cái đi.” Tạ Chính nói.

Trình Cố lần thứ hai cau mày, hầu kết nhẹ nhàng lặn.

“Thôi, vẫn là tôi tự mình nói đi.” Tạ Chính cười cười: “Anh đại khái cảm thấy chúng ta giống như đang chơi game thôi phải không, người chơi A đột nhiên biến mất, người chơi B không có cách nào thích ứng, lòng như lửa đốt mà tìm một tuần, nửa tháng, nhiều lắm là ba tháng đi. Trên thế giới này có nhiều người chơi game như vậy, người chơi B không phải người ngu, làm gì không tìm được một người chơi như người A đâu?”

“Nhưng người chơi A chưa hề nghĩ tới, người chơi B xưa nay không phải là bởi vì thích chơi game mới chơi, chỉ vì người cùng chơi game là người chơi A.”

Lông mày Trình Cố run rẩy.

Tạ Chính tiếp tục nói: “Người chơi B đã thề, nhất định phải tìm bằng được người chơi A, một năm không tìm được thì ba năm, ba năm không tìm được thì năm năm! Mười năm, hai mươi năm, cả đời! Người chơi A và người chơi B làm mấy năm chiến hữu, cần phải biết rõ nghị lực và bền lòng của người chơi B đi?”

Hô hấp Trình Cố hơi ngưng lại, kinh ngạc nhìn Tạ Chính.

Tạ Chính cười mang theo bảy phần quyền uyển cùng ba phần tàn nhẫn: “Trình Cố, tôi sẽ không cùng anh chơi trò chơi tình ái.”

“Anh là của tôi, anh đừng nghĩ chạy.”

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người đàn ông trước mắt quen thuộc mà xa lạ, ánh mắt thâm thúy hơn năm năm trước rất nhiều, cũng lạnh đậm hơn rất nhiều, từ trong mắt kia bắn ra ánh sáng như hàn băng kiếm mảnh liệt quán quanh vầng vàng xiết chặt Trình Cố.

Trình Cố bỗng đứng nhận ra sinh hoạt bình ổn năm năm của mình có thể bị phá vỡ.

“Ba ba!” Đang lúc khó khăn thì Trình Mộc Qua giờ điều từ đằng xa “Bay” đến: “Ba ba, cùng con thả điều đi!”

Trình Cố quay người muốn đi.

Tạ Chỉnh không thể kìm chế nữa, một phát bắt được tay của anh: “Không nghe rõ lời của tôi mới vừa rồi sao?”

“Con trai của tôi gọi tôi.” Trình Cố theo bản năng rút tay về, lại phát hiện không có cách nào tránh thoát.

Năm năm không gặp, nếu như muốn đấu khí lực, anh không phải là đối thủ của Tạ Chỉnh.

“Con trai anh tên gọi là gì?” Tạ Chỉnh nhân thể đem Trình Cố kéo đến trước mặt: “Qua Qua?”

Trình Cố bị kéo đến lão đảo một cái, suýt nữa té vào trong lòng ngực Tạ Chỉnh, cuống lên: “Cậu đừng như vậy! Đây là bên ngoài!”

Tạ Chỉnh cười khê: “Tôi đã hỏi anh anh nói bây giờ anh chỉ có một mình, tuy rằng anh lấy con trai làm bia đỡ đạn, trên thực tế cũng thừa nhận. Vậy hiện tại hai chúng ta đều độc thân, tôi cũng không làm chuyện gì khác với anh, nắm cổ tay anh thì có làm sao? Vậy ở bên ngoài hay ở trong nhà có quan hệ gì? Anh cảm thấy ở bên ngoài tôi không thể nắm tay anh, trong nhà của anh thì được. Vậy cũng tốt, chúng ta...”

“”Trình ‘đẹp trai’!” Trình Mộc Qua thở hồng hộc chạy tới, cậu bé như ông cụ non tận tình khuyên nhủ nói: “Trình ‘đẹp trai’, đã xảy ra chuyện gì? Con gọi ba là ba ba lại không chịu, bắt con phải gọi ba là Trình ‘đẹp trai’! Làm ba ba sao có thể như vậy? Qua Qua nơi này rất đau a!”

Lời nói bị cắt đứt làm Tạ Chỉnh có chút tức giận, nhưng vừa nhìn thấy đứa bé cũng đang tức giận nhất thời có chút buồn cười.

Cũng có thể đứa bé này là con của Trình Cố cho nên nhìn đặc biệt vừa mắt.

Nghĩ như vậy cũng cảm thấy bất đắc dĩ, đứa trẻ này là con của Trình Cố với một phụ nữ khác.

Không đến nỗi đem tức giận trút lên người một đứa bé, năm năm này cậu cũng nghĩ tới Trình Cố có thể đã cưới vợ sinh con, hoặc là có người tình đồng tính, mỗi khi nghĩ đến cảm giác rất đau lòng.

Tạ Chỉnh cảm thấy cần phải bảo trì phong độ nhưng đối với đứa con của Trình Cố cũng cần phải chú ý. Nhưng nhũ danh Qua Qua của đứa bé này lại cho anh một cảm giác thân cận kỳ lạ.

Giải thích duy nhất là, cậu yêu Trình Cố đã sâu đến yêu ai yêu cả đường đi, bao dung cả kết tinh của Trình Cố với một người phụ nữ.

Tay của Trình Cố vẫn bị Tạ Chỉnh cầm lấy, Trình Mộc Qua miễn cưỡng muốn đẩy hai người tách ra, đi nắm một tay khác của Trình Cố: “Trình ‘đẹp trai’, cùng Qua Qua chơi thả điều có được hay không, Qua Qua bị bạn gái bỏ rơi.”

Trình Cố thấy Tạ Chỉnh không có ý buông tay, không thể làm gì khác hơn là cố dỗ dành con trai: “Ba ba và chú còn có việc chưa nói xong, điện thoại và tai nghe của ba ba đều cho con, con giúp ba ba qua cửa có được hay không?”

“Không được!” Trình Mộc Qua nói xong chuyển hướng qua Tạ Chỉnh: “Chú đẹp trai, chú đã là bạn trai của Trình ‘đẹp trai’ thì cũng là bạn trai Qua Qua, Trình ‘đẹp trai’ lười biếng, người lớn như thế chỉ biết chơi game, chú cùng Qua Qua chơi thả điều đi!”

Hai tiếng “Bạn trai” làm sắc mặt Trình Cố và Tạ Chỉnh cùng thay đổi.

Trình Cố dạy bảo con trai: “Đừng nói lung tung!”

Tạ Chỉnh rốt cục buông Trình Cố ra, ngồi xổm ở trước mặt Trình Mộc Qua, miệng cười mang theo vài phần thâm ý và tìm hiểu: “Bạn trai?”

“Qua Qua!” Trình Cố gọi.

“Là bạn trai a.” Trình Mộc Qua nghiêm trang nói: “Bạn bè cũng chia nam nữ, chú đẹp trai không phải là nữ, chẳng lẽ là bạn gái?”

Tạ Chính phải thừa nhận, mình thích đứa bé thích nói bậy này.

Cậu sờ sờ đầu Trình Mộc Qua, cười nói: “Tốt rồi, chú là bạn trai của ba ba cháu.”

Trình Cố cũng ngồi chồm hồm xuống, vội vàng nói: “Không phải!”

Trình Mộc Qua đã không để ý tới anh nắm lấy tay của Tạ Chính nói: “Vậy bạn trai của ba ba, chú có thể thả điều với cháu không?”

Trình Cố: “Không được!”

Tạ Chính: “Được a.”

Trình Mộc Qua quay đầu nhìn Trình Cố nhếch miệng cười một cách rất tự nhiên.

Tạ Chính lại hỏi: “Chú còn chưa biết tên thật của Qua Qua, nói cho chú biết được không?”

“Con tên là Trình Mộc Qua!”

Tạ Chính tưởng mình nghe lầm.

Cho con trai nhũ danh là “Qua Qua” vẫn có thể hiểu được, tên thật gọi là “Mộc Qua” lại làm người ta ngạc nhiên.

Nếu như đổi là người khác Tạ Chính không thể không hoài nghi trí thông minh của đối phương.

“Bạn trai, chú muốn biết lai lịch tên của con không?” Trình Mộc Qua dương dương đắc ý hỏi, giọng nói kia kiêu ngạo còn kèm theo hai chữ “Khen con” viết lên mặt.

“Muốn.” Tạ Chính tự nhiên hiếu kỳ: “Lai lịch là cái gì?”

Trình Cố muốn ngăn cản con trai nhưng đã chậm, cũng ảo não trách mình tại sao trước đây đem nguyên nhân đặt cái tên này kể cho con nghe trước khi ngủ. Đứa con này đối với cái tên của mình rất tự hào, một khi có người hỏi, sẽ vui vẻ giải thích một phen: “Trình ‘đẹp trai’ nói, hi vọng sau khi lớn lên sẽ giống như mẹ của con làm trái Mộc Qua.”

Tạ Chính nghi hoặc: “Cái gì? Mẹ của con...”

“Mẹ của con là trái Mộc Qua.” Trình Mộc Qua nghiêm túc nói: “Không phải là quả Mộc Qua, Trình ‘đẹp trai’ nói, đây chính là cái từ hình dung, hình dung người vừa mộc vừa qua!”

Tạ Chính ngẩng đầu nhìn Trình Cố, Trình Cố đã quay lưng lại.

Vừa mộc vừa qua, trong nhận thức của Tạ Chính đây tuyệt đối không phải lời ca ngợi gì cả.

Trình Cố lại dùng những từ này để hình dung người vợ khó sinh sớm qua đời, điều này thực làm cậu cảm thấy bất ngờ.

“Mộc, có nghĩa là gốc cũng có nghĩa là nghiêm túc chân thật, Trình ‘đẹp trai’ nói lúc mẹ con gốc rất đáng yêu, lúc nghiêm túc cũng rất có mị lực, đặc biệt chân thật, rất đáng tin cậy.” Trình Mộc Qua tiếp tục giải thích: “Qua nghe vào thật giống như rất dốt nát, kỳ thực không phải, qua cũng có nghĩa là đáng yêu hơn nữa qua là dưa cũng rất ngọt.”

Tạ Chính nheo mắt lại, tâm lý dần dần cảm giác khó chịu.

“Trình ‘đẹp trai’ hi vọng con trưởng thành sẽ giống như mẹ của con, là người bình thường lại nghiêm túc chân thật, có một chút trì độn, rất đáng yêu, còn có ngọt ngào.” Trình Mộc Qua ưỡn ngực ngẩng đầu: “Bạn trai, chú nói có phải cái tên này rất hay?”

“Đúng vậy” Tạ Chính trả lời có chút trái lương tâm, bỗng sinh ra một ý nghĩ, vì vậy hỏi: “Nhưng con là con trai sao ba ba con không lấy phẩm chất của mình đặt tên cho con?”

Nghe vậy, Trình Cố thân thể cứng đờ, ngắt lời nói: “Các người đi thả điều đi.”

“Trình ‘đẹp trai’ ba gấp làm cái gì? Con còn chưa tự giới thiệu mình xong với bạn trai đây.” Trình Mộc Qua nói xong tiếp tục nói chuyện với Tạ Chính: “Bởi vì ba ba của con quá ưu tú, ba nói không hy vọng con giống như ba con làm một kẻ dị loại, bình thường là tốt nhất.”

“Dị loại?” Tạ Chính nhú mày, ánh mắt rất sâu mà nhìn về phía Trình Cố. Trình Cố đem con trai kéo trở về, giữa chân mày hiện ra vẻ lo lắng: “Không phải con muốn thả điều sao? Được ba cùng chơi với con.”

Tạ Chính nhặt con điều trên mặt đất lên, đang muốn nói: “Hay là chúng ta cùng Qua Qua chơi đi”, chợt thấy Trình Mộc Qua lôi quần áo Trình Cố, dùng ngữ khí giống như là gia trưởng nói: “Trình ‘đẹp trai’, hay là ba cởi áo đi, trời nóng nực, ba chạy hai vòng sẽ đổ hết mồ hôi.”

Trình Cố nheo mắt con trai một cái: “Con còn giáo dục ba nữa ư?”

“Cởi đi!” Trình Mộc Qua không buông tay: ” Bên trong ba còn có áo thun!”

Trình Cố không cưỡng được, không thể làm gì khác là cởi áo khoác bên ngoài ra.

Đó là một cái áo thể thao chui đầu nên chỉ có thể cởi qua đầu, Trình Cố hướng lên trên kéo một cái, không chú ý áo thun bên trong bị vén lên, một mảnh nhỏ bụng lộ ra bên ngoài.

Ngẩn ngứ 2 giây, Tạ Chính nhìn thấy dưới rốn Trình Cố có một hình xăm là một cây súng trường.

Trước đây nơi đó bóng loáng bằng phẳng, là khu vực miễn cảm của Trình Cố.

Cũng là nơi cậu hôn rất thường xuyên.

*MỘC QUA(): là một loại quả nhìn bề ngoài nhăn nheo rất xấu, có thể dùng để chữa bệnh.

Hoa và lá mộc qua.

Các bạn có thể tìm hiểu thêm ở đây.

12. Chương 12

Hình xăm ở bụng dưới của Trình Cổ lộ ra rất ít, giống như không cẩn thận áo bị kéo lên cũng rất mau kéo vạt áo xuống. Hình xăm kia tinh xảo sinh động, có lẽ do một tay thợ xăm rất giỏi làm ra, người bình thường đừng nói nhìn qua một chút, cho dù nhìn tỉ mỉ cũng chưa chắc phát hiện hình xăm này che giấu một vết tích ở dưới, chỉ có thể cảm thán một câu “Hoa văn thật là đẹp”.

Lúc Tạ Chính ở tổ hành động đặc thù được huấn luyện rất nghiêm khắc về thị lực và quan sát, ánh mắt sắc bén hơn người bình thường rất nhiều.

Cậu nhìn ra dưới hình xăm là một vết sẹo dài nằm ngang.

Phảng phất cảm thấy ánh mắt của Tạ Chính nhìn mình, Trình Cổ chưa đem áo khoác từ đầu kéo xuống tầm mắt bị giới hạn nên lung tung sửa vạt áo che hình xăm lại, sau khi cởi áo còn cố ý liếc nhìn Tạ Chính một cái, thấy Tạ Chính không nhìn mình, lo lắng trong mắt mới nhẹ nhàng tan ra.

Trình Mộc Qua để Trình Cổ gơ diều, mình thì nắm dây một đường lao nhanh, trên sân cỏ chạy được mấy chục mét, đột nhiên la lớn: “Trình ‘đẹp trai’! Thả ra!”

Trình Cổ đem diều gơ lên cao nhất, lúc cho phép cất cánh dùng ba phần mười lực, Trình Mộc Qua thì thở “Ồ ồ ồ”, không ngờ diều vừa bay ra khỏi tay Trình Cổ chỉ ở trên không trung bay một giây liền rơi xuống đất.

Tạ Chính ở một bên nhìn, muốn cười nhưng không cười nổi.

Cậu nghĩ đến vết sẹo nằm ngang kia, năm năm trước dưới bụng Trình Cổ không có vết thương như vậy. Theo lời giải thích, Trình Cổ đột nhiên rời đi là bởi vì xuất ngũ. Vậy điều này rất kỳ quái, nếu không tiếp tục chấp hành nhiệm vụ vì sao bụng dưới lại có vết thương? Hơn nữa Trình Cổ bị thương không ít, chưa bao giờ dùng hình xăm che lấp vết sẹo.

Rốt cuộc là thương tổn gì để Trình Cổ phải mượn một cây súng trường để che dấu?

Tổ hành động đặc thù có bác sĩ chuyên môn phụ trách chữa bệnh cho đội viên, Tạ Chính đối với việc chữa bệnh không có nghiên cứu, nhưng ở chiến trường cậu có học cứu hộ và y học thường thức vì vậy vết sẹo kỳ lạ kia in vào trong mắt và trong đầu của cậu, làm cậu càng nghĩ càng thấy khó mà tin nổi.

Vết thương như vậy chỉ có một khả năng.

Nhưng khả năng như vậy cũng quá hoang đường, Tạ Chính nhíu lông mày, càng muốn bài trừ thì càng lưu ý.

Cách đó không xa, Trình Cổ vào Trình Mộc Qua thử mấy lần mà diều không bay lên được, xét đến cùng là

Trình Mộc Qua quá thấp, chân ngắn, căn bản chạy không nhanh, còn nếu đổi Trình Cố chạy thì Trình Mộc Qua không có cách nào đem điều giờ lên một độ cao thích hợp.

Thành công được một lần Trình Mộc Qua kích động đến té lộn mào một cái, đầu gối trầy da, đôi mắt cũng đỏ, vẫn rất muốn bò lên tiếp tục chạy.

Tạ Chính thở dài, ôm Trình Mộc Qua nhẹ nhàng động viên: “Chú và ba ba cùng thả điều, Qua Qua ở một bên xem có được hay không?”

Trình Mộc Qua nén đau suýt chảy nước mắt, cướp lời Trình Cố nói “”Không được” thành: “Được!”

Tạ Chính cầm lấy điều, làm bộ nói không thích hợp chạy để Trình Cố cầm dây điều chạy.

Trình Cố chạy cũng rất giống năm đó nhẹ nhàng linh hoạt, chỉ là vạt áo thỉnh thoảng bị gió thổi bay lên, Trình Cố một tay lôi kéo dây, một tay khác biệt nữu dè vạt áo xuống.

Người bình thường sẽ không làm như thế. Lúc chạy để lộ ra một đoạn bụng dưới cũng không kỳ quái, huống hồ có vài lần vạt áo không có tung bay, Trình Cố cũng dè lại không tha.

Giải thích duy nhất là Trình Cố rất lưu ý đến hình xăm kia.

Hoặc là nói, để ý đến vết thương kia.

Trình Cố mặc bộ quần áo này chứng tỏ là muốn cùng Trình Mộc Qua chơi thả điều, vừa này cởi áo khoác cũng không do dự. Tạ Chính nghĩ, Trình Cố không sợ người khác nhìn thấy hình xăm sủng trường, chỉ lo lắng sợ cậu phát hiện.

Bởi vì người khác chỉ thấy hình xăm, còn cậu sẽ thấy rõ vết sẹo dưới hình xăm.

Cái ý nghĩ hoang đường kia như tàu ngầm trong biển lớn càng ngày càng hiện ra rõ ràng.

Trình Mộc Qua chạy đuổi theo Trình Cố, sau khi điều bay lên hưng phấn oa oa kêu to, Tạ Chính nhận dây điều từ trong tay Trình Cố, Trình Mộc Qua liền chạy tới vây quanh cậu. Có mặt con trai nên Trình Cố cũng không tiện nói gì, chỉ có thể đi theo lo lắng con trai còn nói ra những lời ngoài dự đoán mọi người.

Chơi hơn một tiếng đồng hồ Trình Mộc Qua mệt mỏi, ôm chân Trình Cố nói muốn về nhà ngủ.

Tạ Chính ra chút mồ hôi cũng không có ý đem điều trả cho Trình Cố.

Trình Mộc Qua ngửa đầu nhìn Trình Cố: “Trình ‘đẹp trai’, Qua Qua muốn ôm một cái.”

Tạ Chính giành trước một bước, ôm Trình Mộc Qua vào trong ngực.

Trình Cố duỗi tay cứng đờ, có chút khó khăn: “Tạ Chính...cậu...”

“Trình ‘đẹp trai’, chúng ta có thể mời bạn trai về nhà uống mừng có được không.” Trình Mộc Qua vùi ở trong ngực Tạ Chính ngáp một cái: “Bạn trai theo chúng ta chơi lâu như vậy, chúng ta cần phải mời chú ấy về nhà ngồi một chút.”

Tạ Chính nhìn về phía Trình Cố, nhìn như dò hỏi, kì thực không cho mấy may chỗ trống để từ chối: “Tôi có thể đến nhà của anh nhìn được không?”

Trình Cố hé miệng, còn chưa kịp nói gì, thì Trình Mộc Qua nói: “Trình ‘đẹp trai’, chúng ta không thể không nói lễ phép.”

Trình Cố chợt cảm thấy đau đầu, Tạ Chính nhìn anh cười cười, hỏi Trình Mộc Qua: “Qua Qua, nhà con ở tầng thứ mấy?”

Sau khi về nhà, Trình Mộc Qua rửa mặt rửa tay, lấy nước ướp lạnh ra uống mừng, mình uống nửa ly, rót cho Tạ Chính và Trình Cố một ly, sau đó trở về phòng của mình đi ngủ. Tạ Chính cảm xúc chuyển động, ở trong phòng khách bước đi thong thả vài bước, nhẹ giọng nói: “Anh sinh sống rất tốt.”

Trình Cố có chút khó xử, qua loa nói: “Ừ, xuất ngũ được một số tiền khá lớn.”

Tạ Chính cởi áo khoác, treo ở trên ghế dựa, từng bước từng bước đem Trình Cố bức đến chân tường, dùng hai cánh tay nhốt Trình Cố lại.

Nói “Nhốt lại” cũng không hẳn vậy, cậu vẫn chừa một bên, Trình Cố muốn tránh có thể từ nơi đó giãy dụa đi ra ngoài.

Tạ Chính nghĩ, Trình Cố sẽ không quá phản kháng vì Trình Mộc Qua còn ngủ ở trong phòng.

Lợi dụng con nít quả thật rất hèn hạ. Tạ Chính biết nhưng không thể không làm. Cậu phải làm cho Trình Cố nhìn mình, không tiếp tục trốn tránh?

Tạ Chính ở rất gần, nhìn thẳng vào mắt Trình Cố. Trình Cố cũng không nguyện nhìn thẳng vào cậu, giống như sợ bốn mắt nhìn nhau sẽ tiết lộ quá nhiều bí mật.

Đối với Trình Cố, từ trước đến giờ Tạ Chính vẫn rất kiên trì. Năm đó sợ làm đau Trình Cố, sẽ nhịn dục

vọng của mình, nghiêm túc ôn nhu làm công việc mở rộng, ôn nhu hôn khắp toàn thân Trình Cố. Phần kiên trì chưa bao giờ tiêu giảm, chỉ là cho đến ngày nay, xen lẫn vài phần cường thế cùng ý tứ uy hiếp hàm xúc.

Tay nhắc cầm Trình Cố lên, Tạ Chính nói: “Nhìn tôi.”

Trình Cố từ từ mở mắt, khóe môi cong lên.

Người trước mắt và người năm năm trước không giống nhau. Năm năm trước Trình Cố yếu thế là một loại tình thú, nhưng bây giờ Tạ Chính rõ ràng cảm giác được Trình Cố thật sự hoảng hốt.

Cậu hiểu mình là nguyên nhân làm Trình Cố mềm yếu, không nghĩ đến nhưng ý muốn khống chế lại càng sâu, ngón tay Tạ Chính căng thẳng, bỗng hôn lên.

Trình Cố mở to mắt, ngón tay bấu vào giấy dán tường phía sau.

Nụ hôn này không một chút ôn nhu, năm năm tưởng niệm kết hợp với lửa giận bộc phát, Tạ Chính cướp đoạt mỗi một tấc hô hấp của Trình Cố, vừa tham lam vừa thô bạo, không nghe rên rỉ từ trong cuống họng của Trình Cố, cũng không nhìn Trình Cố run rẩy, hai tay chống trên tường chẳng biết lúc nào đã vòng lấy eo Trình Cố, mạnh mẽ ôm anh vào trong lồng ngực của mình.

Đầu lưỡi bị cắn phá lan ra mùi máu tanh, Trình Cố đẩy vai Tạ Chính, nhưng cánh tay không chút lưu tình bị nắm lấy.

Mùi máu tanh nhẹ nhàng khuếch tán, một bên xoa tan lý trí, một bên kích thích thú tính trầm mặc đã năm năm.

Thú tính của cả hai người.

13. Chương 13

Lúc khuy áo được gỡ ra, bên eo được cảm nhận dấu tay và nụ hôn quen thuộc, Trình Cố rớt cục nhỏ giọng nói lên một câu: “Không muốn”. Tạ Chính không dừng lại, ngón tay cái không nhẹ không nặng lướt qua vết sẹo lập tức cảm giác được cả người Trình Cố cứng ngắc, giấy dựa nhỏ nhất cũng dừng lại.

Đó là một vết thương gọn gàng do dao cắt, chỉ cần xoa xoa nhẹ vết sẹo có thể tưởng tượng ra người sử dụng dao kỹ thuật vô cùng tinh xảo.

Tạ Chính dời ngón tay cái đi, hai tay trở lại eo Trình Cố, nghi ngờ ở trong lòng một tầng đè lên một tầng, trên mặt lại không biểu lộ ra nửa phần.

Cậu thả nhẹ lực đạo, liếm môi Trình Cố, cảm thụ sau khi Trình Cố cứng đờ thì hô hấp và nhịp tim càng ngày càng nhanh.

Cậu không vội.

Không thể gấp.

Trình Cố không giãy giụa phân nữa là nhận mệnh, phân nữa là bị tình dục thiêu đốt, đuôi mắt ửng đỏ, ánh mắt vừa né tránh lại như mời gọi, buồn bực nói: “Không nên ở chỗ này.”

Từ “Không muốn” đến “Không nên ở chỗ này”, là tự biết không có cách nào chống cự được nữa.

Tạ Chính bỗng đứng ôm ngang Trình Cố, bước nhanh vào một căn phòng chưa đóng cửa ở kế bên phòng khách.

Hiển nhiên đó là một phòng cách âm, có một chiếc TV, trên thảm trải sàn có máy chủ để chơi game và hai cái tay cầm, còn có một máy vi tính xách tay, gối ôm tứ tán trên đất, trên ghế salông có một con gấu bông. Cửa sổ sát đất được rèm cửa che phủ, ngoài ban công còn có một con ngựa gỗ thủ công rất tinh tế.

Có thể tưởng tượng đây là nơi Trình Cố và Trình Mộc Qua chơi đùa.

Vừa nghĩ tới cảnh Trình Cố ngồi ở trên thảm trải sàn chuyên chú chơi game, Trình Mộc Qua kéo con gấu bông chạy tới chạy lui, luôn miệng gọi “Ba ba” ...”Trình ‘đẹp trai’”, Tạ Chính cảm thấy cảm xúc “Phẫn nộ” sắp bạo phát.

Nhưng không biết là lý trí hay là cái gì khác, cậu đem phẫn nộ miễn cưỡng ép xuống.

Đem Trình Cố để trên ghế sa lon cậu lại nhìn thấy hình xăm ẩn hiện sau lớp áo.

Cái ý tưởng bất khả tư nghị kia rồi cuộc trên mặt băng kiên cố nứt ra như mạng nhện.

Nhưng làm sao lại có chuyện như vậy?

Cửa phòng cách âm đã bị khoá, phòng ngủ của Trình Mộc Qua ở lầu hai, Trình Cố mất công tốn sức giãy dụa, tóc tai rối loạn, trán chảy đầy mồ hôi, miệng tiết ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Anh giãy dụa không phải muốn trốn tránh, chỉ muốn vươn mình quay lưng với Tạ Chính.

Tạ Chính dễ dàng nhìn thấu tâm tư Trình Cố, vốn định ôm đầu Trình Cố ép hỏi vết sẹo kia đến cùng xảy

ra chuyện gì, nhìn thấy lo lắng và luống cuống trong mắt Trình Cố, cuối cùng thu lực, để Trình Cố thành công xoay chuyển qua.

Ngày sau còn dài... gặp lại đã là không dễ.

Vừa biết gặp lại không dễ, cứ như vậy quần quanh, câu đố chưa giải được, không bằng tạm gác lại ngày sau tìm kiếm.

Không nghiên cứu nguyên nhân là cậu không nỡ bức ép làm Trình Cố khó xử.

Trình Cố đem mặt vui vào gối dựa, eo mông nâng lên một cách tự nhiên.

Tạ Chính cởi quần của anh ra, tìm nhẹ nhàng căng thẳng.

Trước đây, lúc Trình Cố chủ động mời gọi thường xuyên biến đổi phương khiêu khích cậu, hoặc là cười lên người cậu, dùng cậu nhỏ từ lâu đứng thẳng cọ cậu, mắt đầy tình dục; hoặc là thẳng thắn cách quần lót của cậu hôn vào chỗ đó, nháy mắt một cái, xuân thủy dịu dàng mà nhìn cậu, thậm chí đem hai má dán ở chỗ kia của cậu, như câu hôn từ phía dưới nhìn cậu; còn có giống như bây giờ, trực tiếp đem nơi riêng tư đưa tới trước mặt cậu.

Cậu còn nhớ, lần trước lúc Trình Cố bày ra tư thế này, lưu manh mà dâm đãng nói cậu: “Xoạc tôi”.

Nhưng hiện tại Trình Cố rõ ràng đang hãi sợ.

Sợ sệt bại lộ cái gì? Sợ sệt làm tình? Hay là sợ sệt cửu biệt gặp lại?

Tạ Chính muốn tỉnh táo mà suy tính, tình thế này cậu không thể đối với Trình Cố kìm chế như xử lý công tác. Dục vọng đã ngầm chiếm lý trí, cậu sờ mông Trình Cố, đầu ngón tay thẳng tiến đến địa phương quen thuộc.

Thân thể Trình Cố lần thứ hai căng thẳng, hai chân run rẩy, chiếc áo mỏng manh ướt đẫm mồ hôi.

Tạ Chính nghe được một tiếng ‘A’ ngắn ngủi.

Ngón tay để ở nơi đó hơi lùi lại, Tạ Chính nằm ở trên lưng Trình Cố như quá khứ hôn vành tai Trình Cố thấp giọng nói: “Đừng sợ.”

Vật nhỏ của Trình Cố vẫn chưa được an ủi, không tự chủ được run rẩy, Tạ Chính hơi kinh ngạc, tay trái di chuyển về phía trước, phát hiện phản thân của anh rất có tinh thần cương lên.

Tạ Chính nhú mảy lại.

Lúc này Trình Cố phản ứng rất giống một thiếu niên ngây ngô chưa nếm mùi tình dục, bị trêu chọc kìm lòng không được khát vọng muốn được an ủi, thân thể lại khẩn trương đến không thể khống chế.

Tạ Chính thử thăm dò đưa ngón tay cắm vào, động tác vô cùng cẩn thận, Trình Cố vẫn khó chịu “A” lên một tiếng, trên đầu mồ hôi đầm đìa.

Tạ Chính hỏi: “Làm sao vậy?”

Trình Cố thở gấp nói: “Đau...”

Đã từng làm tình với nhau nhiều lần như vậy, coi như Trình Cố kêu đau cũng là đùa giỡn, cho dù lần đầu quan hệ có đau, Trình Cố cũng không căng thẳng như vậy.

Trong lòng Tạ Chính nghi hoặc càng sâu, nghĩ đến có lẽ Trình Cố rất lâu chưa làm, không quen, còn cố ý hỏi: “Trong nhà có bôi trơn và bao cao su không?”

Vừa hỏi, chợt cảm thấy không đúng.

Bọn họ căn bản không dùng bôi trơn, bao cao su đã từng dùng qua, nhưng Trình Cố ngại dùng bao cao su phiền phức, sau khi dùng qua mấy lần thì không dùng nữa.

Tạ Chính đã từng hỏi: “Hai thứ này cũng không muốn dùng, anh thật không cảm thấy đau?”

“Sẽ không!++” Trình Cố nói: “Không phải lần đầu chúng ta cũng không hề dùng sao? Yên tâm yên tâm, Trình đội của cậu đặc biệt lợi hại, cậu muốn thương tổn cũng không thể thương tổn được.”

Chính vì Trình Cố không muốn bôi trơn, lúc Tạ Chính làm công đoạn tiền diễn đặc biệt nghiêm túc, không ngại phiền phức, ngược lại Trình Cố vội vã, một bên rên rỉ một bên thúc giục.

Tạ Chính thực sự không chịu được sự thúc giục kia, tiến vào rất cẩn thận, nhưng khi nóng máy lại thường xuyên làm anh đến vô lực chống đỡ.

Trình Cố lắc đầu, tiếng nói khàn khàn: “Không có chuẩn bị.”

Tạ Chính ngưng vài giây, tâm tư đặc biệt hỗn loạn.

Không có bôi trơn và bao cao su, là chưa cùng người khác làm qua? Hay là lúc làm tình cũng không cần

bao cao su?

Nghĩ đến về sau không thể nghi ngờ có thể khiến người ta bị đổ kị bức điên.

Tạ Chính ổn định tâm thần, đem tính khí chôn ở giữa mông Trình Cố, không lập tức đi vào chỉ chậm chậm mang theo một chút uy hiếp mà đâm xuyên.

Chỉ có như vậy mà hai chân Trình Cố đã mềm nhũn, Tạ Chính nắm chặt tay trái, cảm giác được dương vật trong tay trường lớn lên một chút.

Tạ Chính nghĩ đến vấn đề kia, đáp án hẳn là về trước.

Trình Cố hô hấp càng ngày càng nhanh, mông lắc lắc hai lần, không biết muốn thoát khỏi ‘cây súng’ nóng bỏng kia hay là muốn liều mạng va vào ‘nòng súng’.

Tạ Chính tạm thời không dám tùy tiện sợ làm bị thương Trình Cố, vì vậy dùng hết khả năng khắc chế, chỉ nằm ở trên lưng Trình Cố, một bên hôn gáy Trình Cố, một bên cho tiểu đê ra vào giữa hai cánh mông.

Tính khí ở nơi đó đánh đưa cảm giác thực khó chịu đựng, Trình Cố cảm giác rõ ràng hậu huyết của mình được mở rộng, liếc mắt còn có thể nhìn thấy vật nhỏ của Tạ Chính xẹt qua xẹt lại giữa hai chân của mình.

Loại trải nghiệm này vừa mỹ diệu vừa khủng bố, miệng huyết chặt chẽ co rút lại như muốn nghiền nát ‘cây súng’ đang ra vào kia, chỉ cần Tạ Chính nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể khai mở nơi đó, tiến quân thần tốc, làm đến khi anh mất nhận thức giống như trong quá khứ hoặc trong mộng. Nhưng Tạ Chính chỉ ra vào khe đùi, chưa tiến vào điều khiển thân thể của anh.

Hô hấp Tạ Chính gần ở bên tai, Trình Cố đã từng chút luân hãm.

Tuy rằng quyết định không tiến vào, nhưng sau khi làm được nửa chừng Tạ Chính cũng không kiềm chế được. Người dưới thân cậu đã tìm năm năm, bây giờ gặp lại sao cậu còn làm bộ quân tử?

Thế nhưng trên người Trình Cố còn quá đa nghi, vừa nãy đích xác vì sợ mà run rẩy, một câu “Đau” như một cây đinh đâm vào đáy lòng cậu, làm cho cậu không thể không bảo trì tỉnh táo cuối cùng.

Hao hết tâm lực tìm kiếm Trình Cố không phải muốn dần vật và trả thù, chỉ muốn tại giữ lấy anh dành cho anh hết thấy yêu thương.

Trình Cố cắn chắc răng, không muốn tiếp tục rên rỉ, Tạ Chính tăng nhanh tốc độ, tính khí ở giữa cánh mông ra vào.

Hô hấp của Tạ Chính càng ngày càng ồ ồ, vành tai của Trình Cố đỏ như máu, phía dưới được Tạ Chính chăm sóc đã khẽ run phun ra tinh dịch, một luồng tiếp một luồng, làm ướt bụng dưới và phần lớn lông mu. Chất lỏng nhỏ xuống ghế sa lon, đã lâu anh không gặp cảnh dâm mỹ như thế này.

Tạ Chính hừ nhẹ bứt lên trước, cuối cùng thực sự nhịn không được, vỗ vào mông Trình Cố lên tiếng nói: “Kẹp chặt!”

Trình Cố xương đuôi tê rần, dùng sức khép lại chân, bấp dùi càng run rẩy dữ dội.

Phản ứng của cậu kích thích Tạ Chính, ánh mắt Tạ Chính như lửa rừng thiêu đốt sau gáy anh, anh ngừng thở, sắp không chịu nổi.

Tạ Chính run run giữa hai chân anh làm mấy chục lần, sau đó nắm lấy tay anh, khiến cho anh nắm chặt vật của mình, một bên đỉnh lộng một bên bắn ở trong tay anh.

Đã làm ướt lông mu, sau đó còn dính tinh dịch của một người khác, càng thêm dâm mỹ bất kham.

Tạ Chính không nhúc nhích, nằm ở trên lưng Trình Cố hồi sức, hai tay ở bụng dưới Trình Cố trùng điệp, dưới bàn tay là hình xăm súng trường dính đầy tinh dịch.

Trình Cố nhắm mắt lại, đầu óc trống rỗng.

14. Chương 14

Tạ Chính đang họp lại một lần nữa thất thần, thần sắc ngưng trọng nhìn thuộc hạ của mình đang nói, mặt mày lạnh lùng, hình như đối với đối phương không hài lòng.

Bầu không khí nhất thời khẩn trương, mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh, mãi đến khi một trợ lý đứng lúc đẩy cửa vào, đem một ly trà đen đặt trước mặt Tạ Chính. Âm thanh đĩa sứ va chạm kéo Tạ Chính đang xuất thần trở về, cậu nhấp ngụm trà, lần thứ hai nhìn về phía thuộc hạ, cục xúc bất an nghiêm khắc trong mắt tản đi mấy phần, trầm giọng nói: “Tiếp tục.”

Tan họp, Tạ Chính trở lại văn phòng, ngồi ở ghế dựa nắn nhẹ mi tâm. Trên bàn có hai cái máy vi tính xách tay đều ở chế độ chờ, cậu mở mắt, ngón tay nhấp vào nơi cảm ứng.

Màn hình sáng lên, hiển thị hình ảnh hai người thanh niên trẻ tuổi. Mặt mày sắc bén, nghiêm trang là cậu, ôm bờ vai cậu cười lộ ra răng trắng chính là Trình Cố.

Đây là tấm ảnh duy nhất hai người chụp chung, từ khi Tạ Chính dùng làm hình nền không có đổi qua.

Nhưng bây giờ có thể đổi hình nền mới.

Tạ Chinh cầm điện thoại di động lên, từ trong album tìm một tấm ảnh Trình Cố chụp một mình. Trong hình Trình Cố không nhìn vào ống kính mà đang nghiêng người lấy áo khoát trên ghế dựa. Tạ Chinh đem bức ảnh khuếch đại, ngón tay ở trên mặt Trình Cố mơn trớn, khóe môi hiện lên nụ cười rất nhạt. Trình Cố tướng mạo xuất chúng, sáng rực động nhân, gò má lại nhiều hơn mấy phần ác liệt. Bức ảnh này là Tạ Chinh chụp, khi âm hiệu chụp ảnh vang lên “Răng rắc” Trình Cố lập tức quay đầu lại, còn chưa kịp bắt cậu xóa bỏ, cậu đã cất điện thoại di động, nói: “Buổi tối ngày mai tôi trở lại thăm anh.”

Sau khi làm xong cả hai nằm trên ghế salông, Tạ Chinh ôm Trình Cố vào trong ngực hôn môi, trước sau tay chưa rời khỏi hình xăm súng trường nửa dũ nửa uy hiếp hỏi vết thương kia là như thế nào mà có, Trình Cố giống như bị đập vào chỗ hiểm, mi mắt run lên một cái, chỉ nói đó là bị thương trong lần hành động cuối cùng.

Tạ Chinh biết anh đang nói láo.

Không có nhiệm vụ nào lại làm ra vết sẹo như thế này, miệng vết thương quá bằng phẳng, tuyệt đối không thể xuất phát từ trong tay kẻ địch, hướng hồ lời giải thích này đã tự mâu thuẫn với chuyện “Xuất ngũ kết hôn”.

Tạ Chinh không vạch trần sự thật vào lúc đó, Trình Cố còn hăm trong dư vị cao trào đầu óc không tỉnh táo lắm mới có thể phạm vào sai lầm này. Theo lý thuyết cậu phải làm cứng rắn hơn một ít, ép Trình Cố nói thật, nhưng chung quy cậu mềm lòng, ôm Trình Cố vào lòng ngắm ở lâu một, mình cũng vọt vào tắm, chỉ đòi Trình Cố một cam kết —— “Tôi không bỏ chạy”.

Ngày đó cậu mặc áo sơ mi của Trình Cố, chuẩn bị rời đi mới nhớ áo khoác của mình còn trên ghế dựa, trở về nhờ Trình Cố giúp lấy, sau đó cậu đứng ở cửa chụp được tấm hình kia.

Mấy ngày nay chuyện công ty bận rộn, ban ngày Tạ Chinh không thể phân thân, chỉ có buổi tối đi đến nhà Trình Cố ngồi một lúc, sáng sớm và buổi trưa cũng gọi mấy phút điện thoại. Trình Cố đối với chuyện cậu đến thăm mỗi ngày và “Điện thoại quấy rầy” hai lần cũng không phiền chán, thậm chí sẽ chờ cho cậu một phần cơm nước hoặc là chuẩn bị một đĩa hoa quả. Trình Mộc Qua đặc biệt yêu thích cậu, thường xuyên ôm chân của cậu, hoan thiên hỉ địa muốn ôm.

Chỉ là phía dưới sự hòa thuận vui vẻ này ẩn giấu một bí ẩn rất sâu.

Tạ Chinh đã sai người điều tra tình hình sinh hoạt cũng như quan hệ xã hội của Trình Cố và Trình Mộc Qua trong năm năm qua. Cái này điều tra rất khó, thân phận Trình Cố đặc thù, được quân đội bảo vệ, phần lớn thông tin hoặc bị che giấu, hoặc được làm giả, muốn kéo tở bóc kén điều tra không phải chuyện dễ dàng. Tạ Chinh dùng thủ đoạn đặc biệt nhờ người làm trong nội bộ quân đội điều tra, đối phương tuy rằng đồng ý, lại không bảo đảm có thể tìm được hết thấy tư liệu.

Trước mắt thông tin duy nhất được biết là, sau khi Trình Cố rời khỏi tổ hành động đặc thù sử dụng số tiền xuất ngũ kèch xù làm đầu tư, bây giờ mặc dù không đến nỗi đại phú đại quý, nhưng áo cơm không lo.

Chuyện này Tạ Chính đã từ nơi ở của Trình Cố chứng minh được.

Lúc rảnh rỗi, Tạ Chính chỉ cần nhắm mắt lại trong đầu sẽ hiện ra vết thương kia, đầu ngón tay cũng giữ lại xúc cảm rõ ràng.

Rất hiển nhiên, đó là bí mật Trình Cố nỗ lực muốn che giấu.

Tạ Chính chưa đem vết thương và hình xăm sủng trường nói cho bất luận người nào, nhưng lại giống như điên rồ mỗi ngày lên mạng tìm hiểu.

Tất cả các giải đáp đều có chung đáp án một cách lạ kỳ: đây là vết sẹo cắt ngang do sinh mổ (c-section).

Tạ Chính che trán cười khổ, quá hoang đường!

Ngày ấy mới vừa nhìn thấy vết sẹo ở bụng dưới Trình Cố cậu cũng nghĩ như vậy, nhưng làm sao có thể chứ? Trình Cố là nam thì làm sao có vết sẹo do sinh mổ?

Kinh ngạc và đau lòng hình thành hai cảm xúc hoàn toàn mâu thuẫn. Một mặt, cậu không tin Trình Cố có thể sinh con, mặt khác, cậu nghĩ Trình Cố phải trải qua sinh mổ mà tim như bị đao cắt.

Cậu không quản được tâm tình của mình, lúc cậu tiếp tục gõ trong khung tìm kiếm câu: “Nam giới có thể sinh con hay không” tự mình cũng cảm thấy buồn cười.

Không giống như vết thương ở bụng dưới, giải đáp không giống nhau, lời giải đáp rất đa dạng, có người nói có thể sinh, anh hàng xóm của họ mới vừa mang thai, có người nói làm sao có khả năng, tiểu thuyết kì huyền xem quá nhiều, có người nói đàn ông xác thực có thể sinh con nhưng xác suất cực nhỏ...

Tạ Chính đóng trang web trầm thấp than thở.

Chính chuyện này làm cậu hết lần này tới lần khác thất thần trong công việc.

Điện thoại nội tuyến vang lên, một trợ lý nói: Tần tiên sinh đến.

Tạ Chính đứng dậy, thở dài một hơi, đi đến phòng tiếp khách.

Tần tiên sinh là một danh y, giao tình với Tạ thị rất thâm hậu, những năm gần đây ở nước ngoài làm nghề y, nửa tháng trước mới trở về nước an dưỡng. Tạ Chính luôn suy nghĩ mãi, cuối cùng mời ông đến Kỳ thành, hy vọng nghi ngờ trong lòng mình tìm được đáp án.

Sau khi hàn huyền Tần tiên sinh cầm lấy bức họa vết sẹo Tạ Chính vẽ ra, ngón tay trở gõ gõ trên giấy: “Nếu đúng như sự miêu tả của cậu và hình và này không có vẽ sai, như vậy tôi có thể kết luận, đây chính là vết sẹo do sinh mổ nhưng ...”

Suy nghĩ hoang đường được chuyên gia trong nghề chứng thực, tim Tạ Chính đập nhanh hơn, ánh mắt trở nên sâu hơn: “Nhưng?”

“Nhưng đây không phải vết thương do sinh mổ bình thường. Cậu xem, dựa vào vị trí của vết sẹo, sinh mổ phân thành giải phẫu ngang và giải phẫu thẳng, tình huống bình thường ít khi giải phẫu ngang.”

“Vậy điều này có ý nghĩa gì?”

Tần tiên sinh lắc đầu một cái: “Mỗi người có một tình huống khác nhau, tùy theo cơ địa từng người, chỉ bằng một tấm hình tôi không có cách nào nói cho cậu điều này có ý nghĩa gì.”

Tạ Chính trầm mặc chốc lát: “Vậy bây giờ, ngài có thể chắc chắn đây là vết sẹo do sinh mổ?”

“Chính xác trăm phần trăm.”

Nghe vậy, ngón tay Tạ Chính nắm chặt, lông mày nhú lại thật sâu.

Tần tiên sinh nhiều lần đi tới chiến địa, đối với quân đội có hiểu biết nhất định, quan hệ với Tạ Chính từ trước đến giờ không sai, thấy Tạ Chính muốn nói lại thôi, ôn thanh nói: “Thiếu gia, có ý kiến gì cậu đừng ngại lớn mật nói với tôi, cậu mời tôi lại đây, không phải là có vấn đề quan trọng muốn hỏi tôi chẳng?”

Hầu kết Tạ Chính giật giật, lấy một điều thuốc kẹp ở đầu ngón tay, một lát sau liền vứt bỏ, thận trọng nhìn về phía Tần tiên sinh: “Nếu như tôi nói vết thương này xuất hiện ở một trên người một người đàn ông thì sao?”

Tần tiên sinh ngẩn ra, tay cầm chén trà dừng một chút.

Giây lát, Tần tiên sinh cười nhạt nói: “Như vậy vị trí vết thương có thể giải thích hợp lý.”

Tạ Chính không khỏi về nghiên người về phía trước hỏi: “Cái gì?”

“Thiếu gia, theo góc độ của người học ngành y, có một số cực ít nam giới bị ảnh hưởng bởi hoóc-môn rất đặc biệt nên có thể mang thai sinh con.” Tần tiên sinh nói: “Nhưng bởi vì thân thể cấu tạo của nam và nữ không giống nhau, lúc bác sĩ tiến hành sinh mổ cho nam giới chỉ có thể phẫu thuật theo chiều ngang. Mặt khác, người nam sinh mổ nguy hiểm hơn người nữ sinh mổ rất nhiều và đau đớn cũng tăng gấp đôi.”

15. Chương 15

Đây là điều không thể nghi ngờ, không cần giải thích cũng làm người tự hiểu ra.

Tạ Chinh cảm giác huyết dịch mang theo sấm sét và tia lửa, ở trong người mình sôi trào.

Cậu đứng dậy gấp gấp bước đi vài bước, quay người cầm lấy thuốc và bật lửa trên bàn, cố gắng trấn định nói: “Tần tiên sinh, ngài không ngại...”

Tần tiên sinh cười lắc đầu: “Đi đi, tôi chờ cậu, việc này nên từ từ tiêu hóa một chút.”

Tạ Chinh bước nhanh ra khỏi phòng, “Ầm” một tiếng đóng cửa phòng nghỉ ngơi bên cạnh, nhen lửa đốt thuốc, hút một ngụm, ngón tay run rẩy, một làn khói nhẹ nhàng bay ra.

Trình Cố gạt lực che giấu vết thương, quả là thực sự do sinh mổ, căn cứ chính xác rõ ràng!

Tay trái Tạ Chinh nắm thành quyền, chốc chốc đấm lên trán. Cậu không rãnh suy nghĩ người mình yêu vì sao lại khác hẳn với người thường, càng không có tinh lực suy nghĩ Trình Mộc Qua là con của ai, thậm chí lười suy nghĩ chuyện Trình Cố “Kết thân kết hôn” có phải là nói dối hay không. Lúc này, bên tai của cậu không ngừng quanh quẩn lời của Tần tiên sinh nói vừa rồi ——

“Nam giới sinh mổ nguy hiểm hơn nữ giới sinh mổ rất nhiều và đau đớn cũng tăng gấp đôi.”

Tạ Chinh phát ra một tiếng rống, đem tàn thuốc lá chưa tắt nắm vào lòng bàn tay.

Vừa nghĩ tới sau lưng vết thương kia là đau đớn và nguy hiểm, cậu đau lòng đến hô hấp lạnh lẽo.

Lúc còn ở tổ hành động đặc thù khi Trình Cố bị thương, cậu liền hận không thể một tắc không rời chăm sóc anh, thậm chí vì muốn cướp đi nhiệm vụ có độ nguy hiểm cao nhất mà hăng hái khổ luyện, liều mạng đạt được trình độ như Trình Cố.

Người cậu dụng hết toàn lực bảo vệ cư nhiên ở lúc cậu không biết, ở nơi cậu không nhìn thấy, một mình mang thai, sinh mệnh chịu nhiều thống khổ, vì che giấu vết tích sinh sản còn phải xăm một hình xăm sủng trường lên vết thương.

Tạ Chinh che trán, khó chịu khiến trước mắt biến thành màu đen.

Chẳng trách ngày đó Trình Cố nói đau, cậu chỉ lấy ngón tay chạm vào nơi đó, Trình Cố khản trương đến

run rẩy.

Người như Trình Cố cũng sẽ sợ đau.

Viên mắt Tạ Chính nóng rực, nhớ lúc trước ở tổ hành động đặc thù Trình Cố bị thương ít khi than đau, một mặt trắng bệch, mồ hôi lớn như hạt đậu rơi xuống như mưa vậy mà vẫn cười đùa giỡn: “Không có chuyện gì, trời cao đối với tôi cực kỳ tốt, phản ứng của tôi nhanh hơn người thường rất nhiều, nên trả lại cho tôi cảm giác đau chậm hơn so với người khác, thật không có đau, khà khà khà.”

Toàn bộ tổ hành động đặc thù đều biết, Trình Cố đang nói láo. Anh miễn cảm hơn người, sợ ngứa hơn người, cảm giác đau càng rõ ràng hơn. Nhưng thân là đội phó, anh không muốn để cho đội viên lo lắng mới dùng chuyện cười để che giấu đau đớn.

Lúc sinh sản chắc là rất đau, mới có thể làm cho Trình Cố đối với cảm giác đau đớn dù rất nhỏ cũng sợ hãi?

Tạ Chính nhìn tay mình, lúc đó anh vuốt ve thân thể Trình Cố, từ đầu ngón tay đến lòng bàn tay đều có thể nhận biết được Trình Cố sợ sệt.

Người cậu yêu nhất lại phải chịu khổ như vậy.

Còn nhớ lúc Trình Mộc Qua giải thích cái tên “Mộc Qua” nhắc tới chuyện Trình Cố nói mình là “Dị loại” — hi vọng con trai bình thường, không muốn con giống như mình.

Cậu nghĩ có lẽ Trình Cố rất hận thân thể khác người của mình cho nên mới cất lực bảo mật, không nói với ai, lúc nói chuyện với con trai lơ đãng một chút nội tâm, cũng tự động đem mình xem là “Dị loại”.

Khổ cực ẩn giấu chỉ muốn mình sinh hoạt như người bình thường, muốn con trai được sinh ra bởi người bình thường.

Phòng nghỉ lượn lờ khói thuốc, Tạ Chính rút hết một hơi thuốc cuối cùng, mở cửa đi đến phòng tiếp khách.

Tần tiên sinh chú ý trong mắt cậu đầy tơ máu, không nói gì, chỉ chờ cậu mở miệng.

Trong lòng Tạ Chính rất loạn, không còn giống như lúc đầu lạnh lùng yên tĩnh rất phong độ, ngữ khí chập trùng, một vấn đề hỏi một lần, không lâu lại hỏi lần thứ hai. Tần tiên sinh rất có nhẫn nại, cẩn thận giải đáp cho cậu.

“Bởi vì bản mẫu quá ít, giai đoạn nguy hiểm để nam giới thụ thai không có định luật, một tháng một lần cũng có, nửa năm một lần cũng có, không quy luật cũng có. Bạn của cậu ba tháng có ba ngày là giai đoạn nguy hiểm, chuyện này rất bình thường, hoặc là nói rất may mắn, dù sao có nhiều nam giới căn bản không biết thời điểm giai đoạn nguy hiểm của mình vào lúc nào.”

“Song tính hệ thống? Không không, tuy rằng tôi chưa thấy người này nhưng theo sự miêu tả của cậu, tôi cảm thấy cậu ta không thể nào là người song tính. Tình huống của cậu ấy càng hiếm thấy hơn người song tính, cũng phức tạp hơn, mang thai chủ yếu bị kích thích tố sinh dục, sinh sản chỉ có thể mổ bụng, còn người song tính thì có thể sinh bình thường.”

Tạ Chính nghe rất tỉ mỉ, kiềm chế sự đau lòng, dần dần tỉnh táo lại.

Cuối cùng, Tần tiên sinh nói: “Thiếu gia, đừng trách tôi quản việc không đâu. Cậu hỏi nhiều như vậy, hiện tại tôi cũng có một vấn đề muốn hỏi cậu.”

“Ngàimời nói.”

“Người bạn này chính là người cậu tìm mấy năm nay, đúng không?”

“Đúng.” Tạ Chính chẳng hề trốn tránh. Chuyện cậu tìm kiếm Trình Cố, toàn bộ Tạ gia đều biết.

“Vậy tôi lấy thân phận bác sĩ xin cậu đáp ứng một chuyện.” Tần tiên sinh nói: “Từ nhỏ cậu chính là một đứa trẻ không biết khống chế và dục vọng chiếm hữu rất mạnh, nếu cậu vì cậu ta dám ngả bài với Tạ lão tiên sinh, cũng tìm cậu ta lâu như vậy, tôi nghĩ, cậu đối với người này nhất định yêu rất sâu.”

“Cho nên dục vọng chiếm hữu của cậu đối với người này tự nhiên rất là mạnh.”

“Hiện tại, cậu đã biết người này không giống người bình thường, còn sinh con nữa. Tôi hi vọng cậu đối xử tử tế với người này, không nên tùy ý phát tiết sự phẫn nộ và đố kỵ của cậu. Cậu ta bị ảnh hưởng bởi kích thích tố sinh dục, nhìn toàn thể giới những người như vậy cũng không nhiều. Bọn họ sinh hoạt rất khổ cực, đặc biệt là trong quá trình mang thai và sinh sản. Theo tôi được biết, có người lên bàn mổ sẽ không thể bước xuống được, có người sau khi hết thuốc gây mê không chịu nổi đau đớn, bỏ lại con cái mà tự sát. Cậu ta gắng gượng vượt qua, không quản đứa con là ai, nhưng chắc chắn cậu ta đã chịu rất nhiều đau đớn. Thiếu gia, nếu như cậu không thể nào tiếp thu được xin thả người đi, nếu như cậu không nỡ, nhất định muốn giữ cậu ta ở bên cạnh thì xin cậu đừng dẫn vật cậu ta.”

Tiến Tần tiên sinh về Tạ Chính ngồi ở phòng tiếp khách rất lâu.

Cậu nghĩ, Tần tiên sinh nhất định là hiểu lầm.

Cậu chưa nói tuổi của Trình Mộc Qua, có lẽ Tần tiên sinh cho là sau khi Trình Cố rời khỏi quân đội mới mang thai.

Tần tiên sinh phân tích không sai, đích xác cậu có dục vọng chiếm hữu rất mạnh, đừng nói Trình Cố sinh con cho người đàn ông khác, chỉ cần nhớ đến ngày gặp lại, nghĩ Trình Cố làm tình với người khác cậu đố kỵ như đặt mình trên giàn hỏa.

Nhưng nếu Trình Mộc Qua xác thực là con của người khác cậu cũng không có cách nào ra tay tàn nhẫn với Trình Cố. Nghĩ tới chuyện Trình Cố chịu nhiều tội như vậy cũng chỉ muốn tốt với Trình Cố gấp đôi.

Huống hồ Trình Mộc Qua có khả năng rất lớn là con của cậu. Là con của Tạ Chính.

Quá khứ cậu không nghĩ ra tại sao Trình Cố mỗi ba tháng thì có ba ngày cấm dục, hiện giờ đã hiểu rõ, ba ngày đó là giai đoạn nguy hiểm Trình Cố có thể thụ thai, quan hệ tình dục là có thể mang thai. Năm năm trước, Trình Cố hoàn thành nhiệm vụ trở về, lúc cậu bắt ở bên trong vừa lúc ở giai đoạn nguy hiểm vào ngày thứ hai.

Trình Cố đột nhiên biến mất, rất có thể biết được trong cơ thể mình có sinh mệnh mới.

Tỉ mỉ tính toán tuổi của Trình Mộc Qua rất là hợp lý.

Tạ Chính nhắm mắt lại, nắm thật chắc tay vịn của ghế dựa.

Nếu như Trình Mộc Qua quả thật là con trai của cậu như vậy những đau đớn mà Trình Cố từng trải qua tất cả đều là tự tay cậu ban cho.

Điện thoại di động vang lên, tên Trình Cố ở trên màn ảnh lấp lóe.

Mấy ngày ở chung Trình Cố vẫn chưa thổ lộ tình cảm với cậu, cũng chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại tới.

Tạ Chính sững sờ, bấm nhận, âm thanh so với lúc thường trầm thấp rất nhiều: “Làm sao vậy?”

“Cậu bận sao?” Trình Cố hỏi.

“Không.” Lòng Tạ Chính vừa mềm vừa đau, muốn lập tức ôm Trình Cố vào trong ngực, ép hỏi ra chân tướng chuyện nắn đó.

“Qua Qua sáng sớm nói với tôi muốn ăn cơm quả dưa do tự tôi làm, tôi cho là rất đơn giản nên đồng ý với nó.” Trình Cố nói: “Thế nhưng hết một buổi trưa cũng không thể chuẩn bị tốt, chút nữa là nó tan học, tôi...”

Trình Cố ngừng hai giây: “Tạ Chính, tôi nhớ trước đây cậu có làm cơm quả dưa, đêm nay nếu như cậu còn muốn tới nhà của tôi...”

“Tôi làm.” Không chờ Trình Cố nói xong, Tạ Chính lên tiếng ngay: “Trong nhà còn có quả dưa không?”

“Tôi mua nhiều, còn lại ba quả.”

“Được, anh để đó đi, tôi làm.”

Cúp điện thoại, Tạ Chính liếc nhìn thời gian, giờ tan sở chỉ còn một lát, nhưng cậu không ngại vì Trình Cố về sớm.

Nhưng mới vừa trở lại văn phòng, điện thoại di động lại vang lên, là người trong quân đội được Trình Cố nhờ điều tra, nói: “Tôi gửi một phần tư liệu mã hóa vào hòm thư của anh. Thông tin liên quan đến Trình Cố tôi tìm được cũng chỉ có những thứ này.”

16. Chương 16

Ánh nắng chiều nhu hòa từ phía cửa sổ sát đất chiếu vào, một luồng sáng rơi vào notebook vừa vặn chiếu vào khuôn mặt Trình Cố trên màn hình. Chụp ảnh chung bị ánh tà dương phân cách, khuôn mặt không cảm xúc của Tạ Chính chìm trong bóng tối, nhưng ánh sáng chiếu vào mặt Trình Cố như tỏa hào quang, anh cười rất đẹp, vô ưu vô sầu, giống như từ nhỏ khuôn mặt này vẫn luôn tỏa sáng.

Tạ Chính chống đỡ xương lồng mào, tay che đôi mắt sưng đỏ. Trong phòng làm việc rất yên tĩnh, tiếng chuông điện thoại di động vang lên đột ngột làm người cảm thấy khó thở. Tạ Chính lau mặt, lúc thấy rõ hai chữ “Trình Cố” trên màn hình đau đớn giữa chân mày càng thâm thúy hơn.

Cậu không lập tức lên tiếng mà hắng giọng một cái, tay phải sờ sờ hàu kết.

Không phải Trình Cố, là Trình Mộc Qua.

Giọng nói trẻ con vui vẻ truyền đến: “Chú ơi, ba ba nói chú muốn tới làm cơm quả dưa cho con ăn, có thật không?”

Tạ Chính ôn thanh cười: “Đúng. Qua Qua tan học?”

“Ừm! Mới vừa tan học, ba ba tới đón con về nhà.”

“Trên đường chú ý an toàn, chú rất nhanh sẽ đến, đói bụng thì ăn đồ ăn vặt lót dạ trước đi.”

“Trình ‘đẹp trai’ không cho phép con ăn.” Âm thanh của Trình Mộc Qua đột nhiên nhỏ lại: “Ba nói con còn nhỏ, không thể ăn nhiều đồ ăn vặt, nước ngọt cũng chỉ cho con uống nửa ly.”

Tạ Chính tưởng tượng tình huống hai cha con đối với một đồng đồ ăn vặt phân cao thấp trong lòng vừa ngọt vừa chua xót.

“Trình ‘đẹp trai’ lại lên con ăn vụng.” Trình Mộc Qua tiếp tục nhỏ giọng nói: “Có lần nửa đêm con đi nhà xí, nhìn thấy ba ở thư phòng ăn bánh quy của con.”

Tạ Chính muốn cười lại không cười nổi, đang muốn động viên vài câu, điện thoại bên kia liền truyền đến tiếng kêu của Trình Mộc Qua: “Trình ‘đẹp trai’, ba đem điện thoại di động trả lại cho con, con và bạn trai của ba đang tán gẫu đây!”

Trình Cố rống: “Đừng nghịch! Sắp băng qua đường, dừng lại!”

Rống xong ngữ khí liền biến đổi, giải thích: “Tôi nói cho Qua Qua cậu sẽ tới làm cơm quả dưa, nó nhất định nói phải gọi điện thoại cho cậu. Bây giờ chúng tôi trở về nhà, mấy giờ thì cậu đến?”

Tạ Chính giơ tay xem đồng hồ, nói: “Vừa nãy có chút việc làm trễ nãi, cho tôi một tiếng đồng hồ, có được không?”

“Cậu...” Trình Cố có chút ngượng ngùng, âm thanh hòa với tiếng huyên náo trên đường: “Cậu không nên khách khí như vậy.”

Tạ Chính chỉ cảm thấy tim nhẹ nhàng bị nắm lấy, ngưng một giây nói: “Được, chờ tôi.”

Xe theo gió xuân lao nhanh trong đêm, ánh đèn thành thị xẹt qua mắt Tạ Chính, tất cả như một bộ phim nhựa thật dài.

Phim nhựa ảm đạm nhưng hiện ra trước mắt thể nhân muôn màu muôn vẻ.

Giống như cuộc đời của Trình Cố.

Nội dung tư liệu cũng không nhiều, nhưng mỗi một đoạn, thậm chí mỗi một chữ, cũng làm cho Tạ Chính lạnh lẽo.

Năm đó khi nói về tương lai, Trình Cố vui cười hơn hử nói: “Cha mẹ của tôi có tiền hơn cha mẹ của cậu, hai người không cần tôi dưỡng lão.”

Tạ Chính không nghĩ rằng, Trình Cố nói “Cha mẹ có tiền, không cần dưỡng lão” cũng như cậu nói mình là “Con của công nhân xưởng luyện thép” giống nhau, đều là nói bừa.

Trình Cố xác thực không cần phải lo cho cha mẹ dưỡng lão, bởi vì cha mẹ của anh đã bỏ anh lúc anh còn

rất nhỏ.

Bởi vì anh là “Dị loại”.

Tần tiên sinh phán đoán không sai, Trình Cố không phải là người song tính, mà là trời sinh kích thích tổ sinh dục dị thường. 31 năm trước, khi Trình Cố sinh ra bác sĩ nói cho cha mẹ anh, anh là người có một loại hooc -môn đặc biệt, trước mắt toàn thể giới chỉ phát hiện có 19 người, thân thể tuy rằng tạm thời không có tình huống khác thường nhưng theo tuổi tác tăng trưởng, kích thích tổ sinh dục sẽ không thể khống chế, sau khi bước vào thời kỳ trưởng thành nhất định hooc-môn nữ sẽ xuất hiện, nếu như làm tình với đàn ông thì tỷ lệ mang thai không thấp.

Cha mẹ Trình như bị sét đánh, xem Trình Cố còn trong tã lót là quái vật. Mẹ Trình điên cuồng khóc nháo không cho Trình Cố cho bú sữa, thậm chí muốn vứt Trình Cố tại bệnh viện, đi thẳng một mạch.

Bác sĩ bất đắc dĩ kiến nghị hai người nên làm tròn trách nhiệm làm cha làm mẹ, rồi lại dùng lập trường là bạn bè, đứng ở góc độ “Ân tình” kiến nghị tiếp tục sinh một đứa con nữa.

“Các người có năng lực sinh, cũng có năng lực nuôi, đứa con lớn không kiện toàn, đứa con sau này sẽ không thành vấn đề đi.”

Cha mẹ Trình đem Trình Cố về nhà, không muốn tự mình chăm sóc, mời một bảo mẫu chăm sóc. Trình Cố không được uống sữa mẹ, trong một thời gian rất dài đến tên cũng không có, sau này không thể không đặt tên, người nhà họ Trình mới nghĩ đến một chữ —— Cố.

Nhìn qua cái tên này không có gì đặc biệt nhưng lại cất giấu hết thảy những lời ác độc nguyên rửa của người thân.

Cố, có nghĩa là “Quá cố”.

Pháp luật không cho phép cha mẹ giết chết huyết mạch của mình, cho nên bọn họ nguyên rửa anh, ngóng trông anh nhanh chóng qua đời.

Sự tồn tại của anh là sỉ nhục của cả gia tộc.

Trên thực tế, Trình Cố sinh sống ở Trình gia không dài. Chưa đầy 1 tuổi mẹ anh để bảo mẫu mang anh ra bên ngoài ở. Trình gia có mấy căn nhà, tùy tiện tìm một căn cho anh và bảo mẫu ở cũng không có vấn đề gì, nhưng Trình gia chê anh xúi quẩy nên chỉ muốn một căn nhà cũ. Trong căn nhà cũ đó anh với bảo mẫu ở 8 năm. Mặc dù Trình gia vẫn trả lương định kỳ cho bảo mẫu nhưng đối với anh lại đặc biệt keo kiệt, bảo mẫu không có ý xấu, nhưng không thể nói thiện lương, chỉ biết chăm sóc Trình Cố, chưa bao giờ tranh thủ cho đứa bé đáng thương cái gì.

Trên thực tế, lúc Trình Cố 3 tuổi giới y học đã nghiên cứu ra thuốc làm triệt tiêu đi kích thích tổ sinh dục

dị thường, phát hiện càng sớm, tuổi càng nhỏ, uống thuốc càng hiệu quả. Nhưng Trình Cố lại bỏ lỡ.

Lúc Trình Cố được 2 tuổi thì Trình gia nghênh đón đứa bé thứ hai là con trai rất khỏe mạnh. Trình Cố ở nhà cũ dần dần lớn lên, hiểu rõ mình là một đứa bé bị vứt bỏ.

Cha mẹ anh đã quên mất anh, chờ đến khi đứa con thứ hai đi học, mới nhớ tới anh còn chưa nhập học.

Hai đứa con cách nhau 2 tuổi vào một lớp cùng một năm, Trình Cố đáng yêu ngoan ngoãn như con gái, bị em trai và cả lớp nhục mạ đánh đập, rất nhanh, toàn trường đều biết lớp một có một ‘Nhân yêu’

Trẻ con có ác ý cũng làm người phát lạnh.

Giáo viên tìm gặp phụ huynh, cha Trình làm thủ tục chuyển trường cho Trình Cố, mẹ Trình ghét bỏ chỉ vào Trình Cố, mắng: “Tại sao mày còn chưa có chết!”

Tạ Chính không tưởng tượng ra được năm đó Trình Cố tuyệt vọng như thế nào, chỉ nguyện thế gian có ma pháp, khiến cho cậu sớm gặp được Trình Cố khi còn bé, đem đứa bé không người thương yêu ôm vào trong ngực.

Sau đó Trình Cố chuyển đi xa nhà đến Hương trấn, ở nơi đó vượt qua tuổi ấu thơ đến thiếu niên. Từ khi 12 tuổi Trình gia không cho cậu một phân tiền, cũng may cậu sớm có dự liệu luôn cẩn thận tích góp tiền, thêm vào sinh hoạt ở Hương trấn thấp hơn ở thành phố rất nhiều, giáo viên và một ít phụ huynh thấy anh cô đơn, thường xuyên tiếp tế mới giúp anh bình an đến khi 16 tuổi.

Trình Cố 16 tuổi trưởng thành là một thiếu niên rất nổi bật.

Cách Hương trấn không xa có một nhánh quân đội đóng quân, đám người trong quân đội thường xuyên đến trấn mua thức ăn, Trình Cố làm việc cho một quán ăn bọn họ thường lui tới. Tiểu đoàn trưởng tận mắt thấy Trình Cố rất hăng hái làm việc nghĩa, một người có thể đánh bảy, tám tên lưu manh đến nhà hàng quậy phá, từng chiêu từng thức đều ra dáng, mà đáng quý nhất là trên người Trình Cố có loại phấn chấn đến bức người.

Trình Cố được đặc cách vào trong quân đội, hồ sơ, báo cáo kiểm tra sức khỏe bị phong tỏa, trong bộ đội người biết quá khứ của Trình Cố không có. Sau này vì Trình Cố quá mức xuất sắc, chưa tới 17 tuổi đã được tổ hành động đặc thù tuyển chọn, trở thành đội viên trẻ nhất của tổ hành động đặc thù.

Đến đây, tất cả cực khổ dường như đã hết.

Mãi đến khi 26 tuổi anh mới phát hiện trong thân thể của mình có thêm một sinh mệnh bé nhỏ

17. Chương 17

Một đường thông suốt Tạ Chính chỉ tốn nửa tiếng đồng hồ đã chạy tới tiểu khu Ngạn Thuyền Đình. Nhưng sau khi cậu đánh xe vào ga ra lại không lập tức xuống xe. Trong mắt còn có tơ máu, biểu tình làm sao cũng thoải mái, quan trọng nhất là cậu vẫn chưa chuẩn bị tâm tình đối mặt với Trình Cố.

Cậu sợ vừa thấy Trình Cố sẽ không thể kìm lòng kéo người vào trong ngực, sợ Trình Cố nhận ra mình đã biết dĩ vãng tối tăm của anh

Đó là vết thương đâm máu của Trình Cố.

Chân tướng đột nhiên bị phơi bày, không có chuẩn bị trước, cậu không muốn đột ngột xé toang sự tăm tối trước kia.

Trong tài liệu, trong năm năm sau khi Trình Cố mang thai xuất ngũ chiếm đoạt độ dài rất ít, mà đôi câu vài lời đã nặng ngàn cân.

Tạ Chính gục trên tay lái, nhắm mắt, nỗ lực làm cho tơ máu trong mắt tiêu tan.

Từ những thông tin trong tư liệu, không thể nghi ngờ Trình Mộc Qua chính là con của cậu. Là cậu tùy ý làm vậy, khiến Trình Cố phải rời quân đội, thậm chí suýt nữa mất đi tính mạng.

Tần tiên sinh nói, người như Trình Cố chịu ảnh hưởng của kích thích tố sinh dục nếu mang thai phải tiến hành sinh mổ, nguy hiểm đau đớn tăng gấp đôi so với nữ giới. Lúc đó cậu chỉ cảm thấy tâm rất đau, nhưng cảm xúc nghĩ mà sợ chỉ là thứ yếu. Bây giờ nhìn thấy được ghi chép quá trình Trình Cố mang thai và giải phẫu cậu mới thiết thực cảm nhận được Tần tiên sinh nói “Tăng gấp đôi” là có ý gì.

Sau khi rời khỏi tổ hành động đặc thù Trình Cố được an bài ở một bệnh viện quân đội. Nam giới thân thể không thích hợp mang thai, bởi vì phát hiện sớm bác sĩ từng kiến nghị Trình Cố phá thai nhưng Trình Cố lại cự tuyệt. Tư liệu không hoàn chỉnh, chỉ có ghi lại một câu Trình Cố nói lúc đó: “Tôi vì nó giải ngũ, ngài còn khuyên tôi từ bỏ nó nha”, lại không có ghi rõ ràng tại sao Trình Cố không muốn phá thai.

Bác sĩ ví sinh mệnh nhỏ nhỏ kia như quả bom nổ chậm, Tạ Chính không biết sau khi nghe Trình Cố suy nghĩ cái gì, chắc chắn lạc quan mà cười cười, trấn an bác sĩ nói: “Ngài không biết sao? Tôi ở trong tổ hành động đặc thù là chuyên gia gỡ bom lợi hại nhất. Chuyên gia gỡ bom sao có thể sợ bom được? Tôi cứu rất nhiều người, chưa bao giờ thất thủ, tôi không sợ. Ngài phải có lòng tin với tôi chứ!”

Tạ Chính nghĩ, Trình Cố nhất định nói như vậy.

Anh chính là người như vậy, có rất nhiều năng lượng, vô luận rơi vào tình cảnh nguy hiểm cỡ nào đều có thể gặp dữ hóa lành, vô luận con đường phía trước ám hắc thế nào đều có thể tạo ra một chút ánh sáng, làm cho người ở bên cạnh ấm áp sáng ngời.

Mười tháng thời gian mang thai Trình Cố trải qua cực kỳ gian nan, hoóc-môn lúc cao lúc thấp, nhiều lần suýt nữa sảy thai. Bởi vì buồn nôn rất nhiều nên trong thời gian dài anh không có cách nào ăn uống, chỉ có thể dựa vào truyền dịch bổ sung dinh dưỡng, bác sĩ sợ anh không chịu được kiến nghị phải ăn một ít thức ăn lỏng, anh khó chịu rơi lệ, nhưng nghe bác sĩ nói “Như vậy mới tốt cho đứa con” vẫn phải nhẫn nhịn buồn nôn, ăn hết một bát cháo lớn.

Trước khi lên bàn mổ bác sĩ không có che giấu, nói giải phẫu rất nguy hiểm. Trình Cố rất ung dung nằm xuống, bình tĩnh nói: “Tôi biết rồi.”

Phải biết anh thông dong bình tĩnh là bởi vì trong lúc mang thai mười tháng đã âm thầm an bài xong. Nếu như cuối cùng không thể xuống bàn mổ, đứa bé sinh ra có thể áo cơm không lo mà trưởng thành đến 18 tuổi.

Lúc anh mang thai đã làm kiểm nghiệm, bác sĩ bảo đảm thân thể đứa bé không có vấn đề, tương lai sẽ không giống như anh.

Đội ngũ làm phẫu thuật cho Trình Cố là những người giỏi nhất trong quân đội, thế nhưng nguy cơ vẫn một lần lại một lần xuất hiện, nguy hiểm nhất là lúc cắt bỏ tử cung tạm thời.

Trình Cố xuất huyết nhiều, suýt nữa ngừng thở.

Cuối cùng Tạ Chính rõ vì sao nam giới sinh mổ lại nguy hiểm nhiều như vậy.

Cái gọi là “Tử cung tạm thời” là do kích thích tổ sinh dục nữ tiết ra quá nhiều tạo thành, đó là một khoang thể mỏng manh, công năng không khác tử cung của phụ nữ, chỉ xuất hiện lúc người nam giới thụ thai mà thôi.

Sinh mổ ngoại trừ lấy đứa bé ra còn nhất định phải cắt bỏ tử cung tạm thời này.

Mà cắt bỏ tử cung tạm thời giống như là cắt đi một bộ phận trong cơ thể con người.

Không như tử cung của phụ nữ, tử cung tạm thời rất mỏng manh, một ít nam giới khi mang thai tử cung tạm thời bị vỡ tạo thành “Một xác hai mạng”. Trình Cố chịu đựng qua thời gian mang thai, nhưng vì nó suýt chết ở giai đoạn cắt bỏ.

Giải phẫu tiến hành 13 tiếng đồng hồ, Trình Cố nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt một tuần.

Lúc được đẩy ra khỏi phòng anh mới thấy được sinh mệnh mới mà mình thai nghén.

Anh nghênh đón cuộc sống mới của chính mình.

Anh mang theo con trai đến Kỳ thành —nơi đây không có bất kỳ người nào biết anh, dùng thân phận gà trống nuôi con bắt đầu cuộc sống mới.

Tạ Chính quyết định đi tìm bác sĩ lúc đó chăm sóc Trình Cố, sau khi cậu hoàn toàn hiểu hết suy nghĩ của Trình Cố sẽ tìm một cơ hội thích hợp, dùng phương thức thích hợp làm cho Trình Cố mở rộng cửa lòng.

Còn bây giờ, việc cấp bách là lên lầu với Trình Cố, vì cha con anh mà làm tốt món cơm quả dưa.

Tạ Chính tìm một chai thuốc nhỏ mắt nhỏ vào mắt một hai giọt, nhìn vào gương chiếu hậu chỉnh lý biểu tình, mãi đến khi cười không khó coi như vậy, mới đẩy cửa xe ra.

Đã hơi trễ, Trình Mộc Qua nằm nhòai trên ban công thì thầm nói mình đói bụng. Trình Cố lấy một ít dưa làm hồng miễn cưỡng muốn dứt cho Trình Mộc Qua ăn. Trình Mộc Qua không nghe theo, trốn sau rèm cửa nói: “Con muốn chờ Tạ tiên sinh đến mới ăn!”

“Không phải con nói đói sao?” Trình Cố nhai quả dưa: “Ăn hai miếng lót bụng.”

“Không ăn!” Trình Mộc Qua rất kiên quyết: “Con muốn ăn cơm quả dưa Tạ tiên sinh làm, không ăn quả dưa ngốc của ba!”

Qua Qua càng nói càng nhỏ nhưng Trình Cố vẫn nghe được, vốn muốn nói “Con không thể dùng từ ngốc để hình dung quả dưa”, nhưng lúc tóm được má của con trai lại đột nhiên hỏi: “Qua Qua rất thích Tạ tiên sinh?”

Hỏi xong ánh mắt ngưng lại, ngẫm bực không nên hỏi như vậy.

“Đương nhiên thích a!” Trình Mộc Qua nói: “Tạ tiên sinh tốt như vậy, Qua Qua cực kỳ yêu thích!”

Trình Cố kéo con trai đến trước người: “Tạ tiên sinh tốt ở chỗ nào?”

A... Trình Mộc Qua nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Nơi nào cũng tốt!”

Trình Cố lộ ra thần sắc ôn nhu, không cần phải nhiều lời nữa, vỗ vỗ cái mông của Trình Mộc Qua, cười nói: “Tạ tiên sinh sắp đến, con tiếp tục nằm úp sấp nhìn đi.”

Trình Mộc Qua vui vẻ chạy đi, Trình Cố nhẹ giọng tự nói: “Đúng vậy chỗ nào cũng tốt.”

Trước khi anh được 8 tuổi cuộc sống tràn đầy ác ý, nhưng sau khi 8 tuổi lại gặp đủ loại hảo ý. “Ác ý” dù biến ảo như thế nào cuối cùng cũng chỉ là một mảnh đen nhánh, “Hảo ý” lại có màu sắc sắc sỡ, sáng ngời đáng yêu. Tạ Chính, Tạ tiên sinh không phải chỉ có đôi mắt sáng mà là một quang sáng âm áp nhất.

Anh rõ ràng hơn Trình Mộc Qua biết Tạ tiên sinh nơi nào cũng tốt.

“Leng keng.” Tiếng chuông cửa vang lên, Trình Mộc Qua chạy như bay ra mở cửa: “Chú, rốt cục chú cũng tới rồi!”

Trình Cố nhắm mắt hít sâu, cất giấu hoài niệm và cảm khái trong mắt mới xoay người.

Tạ Chính ôm Trình Mộc Qua: “Xin lỗi, trên đường hơi kẹt xe, đến chậm.”

Trình Cố lắc đầu một cái, ý bảo Trình Mộc Qua đi xuống, dẫn Tạ Chính vào nhà bếp. Quả dứa, tôm bóc vỏ, trứng gà, cơm tẻ, dầu trám các loại đã chuẩn bị kỹ càng. Tạ Chính nỗ lực không nghĩ tới nội dung trong tư liệu và những lời Tần tiên sinh nói, hết sức chăm chú đối phó nguyên liệu nấu ăn.

Nhưng khi nhận dầu trám từ tay Trình Cố, tim vẫn đau như bị kim đâm.

Không biết có phải ảo giác hay không anh cảm thấy ngày hôm nay Trình Cố có chút kỳ quái, muốn nói gì đó cũng không biết làm sao mở miệng.

Sau 20 phút, cơm quả dứa làm xong. Trình Cố lãng phí bỏ hết xác quả dứa đi, chỉ còn hai phần có thể cho cơm vào. Tạ Chính bỏ cơm vào hai phần quả dứa, một phần cho Trình Mộc Qua, một phần khác cho Trình Cố, đang muốn đem cơm còn lại múc vào trong bát, Trình Mộc Qua đột nhiên nói: “Bạn trai, cơm quả dứa phải đặt ở trong quả dứa ăn mới ngon!”

Tạ Chính cười: “Không có chuyện gì, dùng bát ăn cũng được.”

“Không được! Dùng bát thì không phải là cơm quả dứa!” Trình Mộc Qua lý lẽ cứng nhắc: “Chú và Trình ‘đẹp trai’ ăn chung đi, ăn xong rồi tiếp tục bới phần khác!”

Tạ Chính cho là Trình Cố sẽ từ chối, không muốn Trình Cố bị làm khó dễ, đang muốn nói “Không cần” thì Trình Cố lại nhìn về phía cậu, đưa phần cơm quả dứa ra phía trước mời cậu, ánh mắt y hệt như năm đó: “Vậy chúng ta cùng ăn đi.”

18. Chương 18

Một phần cơm quả dứa, hai cái muống, trong đó có sự lúng túng không nói nên lời. Tạ Chính đem tôm bóc vỏ và thịt quả dứa để qua một bên cho Trình Cố, sau khi Trình Cố ăn vài miếng mới nói: “Cậu cũng ăn.”

“Ừm.” Tạ Chính gật gật đầu, nhìn thấy Trình Cố đem tôm bóc vỏ để lại cho mình.

Trước đây Trình Cố không khách khí như vậy, thường xuyên cướp thịt trong bát cơm của cậu rồi cười toe toét. Nhưng nếu như nghĩ kỹ lại, Trình Cố cũng không phải luôn “Bắt nạt” cậu, đi xuống bếp đòi thứ tốt nhất cũng chia sẻ cho cậu, trộm đồ ăn của lão Trương cũng sẽ tiện tay cho cậu một ít.

Tạ Chính thở dài rồi cuộc trong năm năm đã xảy ra quá nhiều chuyện nên tính tình của Trình Cố trầm ổn cũng không kỳ quái.

Nhưng đúng vào lúc này, Trình Cố ngoài dự đoán mọi người cười nói: “Bây giờ chúng ta đáng đáp như vậy giống như lúc trước luyện tập hủy đạn?”

Tạ Chính sững sờ, cái muống trong tay đã bị lấy đi, Trình Cố nắm hai cái muống, tấn công hai bên, ra dáng đào bới bên trong cơm quả dưa động tác kia cũng khá giống với lúc huấn luyện hủy đạn trong quá khứ mấy phần.

Nhưng khi đó là tuyệt đối nghiêm túc, không cho phép qua loa, hiện tại thì lại tùy ý nhiều lắm. Thậm chí Tạ Chính còn nhìn thấy Trình Cố mím môi cười.

Tim như bị một luồng điện nhẹ xẹt qua. Chẳng hề kịch liệt, chỉ mang đến một trận tê dại.

Mấy giây sau, hai tay Trình Cố đồng thời nhấc lên, trên hai cái muống là hai phần cơm hoàn toàn ngang nhau, mỗi bên có một con tôm bóc vỏ và hai khối quả dưa, nhìn thấy hai phần rất bằng nhau.

Ánh đèn rơi vào mắt Trình Cố như một dòng sông lộng lẫy.

Tạ Chính muốn hòa mình vào dòng sông này, phẳng phát thời gian như quay lại, thấy được hình ảnh năm đó Trình Cố thân mặc chiến y nằm rạp dưới đất hủy đạn.

“Ăn không?” Trình Cố duỗi tay đưa một cái muống ra.

Tạ Chính tự nhiên đến gần, ăn muống cơm kia.

Ai cũng không ý thức được động tác này có bao nhiêu ám muội, ai cũng không chú ý tới đây là cái muống của Trình Cố.

Sự lúng túng biến mất không còn tăm tích, sau khi Trình Cố dứt cho Tạ Chính ăn thì đem cái muống đó trả lại cho cậu, lúc đem cái muống bên tay trái đổi qua tay phải mới phát giác sai lầm vừa nãy.

Anh lén lút nhìn Tạ Chính một cái, làm bộ cái gì cũng không biết.

Tạ Chính nhìn thấy anh liếc mắt, khóe môi câu lên một nụ cười không dễ phát hiện.

Hôm nay là thứ sáu, tiểu khu có tổ chức hoạt động giải trí cho trẻ em, Trình Mộc Qua thay đổi quần áo rất đẹp, cầm móc treo chạy vào phòng bếp: “Trình ‘đẹp trai’, ngày hôm nay có muốn cột con lại không?”

Trình Cố đang rửa chén quay đầu nhìn lại, lập tức nói: “Không cột không cột... cắt đi!”

Dáng dấp kia là cảm thấy đặc biệt mất mặt.

Tạ Chính biết tại sao phải dùng móc treo này, lần trước đã thấy Trình Mộc Qua bị cột một lần, nhìn như sợi dây thừng cột vào chân con chó lớn.

Trình Mộc Qua ‘bình bịch’ chạy đi, nhìn bộ dáng chắc là trở về phòng ngủ cất móc treo đi. Trình Cố thấy Tạ Chính đang nhìn mình, không thể làm gì khác hơn là giải thích: “Qua Qua khi còn bé nghịch ngợm, vừa ra khỏi cửa liền chạy loạn, có lần tôi không để ý, quay đầu lại không tìm được.”

Tạ Chính trong lòng đau xót, tính cách của Trình Cố kỳ thực không thích hợp giữ trẻ con, bên cạnh cũng không có người giúp đỡ, lúc phát hiện Qua Qua mất tích, không biết có bao nhiêu sốt ruột, mới có thể nghĩ ra “Phương pháp đốt nát” này để giữ trẻ.

Trình Cố luôn để lại ấn tượng cho người khác là sự ‘vô tư của anh’, quá khứ là một đội phó “Vô tư”, cười vui vẻ không đứng đắn, bây giờ là một người cha “Vô tư”, nuôi con trai nuôi đến không ra dáng. Nhưng hết thấy đội viên trong tổ đều tán thành anh, mà loại tán thành này không cần nói với người ngoài.

“Mỗi khi tôi đi ra ngoài đều cột Qua Qua lại.” Ngữ khí của Trình Cố mang theo vài phần biện giải, ý tứ hàm súc: “Nhưng gần đây không làm như vậy nữa.”

Tạ Chính mềm lòng, rõ ràng là Trình Cố muốn giải thích với anh —— bởi vì Trình Cố biết rõ, Qua Qua là đứa con của cậu, đây hoàn toàn là hành động theo bản năng.

Sau khi giải thích xong Trình Cố mới ý thức được chiếu theo quan hệ của hai người trước mắt, căn bản không cần giải thích.

Tạ Chính nhìn thấu triệt, bất động thanh sắc, chỉ nói: “Chúng ta cũng xuống lầu tản bộ một chút đi.”

Hoạt động vui chơi của tiểu khu ở khu trung tâm, lúc Trình Cố và Tạ Chính nắm tay Trình Mộc Qua đi giống như một nhà ba người. Một giáo viên mầm non đến đón Trình Mộc Qua, tò mò nhìn Tạ Chính rồi thân mật kéo cánh tay Trình Cố, kéo Trình Cố qua một bên: “Anh Tiểu Trình vị kia là bạn trai của anh sao?”

Chỉ khi một mình ở cùng với Tạ Chính thì Trình Cố mới nhút nhát, vỗ một cái vào trán cô gái: “Các cô làm giáo viên thì có thể bắt quái như vậy sao?”

Tai của Tạ Chính rất thính, tuy rằng cách vài bước nhưng vẫn nghe rõ rõ ràng ràng.

Nói đến chuyện thính lực khác hẳn với người thường là do lúc trước cùng Trình Cố tập đánh lén luyện được, lúc này dùng để nghe Trình Cố nói, cũng coi như là học có chỗ dùng.

Trình Cố đi vòng vèo, lỗ tai đã đỏ hồng. Đám trẻ đã bắt đầu chơi game, hoạt động vui chơi sẽ bớt ảm ỉ, Tạ Chính hỏi: “Nếu không chúng ta đi ra ngoài hóng gió một chút?”

Mùa xuân gió đêm thổi rất mát mẻ, tiểu khu xây dựa lưng vào núi, có mấy con đường được xây dựng uốn lượn giành cho người đi bộ lên đỉnh núi, Trình Cố cùng cậu tản bộ, họ bước đi lên núi nghe tiếng lá cây xào xạc.

Mang theo vài phần nhân khí, mà chẳng hề huyền ảo.

Tạ Chính cảm thấy Trình Cố có lời muốn nói, trước khi ăn cơm cậu đã đọc trong ánh mắt Trình Cố muốn nói rồi lại thôi.

Cậu không có giục, bước theo chân Trình Cố, chờ Trình Cố mở miệng.

Đi được nửa đường, trăng tròn trên cành cây như ẩn như hiện. Trình Cố muốn nghỉ ngơi chỉ dài ngắm cảnh cách đó không xa, nói: “Đi một không? Nếu không chúng ta đi đến đó ngồi một chút?”

Ngạn Thuyền Đình không hổ là tiểu khu dưỡng sinh nổi tiếng nhất Kỳ thành, dài ngắm cảnh cũng đẹp hơn đình đài lầu các trong các công viên khác, tầm nhìn cũng đặc biệt tốt. Tạ Chính và Trình Cố xếp hàng ngồi xuống, khoảng cách giữa hai người khoảng chừng một cánh tay. Trầm mặc chốc lát, Trình Cố cụp mắt nhìn xuống dưới núi, rốt cục mở miệng: “Tạ Chính.”

“Mấy ngày nay tôi đã nghiêm túc suy nghĩ.” Trình Cố giả vờ bình tĩnh, âm điệu lại cất giấu một chút căng thẳng: “Chúng ta từng ở chung, lúc ở cùng cậu tôi cảm thấy rất vui vẻ. Ra đi không lời từ biệt là tôi cân nhắc không chu đáo, tôi không nghĩ tới cậu vẫn luôn tìm tôi. Tôi...”

Trình Cố dừng một chút, nghiêng người sang: “Tôi muốn nói xin lỗi với cậu.”

Tạ Chính đỡ lấy bờ vai anh, rất muốn ôm anh vào trong ngực, nhưng nhịn được, chỉ nói: “Tôi cần phải ậy này vì không thể tìm thấy anh sớm hơn.”

Trình Cố lắc đầu một cái, ngược mắt nhìn Tạ Chính, nói có chút gian nan: “Cậu nói sau này muốn ở cùng với tôi. Tạ Chính, tôi đã suy nghĩ minh bạch, nhưng tôi không biết cậu có suy nghĩ rõ ràng hay chưa.”

“Cái gì?”

“Tôi đã có con, Qua Qua năm nay đã 4 tuổi, nó rất yêu thích cậu.” Trình Cố hỏi: “Nếu như hai ta cùng sinh hoạt, cậu và người nhà của cậu có thể chấp nhận nó, đồng thời trước sau đối xử tốt với nó có được không?”

Ánh trăng bị đám mây mỏng manh ngăn trở, ánh mắt Tạ Chính trở nên càng ngày càng sâu thẳm. Vấn đề này của Trình Cố nhìn như tầm thường, mỗi một người cha độc thân lúc gây dựng lại gia đình đều sẽ hỏi “Anh hoặc em có thể đối xử tốt với con trai của tôi không”, nhưng đối với Tạ Chính mà nói, vấn đề này lại cất giấu một bí ẩn rất sâu. Trình Cố cũng không tính nói cho cậu biết tất cả.

Trình Mộc Qua là con trai ruột của Tạ Chính, Trình Cố biết, Tạ Chính cũng biết, nhưng Trình Cố lại không biết Tạ Chính đã biết được, anh vẫn dự định bảo vệ bí mật kia, làm bộ Trình Mộc Qua là con của mình với người vợ đã mất, còn đòi hỏi sự cam kết của Tạ Chính.

Tạ Chính hiểu rõ Trình Cố đối với chuyện mình là “Dị loại” vẫn cứ canh cánh trong lòng, không muốn nói cho bất cứ người nào.

Nhưng cậu không hiểu nếu tương lai muốn chung sống với nhau, Trình Cố từ đâu có tự tin giấu cậu cả đời?

Ước chừng đem nghi ngờ của cậu ngộ nhận là do dự, ánh mắt của Trình Cố ảm đạm một chút, chân mày hơi nhíu, tựa hồ suy nghĩ tiếp theo nên nói cái gì.

Tạ Chính lập tức phản ứng lại, tạm thời bỏ qua nghi hoặc, nghiêm túc nhìn vào mắt Trình Cố, trịnh trọng nói: “Tôi và người nhà của tôi đều sẽ tiếp nhận Qua Qua, đối xử với nó như anh đối xử với nó vậy.”

Trình Cố thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẻ mặt càng căng thẳng hơn.

Tạ Chính nắm tay anh, đưa lên môi hôn một cái, nói: “Cho nên anh đồng ý sống cùng với tôi không?”

Giây lát, Trình Cố rút tay về. Trong lúc Tạ Chính tưởng hành vi của mình làm anh hoảng sợ, đã thấy anh lấy bóp tiền của mình mở ra, đưa về phía trước.

“Hàng này là thẻ tôi thường dùng.” Trình Cố nói: “Không thường dùng để trong ngăn kéo ở nhà, một chút nữa sau khi về nhà tôi lấy cho cậu xem.”

Tạ Chính hơi run, không hiểu Trình Cố đang làm gì.

“Mấy năm qua tôi dùng số tiền xuất ngũ làm đầu tư, cái này cậu biết.”

“Ừm.”

“Tôi, tôi gặp may, kiếm lời chút tiền. Cha mẹ không cần tôi dưỡng lão, tôi và Qua Qua cũng không tiêu

quá nhiều tiền, phần lớn tôi đều để dành.”

Tạ Chinh nhìn một hàng thẻ kia, bỗng nhớ từng nói với Trình Cố là mình nghèo, nói mình là con của công nhân xưởng luyện thép, trong xưởng hiệu quả và lợi ích không tốt, cha mẹ không có lấy lương hưu. Khi đó Trình Cố nói như thế nào nhỉ?

Thành viên của tổ hành động đặc thù sau khi xuất ngũ sẽ có một số tiền rất khả quan, cho ba mẹ cậu dưỡng lão không có vấn đề.

Viễn mắt Tạ Chinh cay nồng, sau khi gặp lại cậu không có tận lực che giấu thân phận, cũng không có làm rõ. Trình Cố không có tâm cơ, nhớ tới lời nói dối của cậu lúc trước, chắc thấy cậu mỗi ngày bận rộn cho là cậu dùng số tiền xuất ngũ tiếp tế cha mẹ, bây giờ một thân một mình ở Kỳ thành làm công cho người khác.

Sau khi vào công ty của gia tộc cậu vẫn luôn rất biết điều, lần đầu tiên tới Ngạn Thuyền Đình là đi thăm giáo viên cũ nên chạy chiếc xe bình thường, sau đó cho tự cho rằng mình đi chiếc xe này mới gặp lại Trình Cố, vì vậy không cần phải phô trương cũng không đổi chiếc xe khác, cũng chưa từng mang theo tài xế, thư ký, trợ lý xuất hiện ở trước mặt Trình Cố.

Trình Cố đại khái cho rằng cậu là một người nỗ lực công tác, vì phải trả tiền mua xe, mua nhà.

Quả nhiên, Trình Cố nói: “Nếu như cậu cần tiền thì nói với tôi. Chúng ta chung sống với nhau thì tiền cũng dùng chung đi, tôi không cần cho tiền cha mẹ dưỡng lão, sau này nếu cậu nguyện ý, cũng có thể đưa cha mẹ đến Kỳ thành. Cậu.. Cậu...”

Lòng bàn tay Tạ Chinh ấm áp, che mu bàn tay của Trình Cố, cậu nói: “Tôi cái gì?”

Trình Cố nói: “Cậu không cần cực khổ như vậy.”

Cậu tiếp theo đại khái là “Tôi có thể nuôi cậu”.

Nhưng Trình Cố chưa nói.

Tạ Chinh nhẹ dạ đến rồi tinh rồi mù, cậu thật không nghĩ tới mấy ngày nay Trình Cố nhìn như xa cách lại tự mình suy nghĩ nhiều như vậy.

Lúc cậu vẫn còn đang suy tư làm sao trối Trình Cố ở bên mình thì Trình Cố đã suy nghĩ làm sao có thể bình thường cùng cậu sinh sống.

Trình Cố hỏi cậu muốn một gia đình, cậu làm sao có thể không cho?

Tầng mây tản ra, ánh trăng lần thứ hai sáng rực rỡ, Tạ Chính ôm đầu Trình Cố, ôn nhu hôn lên.

19. Chương 19

Đài ngắm cảnh nằm ở giữa sườn núi, phóng tầm mắt nhìn có thể quan sát gần phân nửa Kỳ thành. Ánh trăng tỏa ra màu xám bạc, phác hoạ hai người đang ôm hôn.

Trên đỉnh núi còn có một đài ngắm cảnh cao hơn, đứng ở nơi đó có thể nhìn thấy toàn cảnh Kỳ thành. Nhưng Trình Cố không có dẫn Tạ Chính đi lên.

Bởi vì cả thành thị đèn đuốc huy hoàng cũng không sánh được ánh sáng trong đôi mắt của họ.

Lúc trên đường xuống núi, Tạ Chính nắm tay Trình Cố, đầu tiên là nắm cổ tay, sau đó nắm chặt tay, cuối cùng mười ngón liên kết.

Trung tâm hoạt động rất náo nhiệt, làm ảnh hưởng đến vùng núi yên tĩnh, lúc từ nơi yên tĩnh đi đến nơi huyên náo, Trình Cố và Tạ Chính gần như cùng lúc mở miệng ——

“Đêm nay tôi có thể ở lại không?”

“Đêm nay cậu có nguyện ý ở lại hay không?”

Nói xong đều sững sờ, Trình Cố phản ứng trước, nghiêng đầu cười, Tạ Chính nắm chặt ngón tay, tâm như chìm vào hồ nước đầy ánh sáng lấp lánh.

Trình Mộc Qua ở trung tâm hoạt động chơi rất cao hứng, lúc kết thúc vô cùng phấn chấn chạy tới cửa, rất đắc ý khoe khoang mình thắng rất nhiều kẹo và gấu bông nhỏ, nói xong nhìn Trình Cố giang hai tay, ý là “Con lợi hại như vậy, Trình ‘đẹp trai’ ba đến ôm con một cái”.

Trình Cố làm bộ không hiểu, không thềm cúi xuống. Trình Mộc Qua nhìn về phía Tạ Chính, muốn Tạ Chính ôm mình.

Tạ Chính cười ôm lấy Trình Mộc Qua, Trình Mộc Qua lập tức nói: “Tạ tiên sinh, chú thật tốt!” Nói xong lấy tay kéo áo Trình Cố, gọi: “Trình ‘đẹp trai’!”

“Hà?”

“Không phải ba hỏi con Tạ tiên sinh tốt ở chỗ nào sao?”

Trình Cố muốn che miệng con trai đã không còn kịp, gương mặt liền đung vào ánh mắt nặng nề của Tạ Chính, không thể làm gì khác hơn là giải thích: “Tôi và Qua Qua tán gẫu về cậu.”

Tạ Chính hiểu rõ, nhưng cười không nói.

Trình Mộc Qua lớn tiếng nói: “Tạ tiên sinh đã ôm con, Trình ‘đẹp trai’, ba là ba ruột của Qua Qua, có thể học Tạ tiên sinh một ít không?”

Tạ Chính hỏi: “Trình ‘đẹp trai’ lúc thường không ôm Qua Qua sao?”

“Ôm thì cũng có ôm, nhưng rất ít.” Trình Mộc Qua nói: “Chỉ có lúc muốn biểu hiện năng lực làm ba ba mới ôm, giống như lần trước chú nhìn thấy.”

Trình Cố ngắt lời: “Con cũng không phải là con gái.”

“Nhưng Qua Qua là trẻ con.” Trình Mộc Qua vùi ở trong lồng ngực Tạ Chính như tìm được chỗ dựa: “Trình ‘đẹp trai’, ba có thể quý trọng thì nên quý trọng đi, sau này Qua Qua lớn rồi, không còn trẻ con nữa, con sẽ cao hơn ba, nặng hơn ba, lúc đó ba muốn ôm Qua Qua cũng ôm không được!”

Trình Cố sớm quen với miệng lưỡi của Trình Mộc Qua, thậm chí có thể nói Trình Mộc Qua ngụy biện nhiều như vậy là bị ảnh hưởng, cho nên cũng không cảm thấy kỳ quái. Tạ Chính lại bị chọc cười, nói lên lời từ đáy lòng: “Qua Qua thật là đáng yêu.”

Trình Cố nhìn ra Tạ Chính thật yêu thích Qua Qua, kim lòng không đành cúi đầu cười cười.

Những động tác của Trình Cố làm rất bí mật, nhưng anh không biết một cái nhú mày một nụ cười của mình được Tạ Chính xem như trân bảo thu vào đáy mắt.

Trình Mộc Qua rất cuộc cũng chỉ là trẻ con, trước mặt bạn gái tỏ ra uy phong, bây giờ được Tạ Chính ôm lại nổi lên tính tình trẻ con, muốn Trình Cố mua kem cho mình.

Tiểu khu ở có cửa hàng tiện lợi 24 giờ, đi mua cũng thuận tiện, nhưng buổi tối Trình Cố không cho Trình Mộc Qua ăn đồ lạnh. Trình Mộc Qua liền nhìn chăm chăm Tạ Chính, cậu bé biết Tạ Chính sẽ đứng ở phía mình.

Tạ Chính nói: “Chúng ta đi cửa hàng tiện lợi xem một chút đi, buổi tối không ăn kem, mua bánh ga tô nhỏ cũng được.”

Trình Mộc Qua rất vui vẻ, Trình Cố cũng bằng lòng. Nhưng đi tới cửa hàng tiện lợi Trình Cố đột nhiên nhớ tới cái gì, chặn Tạ Chính và Trình Mộc Qua ở bên ngoài, hàm hồ nói: “Các người ở chỗ này chờ tôi.”

Tạ Chính đoán được Trình Cố muốn làm gì, nhưng chợt phát hiện hôm nay không đúng.

Sau khi Trình Cố đi cậu bắt đầu tính toán ngày tháng, hôm nay là ngày thứ nhất trong chu kỳ 3 tháng nguy hiểm của Trình Cố.

Mấy phút sau, Trình Cố từ cửa hàng tiện lợi đi ra, tay trái cầm một cái túi không minh bạch, tay phải cầm bánh ngọt, nhìn Trình Mộc Qua nói: “Không xuống dưới sẽ không cho ăn.”

Trình Mộc Qua quyết đoán từ trong lồng ngực của Tạ Chính chạy ra ngoài, lấy bánh ngọt, đắc ý mà ăn.

Trước mặt con trai Tạ Chính không nói gì, trên thực tế, nếu như Trình Mộc Qua không ở bên cạnh cậu cũng không biết nên nói như thế nào.

Trong túi có thể là dầu bôi trơn và bao cao su. Lần trước Trình Cố nói đau, như vậy dầu bôi trơn là để chuẩn bị ; Trình Cố trước đây không thích dùng bao cao su nhưng hôm nay là ngày đặc biệt như vậy bao cao su cũng phải chuẩn bị.

Nhưng cho dù chuẩn bị đầy đủ, trong lòng Tạ Chính vẫn còn sợ hãi.

Không muốn để cho Trình Cố phải tiếp tục mang thai gánh chịu nguy hiểm, một phần trăm khả năng cũng không muốn.

Tạ Chính phát hiện mình lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nếu như không làm tình thì Trình Cố nhất định sẽ hỏi tại sao, cậu cũng không thể nói “Tôi biết tình trạng thân thể của anh”. Nhưng nếu không nói như vậy, nên từ chối như thế nào đây?

E sợ bất kỳ đáp án nào đều cũng khiến Trình Cố hiểu lầm.

Khi về nhà Tạ Chính càng lo lắng hơn, nhìn vào trong túi, ở trong đó chỉ có dầu bôi trơn, không có bao cao su.

Trình Mộc Qua được giáo dục thật tốt, về nhà tự mình rửa mặt súc miệng, thay quần áo, nhìn thời gian nhắc nhở Trình Cố phải sớm ngủ, sau đó ngoan ngoãn trở về phòng đóng cửa lại.

Nhìn dầu bôi trơn chưa mở ra, Tạ Chính rút lại những suy nghĩ của mình về Trình Cố lúc ăn cơm.

Kỳ thực Trình Cố vẫn có vài điểm không thay đổi, vẫn như lúc trước dứt khoát quang minh chính đại, trước đó vài ngày chống cự và xa lánh bởi vì còn chưa nghĩ kỹ, một khi quyết định chủ ý, thì dứt khoát tổ thái độ.

Nhưng cậu phải chịu đựng sự thản nhiên này như thế nào?

Hận không thể lập tức giữ lấy Trình Cố, lại không nỡ làm cho quãng đời còn lại của Trình Cố chịu tổn thương một chút nào. Lần thứ hai làm cho Trình Cố mang thai, chuyện như vậy, cậu tuyệt đối sẽ không cân nhắc.

Không có bao cao su, đối tượng là Trình Cố, cậu không thể chắc chắn lúc động tình có thể rút ra kịp thời.

Vạn nhất...

Nhưng tâm tư như thế cậu không có cách nào nói với Trình Cố.

Bởi vì cậu chưa chuẩn bị xong, Trình Cố cũng chưa chuẩn bị xong.

Trình Cố tắm xong, tìm một bộ đồ ngủ mới, gọi cậu đi tắm. Cậu đứng ở trong hơi nước phát sần, không thể tránh khỏi tiêu hao thêm một chút thời gian.

Mãi đến khi từ buồng tắm đi ra, vẫn không thể suy nghĩ nên nói với Trình Cố như thế nào.

Nhưng tình hình trong phòng ngủ làm anh tâm huyết cuộn cuộn, đốt sạch lý trí.

Trình Cố nằm ở trên giường, áo ngủ tơ tằm tụt xuống, lộ ra hơn nửa bờ vai và phía sau lưng, tay trái đẩy đòn biện ra, tay phải dính đầy dầu bôi trơn ở khe móng ra vào, chai dầu bôi trơn để một bên đã mở ra.

Trình Cố lại tự mình làm công việc mở rộng.

Nghe được động tĩnh, động tác của Trình Cố ngừng lại, thu tay về, hai má ửng đỏ, giải thích: “Rất lâu không có làm, tuổi tác cũng đã lớn, tôi sợ không quen, trước tiên, trước tiên làm chuẩn bị.”

Tạ Chính liều mạng khắc chế, nhưng thân thể sẽ không nói khoác, lúc nhìn thấy Trình Cố phục ở trên giường dục hỏa ở phía dưới lập tức cháy hừng hực.

Cậu sải bước đi qua, vật giữa hai chân đã đội lớp vải tạo ra hình dáng rất rõ ràng, Trình Cố liếc mắt nhìn thấy được, bật thốt lên: “Tôi lập tức sẽ xong.”

Tạ Chính quỳ gối ở mạn giường, kéo tay Trình Cố rồi nghiêng người lên.

Thú tính làm cho cậu khó có thể tự tin, nhưng ý muốn bảo hộ lại khiến cho cậu không thể không dừng lại. Tay cậu đang run, dục hỏa trong mắt cậu như trút xuống thân thể Trình Cố.

Cậu cầm lấy tay Trình Cố, ách thanh hỏi: “Chỉ có dầu bôi trơn sao?”

Trình Cố sững sốt một chút, như cậu sở liệu anh hiểu sai ý, có chút lúng túng nói: “Tôi không bẩn, không có làm tình với những người khác cũng không chuẩn bị áo mưa, cậu không cần ...”

Tạ Chính đột nhiên cúi người, mạnh mẽ ngăn chặn môi Trình Cố, mút vào, dây dưa, tay cũng hướng phía dưới tìm kiếm, vòng qua eo Trình Cố từ xương đuôi sờ về phía địa phương đã thấm ướt dầu bôi trơn.

Không muốn để cho Trình Cố phải chịu đựng sự nguy hiểm do mang thai, nhưng để Trình Cố hiểu làm sao không phải là một loại thương tổn? Tạ Chính hôn rất bá đạo, chiếm hết chủ động, tính khí đứng thẳng để giữa hai chân Trình Cố, cùng vật nhỏ của Trình Cố cọ xát lẫn nhau.

Trong lúc tưởng khó có thể chống cự dục vọng thì đầu óc đột nhiên trở nên vô cùng rõ ràng, cậu suy nghĩ mình bạch một chuyện —— bài trừ nguy hiểm là trách nhiệm của cậu, không cho Trình Cố hiểu lầm cũng là trách nhiệm của cậu, cậu không có tư cách chỉ chọn một loại trách nhiệm.

Trình Cố là người của cậu, làm sao cậu có thể để Trình Cố thất vọng?

Lúc ngón tay xâm nhập vào miệng huyết, Trình Cố rõ ràng run lên một cái, hai chân không tự chủ nhấc lên, một bên cậu vỗ ấn chỗ đó, một bên ôn thanh dụ dỗ: “Đừng sợ, ôm lấy tôi, giống như lúc trước.”

Trình Cố dùng sức, không chỉ ưỡn người lên, còn thuận thể ưỡn ưỡn eo. Ngón tay Tạ Chính đi vào càng sâu, hôn rái tai của anh hỏi: “Đau không?”

Anh lắc đầu, thấp giọng hỏi: “Cậu chừng nào thì tiến vào? Tôi vừa nãy đã mở rộng đến không sai biệt lắm.”

“Rất nhanh.” Tạ Chính nâng mông của anh lên kiên nhẫn khai thác, mãi đến khi cảm giác anh triệt để thả lỏng mới thay đổi tư thế, đem tính khí vừa cứng vừa trưởng của mình để lên.

Trình Cố quá nhạy cảm, cơ thịt lần thứ hai căng thẳng, mở to hai mắt nhìn Tạ Chính.

Tạ Chính hôn mắt của anh, nói: “Tôi sẽ rất cẩn thận, nếu như làm đau anh nói với tôi, tôi lập tức dừng lại.”

Trình Cố hít sâu một hơi, khóe mắt tràn đầy hơi nước: “Ừm.”

Tạ Chính rút ngón tay ra, ôm Trình Cố, đem vật của mình chậm rãi đẩy vào.

Động tác của cậu thật chậm, bởi vì không muốn làm cho Trình Cố chịu mấy may thống khổ, cũng bởi vì

năm năm quá nhiều dằng dặc, nghi thức này giống như “Lần thứ nhất” làm tình, cậu phải cẩn thận thưởng thức, muốn cảm thụ mỗi một tác da thịt ấm áp của Trình Cố, lần thứ hai chiếm hữu Trình Cố triệt để.

Trình Cố mím chặt môi, mồ hôi thấm ướt trán, lúc cao trào ngón chân như trước cuộn lại, cơ nhục không bị khống chế nhảy lên.

Anh chôn mặt ở bả vai Tạ Chính, quá chú tâm lĩnh hội tư vị bị xâm chiếm, khi chỗ mẫn cảm nhất bị đụng chạm thì run rẩy ngẩng đầu lên, đem cổ đưa tới trước mặt Tạ Chính.

Tạ Chính ngậm hầu kết của anh, một bên liếm láp, một bên đỉnh động phần eo, bắt đầu tiến quân thần tốc.

Trình Cố nhếch miệng, phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, thân thể hoàn toàn hướng Tạ Chính mở ra, phía dưới ướt át mềm mại nghiêng hợp với động tác ra vào của Tạ Chính, lượng lớn dầu bôi trơn theo động tác đung đưa chảy ra, giữa khe hông tạo thành một vòng bọt óng ánh.

Tạ Chính nhìn người dưới thân bỗng có ảo giác, dường như đây là lần đầu làm tình với Trình Cố, lần làm tình lúc 21 tuổi kia trở thành trắng trong nước.

Lần kia ngây ngô chính là mình, lúc này ngây ngô chính là Trình Cố.

Cậu đưa tay ra, khẽ vuốt mặt Trình Cố, ngón tay hướng phía dưới vuốt vuốt, lúc đi ngang qua lồng ngực Trình Cố lại nặn nặn hai hạt đậu đỏ đứng thẳng.

Ánh mắt Trình Cố tan rã, lập tức tập trung, mang theo một chút oán giận nhìn cậu.

Nhưng bên trong sự oán giận lại có khát vọng cuồng nhiệt.

Cậu nghĩ không có bất kỳ người nào như Trình Cố có thể chiếm hết nỗi lòng của cậu.

Cũng không có bất kỳ người nào có thể kéo tình dục của cậu lên đến đỉnh, lại khiến cho cậu bảo trì mười phần bình tĩnh.

Dục vọng và lý trí dĩ nhiên có thể cùng tồn tại.

Cậu đỡ lấy hông Trình Cố, cả cây đi vào, hai túi cầu đập vào bắp đùi phát ra tiếng vang trầm nặng, hành thân chuẩn xác đụng vào điểm mẫn cảm của Trình Cố, một chút tiếp một chút, càng lúc càng nhanh.

Trình Cố rốt cục không chịu nổi, ôm cổ cậu, phát ra tiếng rên rỉ, hai mắt hơi nhắm lại, nước mắt chảy ra vì tình dục làm mất khống chế.

Nhưng cậu vẫn duy trì tỉnh táo.

Lúc Trình Cố bắn tinh cả người run rẩy, tinh dịch bắn đầy bụng dưới của hai người, rất là tình sắc. Tạ Chính lần thứ hai ngậm môi của anh, nghiền nát, cậu để khoái cảm của mình lùi lại, sau đó lần thứ hai đánh xuyên chùng mười cái, trước khi cao trào rút ra, ở ngay trước mặt anh ve vuốt, đem tinh dịch tươi vào vật nhỏ đã nhuyễn xuống của anh.

Đôi môi của Trình Cố run rẩy, nửa ngày không nói ra lời nói.

Tình hình này thậm chí so với trực tiếp bắn ở bên trong còn khiến người mặt đỏ tim đập hơn nữa.

Tạ Chính thở phào nhẹ nhõm, không cho anh cơ hội suy nghĩ nhiều, hôn xuống xương quai xanh của anh, đầu lưỡi miêu tả đường nét bắp thịt của anh, cuối cùng ở hình xăm súng trường hạ xuống một nụ hôn.

Trình Cố khẩn trương đến nắm chặt bụng dưới, Tạ Chính ở nơi đó gối đầu một lúc, đến khi huyết dịch không còn khô nóng mới chậm rãi đẩy thân lên.

Cậu nghĩ, không thể để cho Trình Cố tiếp tục giấu diếm.

20. Chương 20

Đạo này công nhân Tạ thị ở phân bộ Kỳ Thành hơi kinh ngạc —— ông chủ nhỏ đã thay đổi phong cách. Lúc mới tới hạn không thể ngủ ở công ty, bây giờ mỗi ngày đúng giờ đi làm, buổi tối tuyệt không ở lại tầng ca, khéo léo từ chối tất cả xã giao, thỉnh thoảng còn ra về sớm, lui tới không cho tài xế và trợ lý đi cùng, tự mình lái một chiếc xe Toyota màu đen không đáng chú ý. Nhưng có công nhân nói, buổi sáng ông chủ nhỏ từ một chiếc Land Rover bước xuống, sau khi đóng cửa xe không lập tức đi mà đến chỗ điều khiển, cúi người ghé vào cửa sổ xe thăm dò, một tay chống ở bệ cửa xe, một tay duỗi vào phía trong, tư thế làm người mơ tưởng viễn vông.

Chủ chiếc xe Land Rover kia chính là Trình Cố. Cùng nhau chung sống nửa tháng, đưa đón Tạ Chính đi làm nghiêm nhiên trở thành thú vui của Trình Cố. Sau khi xác định quan hệ Tạ Chính liền chuyển tới tiểu khu Ngạn Thuyền Đình. Cậu không có nhiều đồ đạc, ở thành tây tuy có biệt thự đứng tên mình nhưng lúc thường cậu lại ở nhà trọ gần công ty. Nơi đó trang trí đơn giản, không nhìn ra là chỗ ở của con nhà giàu.

Ngày dọn nhà Trình Cố ngại chiếc xe Toyota của Tạ Chính quá nhỏ không chở hết đồ đạc, cố ý chạy chiếc xe Land Rover đi đón. Hai người mặc quần áo thể thao giống nhau chuyển đồ từ trên xuống dưới vài chuyển, mệt ra một thân mồ hôi, không khác gì những cặp tình nhân bình thường. Trình Mộc Qua cũng theo giúp đỡ, rất hoan nghênh Tạ Chính chuyển tới nhà mình, thấy Tạ Chính và Trình Cố nóng đến cởi quần áo, còn lấy tiền tiêu vặt của mình mua cho họ hai lon nước ngọt.

Tạ Chính hỏi riêng Trình Mộc Qua, tại sao hoan nghênh mình đến. Cho là Trình Mộc Qua sẽ nói “Chú

đến có thể làm tấm gương cho Trình ‘đẹp trai’, dạy ba làm sao làm một ba ba” tốt. Đây là phong cách nói chuyện nhất quán của Trình Mộc Qua. Không ngờ Trình Mộc Qua lại nghiêm túc nói: “Người khác đều có ba mẹ bên cạnh, nhưng Qua Qua chỉ có ba ba. Trình ‘đẹp trai’ nuôi Qua Qua đến lớn như vậy, rất khổ cực. Người khác không biết Trình ‘đẹp trai’ khổ cực, còn ở sau lưng nói xấu Trình ‘đẹp trai’ nhưng Qua Qua biết hết. Trình ‘đẹp trai’ là ba ba tốt nhất thế giới, Qua Qua hi vọng có người ở cùng ba ba, không để cho người khác bắt nạt ba ba, nói xấu ba ba. Tà tiên sinh, chú rất tốt, Qua Qua yêu thích chú, Trình ‘đẹp trai’ cũng yêu thích chú, tuy rằng chú không phải là mẹ của Qua Qua nhưng Qua Qua vẫn hy vọng chú có thể ở bên cạnh Trình ‘đẹp trai’.”

Giọng nói trẻ con nhưng nghiêm túc, làm xoang mũi Tà Chính đau xót.

Cậu ôm Trình Mộc Qua, ôn thanh đồng ý: “Qua Qua yên tâm, chú sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh Trình ‘đẹp trai’.”

Tà Chính ban đầu vì lời nói dối là “Con của công nhân xưởng luyện thép” rất buồn khổ, không biết làm sao giải thích với Trình Cố, sau đó nghĩ lại phát hiện đây là lá bài tốt không thể nghi ngờ, mặt sau cũng có tác dụng lớn vì vậy không lập tức ngả bài với Trình Cố, tương kế tựu kế, diễn với Trình Cố kịch bản “Tại thành phố lớn khổ cực dốc sức làm ăn”. Trình Cố thương cậu, sáng sớm trước đưa Trình Mộc Qua đi nhà trẻ, rồi đưa cậu đến công ty.

Có lẽ thân thể quá hợp phách, vả lại lúc trước họ đã từng rất hiểu nhau, sau một đêm Trình Cố triệt để thả xuống phòng bị, vừa chủ động vừa mời gọi, lúc trước anh cũng không nhiệt tình như thế. Tà Chính nhìn ra được, anh thật tâm muốn cùng mình sinh sống.

Hai người cũng không phải mỗi ngày đều làm tình, nhưng nếu làm nhất định sướng khoái tràn trề, dư vị dài lâu. Đêm đầu tiên giống như là nghi thức cảm giác rất nặng, lực chú ý của Tà Chính đều đặt ở trên người Trình Cố, muốn nói sướng khoái kỳ thực cũng không có sướng khoái, sau mấy lần mới dần dần tìm được cảm giác giống như trước.

Bất quá “Cảm giác” này nói đến cũng mơ hồ, Tà Chính cảm giác cùng Trình Cố làm tình không giống như lúc trước.

Trình Cố không thích dùng bao cao su, quá khứ là vậy bây giờ cũng vậy. Điểm này ngược lại không thay đổi.

Trình Cố ở trên giường rất lạc quan, lại không thích làm càn, kêu gào rên rỉ. Điểm này cũng không thay đổi.

Thay đổi là gì? Tà Chính nghĩ, hình như là Trình Cố không có mềm mại như trước đây.

Mềm mại không chỉ đơn thuần là thân thể, còn có thần thái.

Tà Chính đoán không ra cảm giác này, nghĩ càng lâu, càng không bắt được manh mối. Thậm chí cậu có ảo

giác rất kỳ lạ, lo lắng thân thể Trình Cố không biết có vấn đề gì không.

Loại ảo giác này làm cho cậu cảm thấy áy náy. Quá khứ không phát hiện Trình Cố dị thường là bởi vì cậu thật tình không biết gì cả, hiện tại nếu biết mà không phát hiện được Trình Cố không giống bình thường ở chỗ nào thì rất không nên.

Nếu như không thể nghiên cứu ra thì không thể nghi ngờ cậu là người thất trách.

Tạ Chính thỉnh thoảng bởi vì tâm tư phức tạp mà xuất thần, nhưng lúc trở lại bên cạnh Trình Cố vạn ngàn phiền não cũng tiêu tan.

Cậu rất vững tin bất kể là Trình Cố trong quá khứ, hay là Trình Cố hiện giờ, đều có thể làm cho cậu yêu từ thân đến tâm,

Cậu rất yêu người đàn ông này.

So với buổi tối hoan ái thì hai người lại thích vào sáng sớm dần vật lẫn nhau hơn. Sau khi xuất ngũ bởi vì phải chăm sóc Trình Mộc Qua, Trình Cố không ngủ được giấc thẳng, mỗi ngày 6 giờ sáng phải thức dậy, cho dù không lập tức ngồi dậy cũng ngủ không được an ổn, Tạ Chính từ đầu tới cuối vẫn duy trì hoạt động làm việc và nghỉ ngơi được dưỡng thành trong bộ đội, trời chưa sáng đã bị đồng hồ sinh học đánh thức.

Lúc trước khi thức dậy đối mặt với phòng ngủ trống rỗng, hiện giờ mở mắt ra, nghênh đón chính là nụ hôn chào buổi sáng của người yêu.

Buổi sáng dậy đưa, gần như thuận lý thành chương.

Tạ Chính đoán không được tình huống thân thể của Trình Cố, sau lần thứ nhất liên tục chủ trương mua bao cao su, sau khi thấy Trình Cố nhú nhú mảy, Tạ Chính chỉ lo anh lại nói ra câu “Tôi không bắn”. Cũng may sau khi súng thật đạn thật làm qua một lần, Trình Cố lấy lại nụ cười toe toét hồi phục sức lực như lúc trước, ở nhà lục tung từng pheo tìm báo cáo sức khỏe của mấy tháng trước, lần thứ hai cường điệu “Anh rất khỏe mạnh”. Tạ Chính bất đắc dĩ, một bên vội vàng khơi thông quan hệ trong quân đội, vừa ra oai đòi hỏi, buổi tối không làm, sáng sớm làm.

Làm tình buổi sáng thời gian eo hẹp, thêm vào hai người thể lực đều quá tốt, là cửu biệt gặp lại, như hổ như sói, làm một hồi cũng phải một tiếng đồng hồ.

Tạ Chính dụ dỗ nói: “Không có bao cao su rửa sạch quá tốn thời gian. Em sẽ đi làm muộn.”

Trình Cố không để ý chút nào: “Em chớ xía vào, anh tự mình thanh lý.”

“Như vậy sao được?” Tạ Chính hôn trán của anh: “Em phải đối với anh phụ trách tới cùng. Hơn nữa thời

gian của anh cũng rất căng, Qua Qua vẫn chờ anh đưa nó đi nhà trẻ.”

Lúc này Trình Cổ mới tiếp thu kiến nghị sáng sớm làm tình phải mang bao. Buổi tối hai người ôm nhau ngủ, đúng ra là đắp chăn tình khiết ngủ, chỉ có hai lần Tạ Chính trước khi cao trào đúng lúc rút ra.

Tư vị này rất khó chịu, cũng may đi rất nhiều vòng, thậm chí nhờ quan hệ của Tần tiên sinh, bác sĩ lúc trước chăm sóc Trình Cổ rất cục đồng ý gặp mặt.

Tạ Chính an bài chuyện của công ty xong nói với Trình Cổ mình phải đi công tác hai ngày, một mình đi tới bệnh viện lúc trước Trình Cổ sinh con.

Đó là một bệnh viện giành cho quân đội, dù cho Tạ Chính trên người có bao nhiêu huân chương chiến công, nhưng khi xuất ngũ quân nhân cũng không thể một mình đi vào. Sau khi làm rất nhiều thủ tục chân chính nhìn thấy vị Tề giáo sư kia đã là sau giờ Ngọ.

Ý đồ và thân phận của Tạ Chính, Tề giáo sư đã từ nơi của Tần tiên sinh biết được, cấp trên cũng bày mưu đặt kế bảo ông đem tình huống của Trình Cổ nói cho Tạ Chính. Nguyên bản, ông rất xem thường quân lệnh, cho là không nên tiết lộ bí mật của người khác khi chưa được người đó đồng ý, nhưng Tạ Chính thái độ thành khẩn, sau lưng cũng làm một chút thủ đoạn, thêm nữa Tần tiên sinh tả hữu điều đình, Tề giáo sư mới bị đánh động.

Tề giáo sư vừa cùng Tạ Chính hàn huyên, nói ngay vào điểm chính: “Lão Tần nói cậu muốn biết chuyện năm năm trước của Tiểu Trình, hiện tại hai người ở cùng một chỗ.”

Tạ Chính ngồi nghiêm chỉnh: “Vâng.”

“Nếu như cậu đúng như lão Tần nói, còn có cậu nói mình thích Tiểu Trình như vậy, tôi đoán bây giờ chuyện cậu lo lắng nhất phải là..” Tề giáo sư nhìn thẳng vào mắt Tạ Chính, không nhanh không chậm nói: “Tôi nói, hay là tự cậu nói?”

Tạ Chính chẳng hề trốn tránh, thận trọng mà hữu lý nói: “Thứ nhất tôi lo lắng kích thích tổ sinh dục dị thường hiếm thấy này sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe trong tương lai của anh ấy; thứ hai, đến bây giờ anh ấy còn lựa chọn che giấu, tôi lo lắng sợ anh ấy nghĩ không thông; thứ ba: Tạ Chính ngừng lại một chút, lông mày cau lại: “Tôi sợ mình mất khống chế, dẫn đến anh ấy phải lần thứ hai mang thai.”

“Hai điều trước hai cậu dùng từ ‘Lo lắng’, nhưng điều thứ ba cậu dùng từ ‘Sợ’.” Thần sắc Tề giáo sư hòa hoãn hơn trước rất nhiều: “Lão Tần phán đoán không có sai, cậu thật sự lưu ý cậu ta.”

Tạ Chính nói: “Anh ấy là người trọng yếu nhất trong cuộc đời của tôi.”

Tề tiên sinh cười to, mang theo vài phần xem thường và hờ hững của bậc trưởng bối, nhưng lần thứ hai ông nhìn về phía Tạ Chính ánh mắt đặc biệt nghiêm túc: “Vậy hiện tại tôi nói cho cậu biết, chuyện cậu lo lắng

thứ nhất và thứ ba sẽ vĩnh viễn không phát sinh, còn cái thứ hai, thì phải do chính cậu đi giải quyết.”

Ánh mắt Tạ Chính híp lại, tim lại đập mạnh hơn.

Tề tiên sinh thoải mái, cười nói: “Trình Cố bạn đời của cậu sau khi sinh đứa con của hai người cũng đã như ước nguyện của cậu ấy, trở thành một ‘Người bình thường.’”

*Hai nhân vật chính của chúng ta đã chính thức ở bên nhau, từ đây sẽ thay đổi cách xưng hô là anh, em nha.

Mình biết các bạn quen cách xưng hô công = anh, thụ= em. Nhưng trong truyện này thì ngược lại. Mình làm vậy không chỉ vì Trình Cố lớn tuổi hơn Tạ Chính mà anh ấy còn là cấp trên của Tạ Chính, một người cấp trên mà Tạ Chính vừa yêu vừa nể phục.

OK. Vậy thì Tạ Chính = em. Trình Cố = anh.

21. Chương 21

Cùng ngày, khi chuyến bay trễ nhất cất cánh, Tạ Chính tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn ánh đèn thành thị càng ngày càng xa, sao điểm điểm, cực giống sơ đồ Đột Kích năm đó Trình Cố vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Cậu nhắm mắt lại, để mặc mình chìm trong cuộc đối thoại vào buổi chiều kia.

Tề giáo sư nói cho cậu biết rất nhiều chuyện, có liên quan đến Trình Cố, cũng có liên quan đến chứng bệnh kích thích tổ sinh dục dị thường hiếm thấy này.

“Cậu ta là chiến sĩ ưu tú nhất của tổ hành động đặc thù, cấp trên bảo tôi và ekip toàn lực bảo vệ cậu ta và đứa con trong bụng.” Tề giáo sư nói: “Trước khi cậu ta được đưa tới, tôi có hẹn một vị bác sĩ tâm lý nổi danh cho cậu ta. Khi đó tôi chỉ nghe nói đến Trình Cố, còn cho là mang thai xuất ngũ đối với cậu ta mà nói nhất định là đã kích nặng nề, tôi và ekip của mình nhất trí cho rằng cậu ấy cần thiết phải phụ đạo tâm lý.”

“Nhưng trên thực tế chúng tôi lo xa rồi, hoặc là nói chúng tôi coi thường cậu ta.” Tề giáo sư dừng một chút: “Cậu ta lạc quan rộng rãi, kiên định rất mạnh, đứa con đối với cậu ta mà nói giống như lễ vật mà không phải gánh nặng. Chuyên gia tâm lý gặp cậu ta hàn huyên khoảng chừng một tiếng đồng hồ, đi ra nói với tôi, cậu ta căn bản không cần thiết tâm lý phụ đạo.”

“Tại sao?” Tạ Chính hỏi.

“Tại sao.” Tề giáo sư nói: “Cái vấn đề này lúc đó tôi cũng hỏi. Lão Tiểu —— đúng rồi, lão Tiểu chính là

vị chuyên gia tâm lý kia, lão Tiểu nói, trạng thái tâm lý của Trình Cố rất khỏe mạnh, căng thẳng, sợ hãi, tâm tình tiêu cực đều trong phạm vi bình thường, không có những vấn đề như tôi từng lo lắng. Nhưng tôi không quá tin tưởng, chứng bệnh này quá hiếm thấy, Trình Cố ở trong quân lại ưu tú như vậy, tôi sợ cậu ta sẽ hỏng mất. Lão Tiểu lại nói, tôi nghĩ như vậy là tôi không biết rõ nội tâm của Trình Cố cường đại đến cỡ nào mà thôi.”

“Cậu có thể tra được đến tôi thì chắc chắn đã biết chuyện Trình Cố khi còn bé.” Tề giáo sư nhìn về phía Tạ Chính, thấy ánh mắt Tạ Chính lạnh lẽo âm trầm: “Đúng.”

“Ngày đó lão Tiểu nói với tôi, ông ấy và Trình Cố hàn huyên chuyện đã qua. Trình Cố rất bình tĩnh, không có oán giận gia đình, không nói mình sẽ không tha thứ cho bọn họ.” Tề giáo sư hỏi: “Cậu biết đây là ý gì không?”

Tạ Chính nói: “Anh ấy buông xuống.”

“Đúng, ‘Không oán giận’ hay ‘Không tha thứ’, đâu mới thật sự là thả xuống.” Tề giáo sư nói: “Nếu như cậu ấy nói với lão Tiểu mình có thể tha thứ những chuyện người trong gia đình đã làm với mình, đó mới là chưa vượt qua oán trách trong lòng, cũng như nỗ lực che giấu. Tuổi ấu thơ đau đớn không dễ xóa đi như vậy, dưới cái nhìn của tôi, cha mẹ, anh em của cậu ấy không xứng được tha thứ. Không tha thứ hay không nhớ mới bình thường thoải mái.”

“Nói tới chỗ này, tôi muốn nhắc nhở cậu một câu.” Tề giáo sư hỏi: “Bằng gốc gác và năng lực của cậu làm bất cứ chuyện gì với Trình gia đều dễ như trở bàn tay, đúng không?”

Tạ Chính vẫn chưa lập tức trả lời.

Trên thực tế, trải qua mấy ngày nay, cậu không chỉ khơi thông quan hệ với bên quân đội còn điều tra được hiện trạng của Trình gia. Cuộc sống của cha, mẹ Trình trải qua không xấu, con trai đã cưới vợ sinh con, “Trình Cố” cái tên này là một từ cấm kỵ ở Trình gia.

Cậu không lập tức động thủ, dự định sau khi nói chuyện thẳng thắn với Trình Cố mới xử lý cả nhà ác độc này.

“Những lời tôi nói ra sẽ không dùng thân phận bác sĩ cũng không dùng thân phận quân nhân, Vậy thì.. Đứng ở góc độ bạn bè của Trình Cố mà nói đi.” Trong mắt Tề giáo sư xẹt qua một luồng ánh sáng tối tăm: “”Nhất định cậu sẽ động thủ với Trình gia.”

Hỏi câu trở thành câu trần thuật, đuôi lông mày của Tạ Chính khẽ nhúc nhích, khí chất ép người vẫn luôn thu liễm nhất thời phóng ra, lạnh lùng nói: “Đúng vậy.”

“Như vậy tôi kiến nghị với cậu đừng cho Trình Cố biết được.” Tề giáo sư nói: “Đám người kia không có đủ tư cách ảnh hưởng đến cuộc sống bây giờ của Trình Cố, cậu muốn làm thì lặng lẽ làm. Hiểu chưa?”

Tạ Chính mím môi môi, nửa ngày mới nói: “Tôi có chừng mực. Ngược lại là Tề giáo sư ngài...”

“Tôi nói những lời này là đứng ở góc độ bạn bè Trình Cố nói cho cậu nghe, đừng coi tôi là một bác sĩ hay quân nhân.”

Tạ Chính gật đầu: “Tôi hiểu được, ngài tiếp tục.”

Tề giáo sư uống một hớp trà, biểu tình khê biến, cười nói: “Chúng ta không cần dùng vẻ mặt âm u nói chuyện về Trình Cố.”

Tạ Chính thả lỏng cơ bắp, căng thẳng tựa lưng về phía sau ghế ngồi, giả vờ buông lỏng nói: “Thật không tiện.”

Cậu không thể thoải mái nhưng cũng không nên âm trầm như vậy.

“Nói tiếp nhé! ” Tề giáo sư nói: “Tôi rất thưởng thức lời này của Trình Cố, lời này là cậu ta nói với lão Tiểu, lão Tiểu thuật lại cho tôi, tôi sẽ thuật lại cho cậu, có thể sẽ có chút sai lệch, cậu nghe cũng được, nếu muốn nghe nguyên văn thì trở về bảo Trình Cố nói cho cậu nghe.”

“Lão Tiểu hỏi cậu ta, lúc nào thì triệt để thả xuống? Cậu ấy nói, không thể nói được là lúc nào, chỉ không nghĩ suy nghĩ nữa. Trước 8 tuổi xác thực gặp cực khổ, thế nhưng sau 8 tuổi gặp phải đều là người tốt. Thầy giáo ở Hương trấn, bạn học, cha mẹ của bạn học, ông chủ nhà hàng và những người khách, quân nhân thường đến trong trấn... Nếu như không có họ, tôi không có cách nào đứng ở chỗ này, chớ nói chi là mang thai con mình. Kỳ thực họ có thể không giúp tôi, nhưng họ lại giúp. Trước 8 tuổi gặp nhiều người ác ý, từ 8 tuổi đến 16 tuổi, đến khi tôi nhập ngũ gặp nhiều người thiện ý, ngài nói tôi nên nhớ kỹ kia bên nào? Là những người sau này, không phải sao? Kỳ thực trước khi nhập ngũ tôi cũng rất ít nghĩ đến gia đình của mình, tôi sẽ không tha thứ những chuyện bọn họ đối xử với tôi, cũng lười suy nghĩ. Những năm tôi đi bộ đội càng không cần phải nói, người tốt với tôi quá nhiều, tôi lo lắng cho đồng đội của mình còn không kịp, nơi nào có thể phân tâm nhớ đến cực khổ lúc đó. Hôm nay ngài hỏi, tôi cũng suy nghĩ một chút, cảm thấy bọn họ cũng không xứng để tôi nghĩ đến.”

“Anh ấy nói ‘Không xứng’?” Tạ Chính hỏi.

Tề giáo sư cười: “Thật bất ngờ sao?”

“Không.” Tạ Chính chống đỡ lồng mày, che khuất đôi mắt: “Đây mới thật là phong cách của anh ấy.”

Máy bay gặp khí lưu trái phải lắc lư, Tạ Chính hoàn hồn, lúc nhìn ra bên ngoài cửa sổ phía dưới đã không có ánh đèn.

Cửa sổ đen kịt phản chiếu đôi mắt lạnh lùng nhưng nóng bỏng của cậu.

Tề giáo sư báo cho cậu một chuyện quan trọng nhất, không thể nghi ngờ là Trình Cố đã trở thành người bình thường.

Rất nhiều người bình thường muốn có tài năng xuất chúng, Trình Cố lại chỉ muốn một cuộc đời bình thường.

“Kích thích tố sinh dục dĩ thường dẫn đến mang thai là một triệu chứng hiếm thấy, nhưng tình huống của Trình Cố là hiếm thấy trong cực kỳ hiếm thấy. Cá thể hoóc-môn của cậu ấy không giống như đại bộ phận những người bị bệnh tương tự, loại phổ biến hơn gọi là loại A, mà cậu ấy thuộc loại B, toàn thế giới chỉ có ba người là loại B.” Tề giáo sư nói: “Một ít chuyên gia đặt cho loại hoóc-môn này một nhũ danh, cậu đoán xem tên gì?”

Tạ Chính mờ mịt: “Đoán không được.”

“Kết hợp biểu hiện của Trình Cố và tính cách đặc biệt của cậu ấy, hãy đoán xem.” Tề giáo sư bẻ ngón tay: “So với những nam giới bình thường thì tuần mỹ hơn, vẻ đẹp mỹ thậm chí khiến người nghĩ đến tư thế oai hùng hiên ngang của nữ tướng; sức chiến đấu rất mạnh mẽ, là chiến sĩ lợi hại nhất trong tổ hành động đặc thù; dũng cảm không sợ, nội tâm mạnh mẽ, thiện lương... Còn không có đoán được?”

Tạ Chính vẫn không có manh mối.

“Các cậu đều là lính mà, đầu óc không có một chút lãng mạn, vừa mộc vừa qua.” Tề giáo sư nói rồi cười rộ lên: “Đúng rồi, cậu có biết Trình Cố đánh giá cậu là ‘Vừa mộc vừa qua’?”

Mí mắt Tạ Chính hơi nhảy: “Tề giáo sư, hay là ngài nói về nhũ danh của loại hoóc-môn B trước đi.”

“Uh..được.” Tề giáo sư cầm bút lên, trên giấy viết ba chữ, đẩy đến trước mặt Tạ Chính: “Ày, chính là cái này.”

“Nữ... Vô thần?” Tạ Chính kinh ngạc: “Chuyện này...”

“Nói tới nữ giới, rất nhiều người sẽ nghĩ tới một ít từ không tốt đẹp như: nhu nhược, do dự thiếu quyết đoán, yếu đuối. Trên thực tế, loại A người bệnh cũng có những biểu hiện đặc thù, trong bọn họ có mấy người cử chỉ tính tình thậm chí còn nữ tính hơn cả phụ nữ.” Tề giáo sư nói: “Chúng ta rất dễ dàng lơ là những tính cách khác của phụ nữ, nhưng những tính cách đó phản ánh tính cách của người mang gen bệnh loại B trên người.”

“Mạnh mẽ, thiện lương, kiên cường, bao dung...” Tạ Chính âm thanh run rẩy: “VẬY.. Cũng giống như ...”

Tề giáo sư trầm giọng nói: “Rất giống tính cách của Trình Cố.”

Văn phòng an tĩnh một hồi lâu, Tề giáo sư đứng dậy rót cho Tạ Chính một ly nước: “Tôi là người đứng xem, tôi không có cách nào nói loại hoóc-môn B cực kỳ hiếm thấy dị thường này là trời cao cho Trình Cố kiếp nạn, hay là cho lẽ vật. Tôi chỉ biết là cậu ấy toàn bộ tiếp nhận, lúc đem trao trả ‘Thiên phú’ khác với người thường cũng không có trù trừ. Mang thai và sinh sản phá vỡ sự cân bằng của hoóc-môn dị thường làm hoóc-môn của cậu ấy trở lại như người bình thường. Bây giờ cậu ấy giống như cậu, giống như chúng ta, không bị hoóc-môn dị thường quấy nhiễu, trở thành người bình thường. Cùng lúc đó, tính chất ‘Nữ vô thần’ đặc biệt cũng biến mất, kỳ thực chỉ từ tổ chất thân thể mà nói, cậu ấy không đủ trình độ tiêu chuẩn là thành viên của tổ hành động đặc thù, sau khi sinh sản coi như cậu ấy muốn trở lại cũng không cách nào đảm nhiệm bất kỳ vị trí nào trong tổ.”

Tạ Chính lặng im hồi lâu, hỏi: “Anh ấy có biết không?”

“Biết, sau khi sinh con hoóc-môn cân bằng bị phá vỡ có không ít tiền lệ.” Tề giáo sư nói: “Từ khi quyết định sinh con cậu ấy đã biết mình sẽ không thích hợp trở về tổ hành động đặc thù nữa.”

Tạ Chính hít sâu một hơi, âm thanh mang theo vài phần nghẹn ngào: “Anh ấy xem quân đội là nhà, anh ấy yêu nơi này.”

“Nhưng cậu ấy cũng yêu đứa con trong bụng.” Tề giáo sư nói: “Hiện tại cậu đã biết rõ chưa? Nội tâm của phụ nữ nhiều khi còn mạnh mẽ hơn đàn ông chúng ta, còn có phụ nữ kiên cường và cũng rất thiện lương. Những tính chất đặc biệt đó đều phản ánh trên con người Trình Cố.”

“Cậu ấy, bởi vì đã yêu nên chịu trách nhiệm những chuyện mình làm.”

Khi chuyển bay hạ cánh xuống sân bay thì trời đã khuya. Theo kế hoạch ban đầu Tạ Chính sẽ trở về biệt thự ở một đêm, sửa sang tâm tình mới đi gặp Trình Cố.

Nhưng bây giờ, cậu muốn ôm chặt Trình Cố lại vụn phần bức thiết.

Rốt cuộc cậu không quản được chính mình.

22. Chương 22

Sau khi dàn xếp xong xuôi Trình Mộc Qua, Trình Cố không lập tức trở về đến phòng ngủ mà rón rén đi xuống dưới lầu vào phòng cách âm, cùng ngồi với con gấu bông chiếm một nửa ghế sofa, nhìn chằm chằm TV đến xuất thần.

Ngày gặp lại ấy, chính trên ghế sofa này Tạ Chính dè dặt, nhìn như cậu như một con thú phát điên.

Nhưng trên thực tế, Tạ Chính rất ôn nhu không tương xứng với ngoại hình và tuổi tác của cậu, điều này

anh vẫn luôn cảm giác được.

Một Tạ Chính ôn nhu như vậy lại lừa anh về thân phận của mình, anh nghĩ mãi cũng không ra.

Năm đó ở tổ hành động đặc thù, Tạ Chính nói mình là con trai của công nhân xưởng luyện thép, cha mẹ sinh hoạt túng quẫn. Anh vẫn nghĩ sau này quyết định tiếp tục chung sống cùng Tạ Chính, thậm chí muốn đem cha mẹ Tạ Chính đến Kỳ thành, về sau cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau. Tạ Chính ở phân bộ công ty Tạ thị làm việc, chạy chiếc xe bình thường nhất, ở căn hộ bình thường nhất, anh vẫn không hoài nghi, cũng không từ cái họ “Tạ” này suy nghĩ. Dù sao họ “Tạ” cũng không phải là cái họ hiếm thấy, không thể nói họ Tạ làm việc ở Tạ thị thì là người của Tạ gia.

Anh biết được thân phận thật sự của Tạ Chính trước đây không lâu. Lúc ấy trời xế chiều, anh ra ngoài làm xong việc, thời gian không sớm không muộn, cảm thấy một mình về nhà hoặc đi quán cà phê đều tẻ nhạt, vì vậy dừng xe ở gần công ty Tạ thị, dự định ở trên xe chờ Tạ Chính tan tầm.

Xe anh không đậu ở vị trí nổi bật, nhưng không bao lâu anh phát hiện có rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn mình, đó là những cô gái đứng ở đằng xa, tụ tập vừa nhìn vừa nghị luận.

Trình Cổ cũng hiếu kì, không biết các cô đang nhìn cái gì.

Chiếc xe Land Rover này thỉnh thoảng cũng hấp dẫn ánh mắt của vài tên đàn ông, nhưng được nhiều cô gái như vậy nhìn chăm chăm là lần đầu tiên, cậu suy nghĩ một chút, cho là trên xe có dán thứ gì.

Nhưng khi anh xuống xe kiểm tra trên thân xe không có thứ gì.

Chuyện này thật kỳ lạ.

Càng kỳ lạ chính là, anh nghe liên tiếp những lời kinh ngạc thốt lên.

“Trời ạ! Thật đẹp trai a!”

“Anh ấy chính là bạn trai của Tạ tổng à?”

“Trời đất tạo nên!”

Trình Cổ cau lại lông mày, bắt được từ mẩu chốt —— Tạ tổng.

Anh không lập tức lên xe mà làm bộ tiếp tục kiểm tra thân xe, chú tâm nghe các cô gái nghị luận.

“Nhất định là anh ấy! Anh ấy thường đưa Tạ tổng đi làm, tôi nhớ chính là chiếc xe Land Rover này!”

“Tạ tổng sau khi xuống xe còn không nở, ít nhất là hôn một phút! Thì ra anh ấy lại đẹp trai đến như vậy, nếu là tôi, một phút không đủ, hôn mười phút mới đủ!”

Trình Cố hiểu được một chút, “Tạ tổng” là Tạ Chính.

Anh có chút mê hoặc, không nghĩ ra tại sao Tạ Chính muốn lừa mình. Nhưng một chữ “Tổng” này hàm nghĩa không ít, ngược lại cũng không nhất định là tổng tài.

Thế nhưng đối thoại tiếp theo của các cô gái lại định nghĩa xác thực chữ “Tổng” kia.

“Vừa nãy anh ấy nhìn chúng ta, nếu như đợi lát nữa chúng ta gặp anh ấy thì chúng ta nên gọi anh ấy là Tổng tài phu nhân, hay là tổng tài tiên sinh?”

Trình Cố mí mắt giật giật, chui vào trong xe ngồi một lúc, tâm giống như bị mèo cào.

Xem ra Tạ Chính quả thật lừa anh, nhưng che giấu như vậy có ý nghĩa gì?

Qua gần mười phút, thấy các cô gái đã tản đi, Trình Cố lén lén lút lút xuống xe, trong lòng không biết nghĩ gì, chỉ muốn đi vào trong Tạ thị nhìn một chút. Ai ngờ mới vừa bước vào liền thấy một bóng người quen thuộc.

Tạ Chính!

Tạ Chính từ trong thang máy đi ra, âu phục giày da, bên cạnh có hai người trợ lý, bước nhanh về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện, thần sắc lạnh lùng, có một khí thế người sống chớ gần.

Đại sảnh rất rộng, Trình Cố trốn ở phía sau cái cột, không để Tạ Chính nhìn thấy mình.

Sau một giờ, anh ở trong xe nhìn thấy Tạ Chính, ở trong không gian chật hẹp nhận một nụ hôn thật dài.

Đến bây giờ, anh cũng không có vạch trần lời nói dối của Tạ Chính.

Tuy rằng trong lòng có để ý, nhưng nghĩ thấu triệt —— Tạ Chính sẽ không hại anh, che giấu nhất định là có lý do có nỗi khổ tâm trong lòng.

Nghĩ kỹ lại không phải anh cũng lén gạt cậu một chuyện sao?

Thường ngày Trình Cổ không có thời gian ngẫm nghĩ, hôm nay Tạ Chính không ở nhà mới suy nghĩ sâu xa cân nhắc. Nhưng cân nhắc đến đêm khuya vẫn không suy nghĩ ra kết quả, đơn giản ôm con gấu bông lằm bằm lầu bầu: “Em là tiểu tử nghèo hay là tổng tài có quan hệ gì? Anh cũng đều yêu thích. Anh sẽ không ghét bỏ em.”

Dựa vào ghế sofa cùng với con gấu, Trình Cổ có chút mệt mỏi, đơn giản hai chân co lại, để buồn ngủ chiếm lĩnh.

Lúc ngủ được mơ mơ màng màng nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh, nhưng anh lười mở mắt. Tạ Chính nói đêm nay không trở lại, tiểu khu cũng rất an ninh không có chuyện bị trộm đi vào nhà hành sự.

Trình Cổ nghĩ, nhất định là nghe lầm.

Mãi đến khi bị người ôm lấy, bị hơi thở quen thuộc bao vây, lúc này mới mở mắt ra.

“Tạ Chính?”

Cậu không có trả lời, chỉ nhìn anh không chớp mắt, trong đôi mắt đen nhánh như có lửa, như tia chớp xẹt qua sáng ngời, như muốn nuốt chửng lấy anh.

“Tạ Chính?” Anh kêu lên một tiếng, triệt để thanh tỉnh: “Tại sao em trở lại?”

Người này đem anh đặt ở trên giường trong phòng ngủ, quỳ cưỡi ở trên người anh, kéo ca-ra-vat vướng víu, động tác quá mức thô bạo, làm rơi mất khuy áo của áo sơ mi.

Trình Cổ muốn nói điều gì nhưng đôi môi đã bị ngăn chặn, Tạ Chính nâng cằm của anh, gần như khát cầu mà cướp đoạt hơi thở của anh. Cả người anh khô nóng lên, trong mắt Tạ Chính như có lửa thiêu đốt bụng anh, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã làm anh triệt để bốc cháy.

Đai lưng của anh bị cởi ra, áo ngủ dễ dàng tụt từ lồng ngực trượt xuống eo. Tạ Chính buông môi anh ra, từ hầu kết tham lam hôn xuống phía dưới.

Áo ngủ màu xanh lam, tơ tằm rất là trơn mịn, Tạ Chính như phá tan sóng biển, một tắc một tắc mà hôn, hô hấp dồn dập, hơi thở nóng bỏng phun ở trên người anh.

Anh khó nhịn cong chân, hai tay chống trên vai Tạ Chính, theo bản năng thẳng lưng nhắc mông, nghênh hợp động tác của Tạ Chính.

Tạ Chính hôn lên hình xăm, hôn rất thâm tình, hôn rất tỉ mỉ, trong đầu anh tia sáng chợt lóe lên, là Tạ Chính đã biết rõ bí mật của bản thân mình.

Trong cổ họng thốt ra tiếng rên rĩ khàn khàn, Tạ Chính rời khỏi vết thương kia, lại tiếp tục liếm hôn xuống, ôn nhu lại cường thế ngậm vật nhỏ của anh.

“A... Tạ Chính...”

Tiếng rên rĩ của anh đó là liều thuốc kích thích Tạ Chính, Tạ Chính tìm bôi trơn trong tú đầu giường, ôm lấy anh nôn nóng đưa ngón tay đẩy vào.

Thân thể trần truồng, nhất thời căng thẳng.

Tạ Chính mạnh mẽ nhìn chăm chăm Trình Cố, càng ngày càng gấp rút đẩy đưa, hai mắt dần dần ửng hồng.

Đó là tơ máu của tình dục, là thương tiếc, là yêu tha thiết khó có thể dùng lời diễn tả được.

Anb phóng thích trong thân thể Trình Cố giống như năm đó, sau đó ôm chặt Trình Cố, vẫn duy trì tư thế giao hợp hôn môi.

Trình Cố đột nhiên thất thần, ánh mắt như gần như xa, có chút xin lỗi.

Từ khi gặp lại tới nay, Tạ Chính luôn không muốn bắn ở trong cơ thể anh, luôn tìm đủ loại lý do, đây là lần đầu tiên hai người làm tình giống như kiểu trước đây.

Trình Cố nhất thời không nhận rõ, trước mắt là Tạ Chính chân thật, hay là ảo giác tồn tại ở quá khứ.

Nhưng Tạ Chính vuốt ve anh rất là chân thật, dục vọng chôn ở trong cơ thể anh cũng là chân thật. Anh cảm thụ được sự rung động của Tạ Chính, đem mặt chôn ở bả vai Tạ Chính.

Anh muốn nghỉ ngơi một chút.

Nhưng Tạ Chính lại đột nhiên đỡ anh lên, ngón tay để ở trên hình xăm, nhẹ giọng nói: “Nhìn em.”

Anh sững sờ, mờ mịt nhìn Tạ Chính.

“Cây súng trường này là lúc trước chúng ta thường dùng rất là tiện tay, cũng là cây súng anh thích nhất, đúng không?” Tạ Chính hỏi.

Trình Cố trừng mắt nhìn, dần dần hoàn hồn.

“Anh xăm nó ở đây là muốn che vết sẹo này, đúng không?”

Trình Cổ hé miệng, muốn phản bác, cuống họng như bị ánh mắt của Tạ Chính khóa lại, không phát ra được một tiếng.

Tạ Chính than thở, ánh mắt càng thêm sâu thẳm, nhưng ngữ khí cũng càng ngày càng ôn nhu: “Đây là nơi anh sinh con của chúng ta, căn cứ chính xác rõ ràng, đúng không?”

23. Chương 23

Trình Cổ bỗng nhiên ù tai, phẳng phất như mình đang ở cánh đồng hoang vu bao la, trong thiên địa u ám cuồn phong gào thét như muốn hất tung anh đi.

Nhưng Tạ Chính đứng ở trước mặt anh, vững vàng đỡ bờ vai anh, sẵn sàng vì anh che chắn gió bão mù mịt.

Anh nhìn vào đôi mắt của Tạ Chính, chỉ thấy nghiêm túc trước sau như một, cố chấp, cường thế, còn có thâm tình và ôn nhu.

Những điều anh sợ hãi kinh ngạc, sợ hãi bị xem thường từ tuổi ấu thơ một phần một chút cũng không có.

Cuồn phong dần dần tan, anh thấy hình ảnh của mình rất rõ ràng trong mắt Tạ Chính.

Lúc mình 31 tuổi cũng như 23 tuổi, đều in vào đôi mắt Tạ Chính.

Yêu Tạ Chính, là khoảng thời gian ngọt ngào bất ngờ nhất trong cuộc đời của anh.

Hàng năm tổ hành động đặc thù đều sẽ có một nhóm đội viên mới gia nhập. Trình Cổ là một trong những người đội phó nhỏ tuổi nhất, tính cách rất hòa đồng, bản lĩnh tuyệt vời, hướng dẫn mạch lạc rõ ràng, cho nên hàng năm đều được cử đi huấn luyện đội viên mới. Tất cả các đội viên mới đều rất thân với anh, chỉ trong mấy ngày là có thể cùng nhau chơi đùa. Tạ Chính là ngoại lệ duy nhất.

Tên tiểu tử này —— năm đó thích làm ra vẻ già dặn, rõ ràng cũng là đội viên mới lại xem mọi người là “Đám sừ nhi”. Đội trưởng Trương Nhất nhắc tới Tạ Chính cũng dùng hai từ “Tiểu tử”. Khen ‘Tiểu tử’ này nỗ lực, chăm chỉ, chân thật, có tiền đồ, nhưng bực mình là cả ngày đều trượng ra một mặt thối, khiến cho người ta chú ý.

Anh vốn thích cùng đội viên đùa giỡn, ở trước mặt đội viên cũ anh thường bị họ cười nhạo là “Xử nam”, ở trước mặt đội viên sẽ không nhiều lo lắng như vậy, muốn trêu ai thì trêu, trêu xong thì dễ dàng, mọi người vẫn ngoan ngoãn gọi anh một tiếng “Trình đội”.

Thân là xử nam, trên mặt anh vẫn nguyệt trang cười toe toét, nhưng trong lòng vẫn có chút lưu ý.

Kỳ thực cũng muốn yêu đương lâu dài với một ai đó, trong bộ đội nam nhiều nữ ít, trong tổ hành động đặc thù thì càng không có phụ nữ, muốn nói yêu đương cũng chỉ có thể đàm luận với đàn ông.

Nhưng Trình Cố ở tổ này đợi mấy năm, nhìn ai ai cũng như anh em một chút kích động muốn nói chuyện yêu đương cũng không có.

Không có người để nói chuyện yêu đương cũng không sao, nhưng tìm một người để thỏa mãn nhu cầu sinh lý là có. Nhưng cái này cần phải cẩn thận hơn tìm người nói chuyện yêu đương.

Trình Cố vẫn luôn giấu bí mật thân thể của mình, vừa khát vọng cảm thụ tư vị làm tình, vừa sợ bị phát hiện đầu mối.

Bị hoóc-môn ảnh hưởng nên thân thể của anh mềm mại hơn những người nam giới bình thường, lúc huấn luyện và lúc thi hành nhiệm vụ không thấy được, nhưng khi làm loại chuyện đó, có thể sẽ rất rõ ràng.

Về phần rõ ràng như thế nào thì anh là một xử nam, tất nhiên cũng không biết.

Không thể tùy tiện tìm người còn có một nguyên nhân nữa, anh sợ mình mang thai. Giai đoạn nguy hiểm ba tháng một lần, vạn nhất người kia nhất định phải làm tình vào giai đoạn nguy hiểm anh không phản kháng được thì làm sao bây giờ?

Nghĩ tới nghĩ lui, anh cảm thấy mình buồn lo vô cớ, nếu bàn về thân thủ, đối tượng tương lai cần phải đánh không lại anh.

Nhưng đánh nhau hay quyết định có làm hay không cũng không ý tứ, ngày nào đó anh đột nhiên quyết định chọn thì đối tượng yêu đương và làm tình phải là người đáng tin.

Tạ Chính có đáng tin hay không lúc đó còn không rõ ràng, hoặc là nói căn bản chưa hề nghĩ tới muốn đến với Tạ Chính. Tạ Chính ở trong mắt anh chính là thằng nhóc kiêu căng khó thuần, cần phải kịp thời dạy dỗ, đánh xong còn cần phải trêu chọc một chút, đùa đến Tạ Chính cười hoặc là tức giận mới thôi.

Anh phát hiện biểu tình của Tạ Chính thực sự quá ít, ngơ ngác, cũng không hòa đồng, nếu anh không đi đùa giỡn, có thể vẻ mặt của Tạ Chính một ngày không hề thay đổi.

Tuổi còn trẻ không thể lúc nào cũng mặt than. Trình Cố quả thật là đàn anh tốt quan tâm đội viên trưởng thành, còn quan tâm tâm thái của đội viên. Tạ Chính không cười, anh càng muốn Tạ Chính cười, thực sự không cười nổi thì khóc một cái cũng được, ngược lại không thể cứ nghiêm mặt.

Dần dần, thời gian anh đùa giỡn với Tạ Chính cũng không ít. Sau đó phân ký túc xá, Tạ Chính chạy tới ở

chung phòng với anh, lần đầu anh phát hiện, ánh mắt của tên này nhìn mình có chút quái lạ.

Thời gian hơn một năm Tạ Chính trở thành một đội viên ưu tú nhất trong đội. Ngày đêm ở chung, có ấn tượng tốt với nhau là thuận lý thành chương. Trình Cố cảm thấy mình có một chút thích Tạ Chính nhưng vẫn còn chưa đủ để làm anh và Tạ Chính phát sinh tình cảm gì.

Rồi đột nhiên có một ngày, Tạ Chính như phát điên đem anh đè vô góc tường, tàn bạo nói “Tôi muốn *** anh”. Bản tính của Tạ Chính lộ ra làm anh cũng không tự chủ được vọng động, đều là người trưởng thành rồi, có thể chịu trách nhiệm hành vi của mình làm một pháo có cái gì quá mức?

Nhưng ngày đó rơi vào giai đoạn nguy hiểm, anh đẩy Tạ Chính ra, nói đợi qua mấy ngày nữa.

Ánh mắt của Tạ Chính làm cho anh có chút đau lòng. Anh vốn tưởng rằng sau một thời gian ngắn mình sẽ bình tĩnh không kích động, nhưng khi nhớ đến ánh mắt của Tạ Chính lúc đó thì lại tận lực thuyết phục mình, làm đi làm đi, có cái gì quá mức?

Lần thứ nhất lúc ân ái, anh thấy trong mắt Tạ Chính yêu thương rất sâu và cũng có dục vọng chiếm hữu, một chút yêu thích trong lòng chậm rãi mở rộng, như hoa xuân tản ra.

Có thể nói, sau khi hai người quan hệ anh mới thích Tạ Chính, càng ngày càng sâu, cho đến khi chuyển hóa thành yêu.

Những năm xuất ngũ này, có đôi lần suy nghĩ, anh phủ nhận mình là một tên cảm thú, anh yêu Tạ Chính cũng không phải vì ân ái với Tạ Chính rất thoải mái, mà vì Tạ Chính nghiêm túc, bởi vì người dây dưa với anh không rõ chính là Tạ Chính, chính là người này.

Anh đã từng nói với Tạ Chính yêu đương có kỳ hạn, thế nhưng ở thời gian ở chung càng dài, anh càng muốn đem có kỳ hạn biến thành vô hạn. Nhưng anh lo lắng, nếu là vô hạn, đó là đường hoàng kết hôn sinh sống, anh không biết làm sao nói với Tạ Chính —— tôi là dị loại.

Đã không thềm để ý tuổi ấu thơ gặp nhiều ác ý, nhưng ghét bỏ và ánh mắt khinh bỉ thủy chung vẫn dừng lại ở trong ký ức của anh.

Đã từng bị ghét bỏ, bây giờ có người để ý, lo lắng nhất chính là lần thứ hai bị ghét bỏ.

Anh khinh bỉ mình trở thành kẻ nhất gan.

Mang thai đến đột ngột làm anh không kịp chuẩn bị, cũng không thể nói với Tạ Chính. Sau khi biết được trong thân thể có một sinh mệnh nhỏ bé anh vừa sợ lại vừa cao hứng, ở trước mặt Tạ Chính làm bộ bình tĩnh, đáy lòng đã là một mảnh sóng to gió lớn.

Anh dùng tốc độ nhanh nhất để suy nghĩ tất cả, sau khi ký tên vào hiệp nghị bảo mật anh ra đi không lời từ biệt, rời khỏi tổ tác chiến mình lưu luyến nhất, rời khỏi người yêu.

Bây giờ nhớ lại khoảng khắc quyết định kia, anh vẫn cảm giác mình gần như nghẹn thở.

Nhưng anh không thể không làm như vậy.

Sinh con còn mang ý nghĩa có thể anh sẽ chết, nếu như trời cao chăm sóc cho anh gắng gượng vượt qua trở thành người bình thường anh cũng không thể nào mặc chính y vào tổ hành động đặc thù được nữa.

Nhưng dù vậy anh cũng không thể từ bỏ sinh mệnh trong bụng của mình.

Hưởng qua mùi vị bị từ bỏ, sao có thể để con mình tiếp tục ném thử một lần?

Lúc rời khỏi tổ hành động đặc thù anh đứng ở cửa xe, mắt nhìn cờ đợi một hồi lâu, tay phải run rẩy đặt ở trên bụng, quay người đi, nước mắt không thể kìm nén được.

Anh nghĩ xong, sau này mình sẽ là một người cha độc thân, đi đến một nơi xa lạ, một mình nuôi nấng con của mình và Tạ Chính. Đứa con sẽ theo họ anh, tên lại muốn theo Tạ Chính, gọi Mộc Qua.

Vừa mộc vừa qua, là vừa tin cậy vừa ngọt ngào.

Tạ Chính ở trong mắt anh từ đầu đến cuối đều đáng yêu. Hi vọng con trai sẽ giống như Tạ Chính là một đứa trẻ khỏe mạnh, tươi đẹp, là một người bình thường.

Về phần Tạ Chính...

Tạ Chính cho anh quá nhiều điều tốt đẹp, anh sợ trước mặt Tạ Chính bộc lộ tất cả, Tạ Chính sẽ lấy lại những điều tốt đẹp đó.

Anh không nở trả.

Anh muốn lưu lại tình yêu của Tạ Chính, cũng làm cho Tạ Chính nhớ rõ một Trình Cố bình thường. Không cần quá lâu, thời gian sẽ đem tất cả san bằng, nhớ được một năm nửa năm là tốt rồi.

Mối tình này chẳng hề thăng thấn, sao đòi hỏi một người vĩnh viễn khắc sâu nhớ kĩ.

Sau khi sinh mổ vết thương lành hẳn, anh nhờ một người thợ xăm giỏi xăm một cây súng trường, vừa che lấp, cũng là hoài niệm.

Điều anh không nghĩ tới chính là, Tạ Chính tìm anh chính chính 5 năm.

Quả thực giống như nằm mơ.

Có nên cùng Tạ Chính chung sống, anh nghĩ lại nghĩ, quyến luyến ánh mắt Tạ Chính cho nên càng thêm sợ ở trong mắt Tạ Chính nhìn thấy kinh ngạc và xem thường.

Ngay cả một chút thương hại cũng không cần.

Cũng may hiện tại anh đã không còn là Trình Cố trước đây. Anh không còn là dị loại, cho dù sau này sớm chiều ở chung, Tạ Chính cũng sẽ không phát hiện dị thường của anh.

Anh là người bình thường, có thể sống cuộc sống của người bình thường.

Bất an duy nhất chính là, Qua Qua cũng là con trai của Tạ Chính lại không thể gọi Tạ Chính một tiếng “Ba ba”, anh cảm thấy có lỗi với Tạ Chính.

Vì vậy nghĩ, không bằng trước tiên cứ sống chung đi, tương lai có một ngày sẽ chẳng phải lo được lo mất, lúc đó sẽ đem tất cả nói cho Tạ Chính.

Nói cũng buồn cười, “Nữ vô thần” làm cho anh không để ý hết thấy, đừng cảm không sợ, chỉ không cho anh đừng khí thần nhiên đối mặt với Tạ Chính.

Sợ nhất là nhìn thấy kinh ngạc và ghét bỏ trong mắt Tạ Chính.

Nhưng lúc này ánh mắt của Tạ Chính cũng như lúc xưa không có mấy may khác biệt.

Tâm Trình Cố rơi vào vũng xuân bùn mềm mại.

Đột nhiên anh rõ ràng, chuyện mình sợ sệt sẽ vĩnh viễn không phát sinh.

Cái người đang ôm anh này còn tốt hơn hàng ngàn, hàng vạn lần trong tưởng tượng của anh

24. Chương 24

Ngón tay cái của Tạ Chính vuốt ve vết thương, cảm nhận được Trình Cố đang run rẩy. Cậu nhẹ nhàng ôm Trình Cố vào trong lồng ngực của mình, thấp giọng nói: “Em đều biết.”

Trình Cố tim đập như nổi trống, hai tay vòng lấy eo của Tạ Chính muốn giải thích, cũng không biết bắt đầu nói từ đâu.

“Để em nói, anh nghe là tốt rồi.” Tạ Chính muốn anh biết tâm sự của mình, đỡ lấy lưng anh vững vàng ôm anh lại: “Ngày hôm nay em đi gặp người giải phẫu cho anh là Tề giáo sư, ít nhiều gì cũng hiểu được tình huống của anh. Trình Cố, anh biết em hối hận nhất là cái gì không?”

Không đợi Trình Cố trả lời, Tạ Chính đã nói: “Em hối hận trước kia không phát hiện, hối hận để anh một mình cô đơn trong 5 năm qua. Em có lỗi với anh.”

“Không!” Tiếng nói của Trình Cố khàn khàn: “Em không nên nói như vậy. Nên xin lỗi chính là anh, là anh ra đi không lời từ biệt, vẫn luôn che giấu...”

“Tại sao anh muốn che giấu?” Tạ Chính vẫn tự hỏi tự trả lời: “Bởi vì anh lo lắng sau khi em biết chân tướng sẽ rời xa anh.”

Trình Cố hô hấp nhanh dần, tim đập nhanh đến không chịu nổi.

“Anh yêu em, quan tâm em cho nên mới sợ sệt như vậy. Còn em không có dành cho anh đầy đủ cảm giác an toàn.”

“Không phải...”

“Không muốn anh phản bác. Trình Cố, anh biết không, chỉ có lúc nói dối anh mới lập tức phản bác.” Tạ Chính nắm chặt tay Trình Cố, dời đến bên môi, nhắm mắt hôn.

“Anh...” Trình Cố mặc cho Tạ Chính hôn, một lát sau lẩm bẩm nói: “Đúng, anh yêu em, quan tâm em, sợ sau khi em biết anh là dị loại, tình yêu em cho anh sẽ lấy lại. Anh.. Anh không nỡ.”

“Là em không làm cho anh an tâm.” Tạ Chính ôm Trình Cố, ôn nhu nói: “Cho nên anh mới mang theo con của chúng ta rời đi.”

Trình Cố viền mắt ướt, mi mắt run rẩy: “Em giận sao?”

“Giận.” Tạ Chính nói: “Năm đó em giận anh ra đi không lời từ biệt. Hiện tại em giận anh một mình gánh trách nhiệm thuộc về hai chúng ta, giận anh không tin tình yêu của em, giận mình để anh phải chịu nhiều cực khổ như vậy. Thế nhưng...”

Tạ Chính dừng một chút, nâng cằm Trình Cố lên, nhìn thẳng người yêu trước mắt: “Hết thấy tức giận đều không ngăn nổi đau lòng.”

Dầu cho ngẩng đầu lên, nước mắt ở trong hốc mắt cũng không cách nào không rơi xuống, tầm mắt Trình Cổ càng ngày càng mờ hồ, lấy tay sờ mặt Tạ Chính, đầu ngón tay run run không ra dáng.

“Trình Cổ, em yêu anh. 5 năm, dù cái anh tự nhận là ‘Khuyết thiếu’ nhiều vô số, chúng nó đều không thể làm em không yêu anh.” Tạ Chính ôn nhu bỗng nhiên mang tới mấy phần tàn nhẫn, tay nắm cằm Trình Cổ cũng càng ngày càng dùng sức: “Anh hiểu chưa?”

Trình Cổ nhìn thấy một luồng ánh sáng xé rách mông lung chiếu thẳng vào mắt của mình.

Đó là ánh mắt của Tạ Chính.

“Hiểu.” Trình Cổ run giọng lặp lại: “Hiểu rồi.”

Tạ Chính than thở, lần thứ hai kéo Trình Cổ vào trong ngực, sau đó không cần phải nhiều lời nữa, vươn mình hôn môi, hôn rất sâu, hôn rất ôn nhu nhưng cũng mang tới mấy phần trừng phạt.

Lúc cao trào Tạ Chính tùy ý đỉnh lộng một điểm làm đến hai chân Trình Cổ run rẩy, không thể khép lại, cũng không thể rên rỉ, hai tay phí công quào loạn, hai mắt tràn đầy hơi nước, hầu kết trên dưới chập trùng, anh muốn nói: không muốn, không muốn!

Tạ Chính hôn môi của anh, liếm nước mắt của anh, động tác eo lại không ngừng, cắn tai của anh hỏi: “Em yêu anh, Trình Cổ, bất kể anh như thế nào em cũng đều yêu anh, nhớ kỹ chưa?”

Trình Cổ dùng sức gật đầu, rên rỉ mang theo tiếng khóc nức nở.

“Trả lời em.” Dương vật của Tạ Chính vẫn đặt ở điểm G, kiên nhẫn nghiền nát: “Nói cho em, anh nhớ kỹ.”

“Anh...” Trình Cổ nhắm nhẹn khoái cảm lan tỏa toàn thân, nỗ lực hít sâu, nhưng rên rỉ phát ra còn nhanh hơn lời nói, anh cầm lấy tay Tạ Chính, ngực kịch liệt chập trùng: “Anh...”

Vẫn không được, căn bản không nói ra được, Tạ Chính điều khiển thân thể của anh, còn cố ý lúc anh há mồm phát lực đâm vào chỗ kia.

Ngoại trừ rên rỉ, cái gì anh cũng không nói ra được.

Anh nhìn Tạ Chính xin tha, nhưng Tạ Chính cũng không khoan dung, tiếp tục giằng xé nơi đó, ôn nhu hỏi: “Nhớ kỹ không?”

Anh chết chìm trong khoái, mãi đến tận cuối cùng cũng không thể trả lời.

Tạ Chính hôn trán của anh, sau khi hồi phục anh mới nhìn Tạ Chính, khàn khàn lên tiếng: “Anh nhớ kỹ.”

Đêm rất dài, sau khi từ buồng tắm trở lại, hai người rúc vào nhau tán gẫu. Lúc sắp ngủ, Trình Cố bỗng nhiên ngồi xuống người Tạ Chính, thân thể trần truồng chặn lại sắc màu ánh đèn ấm áp.

Tạ Chính hỏi: “Còn muốn làm?”

“Em mới vừa nói, bất kể anh như thế nào em đều yêu, còn ép anh phải nhớ kỹ.” Trình Cố nói: “Lời này anh trả lại cho em.”

“Hả?”

“Bất kể là con của công nhân xưởng luyện thép hay là công tử của Tạ thị, Tạ Chính, anh đều yêu em.”

Ánh mắt Tạ Chính hơi động: “Anh biết khi nào?”

“Mấy ngày trước.” Trình Cố kể lại chuyện ngày đó gặp các cô gái, thở dài nói: “Em cảm thấy mình là tổng tài thì sẽ bị anh ghét bỏ sao?”

“Vậy anh cảm thấy anh có thể sinh con cho em thì em sẽ ghét bỏ anh sao?”

“...”

Tạ Chính nở nụ cười, ánh mắt ôn tồn: “Hai chúng ta.. kể tám lạng người nửa cân.”

An tĩnh một lúc, Trình Cố hỏi: “Chúng ta bây giờ không còn có bí mật đúng không?”

Tạ Chính ôm lấy vai anh: “Em đối với anh không có, anh thì sao?”

Trình Cố suy nghĩ một chút, từ trên giường tụt xuống dưới, thân thể trần truồng ngồi xổm ở bên hộc tủ, lật một hồi lâu mới quay lại, cầm trong tay một tấm thẻ.

Tạ Chính nghi hoặc: “Hả?”

“Tấm thẻ này lần trước không cho em xem.” Trình Cố nói: “Là sổ vốn ban đầu của anh.”

Tạ Chính sững sốt 2 giây, cười đến đỏ lấy trán: “Sao anh lại thích đùa dai như vậy? Còn giấu vốn ban đầu?”

“Tiền này là để giành cho Qua Qua.” Trình Cố ném thẻ cho Tạ Chính: “Hiện giờ không cần tích trữ, ngược lại cha nó là tổng tài.”

Tạ Chính cầm lấy thẻ: “Mẹ nó là tổng tài.”

“A?”

” ‘Ba ba nói, mẹ vừa mộc vừa qua.’” Tạ Chính nói: “Lúc trước Qua Qua nói như thế với em.”

Trình Cố mặt đỏ lên: “Cái này...”

Tạ Chính kéo Trình Cố lên trên giường, nói: “Trình đội, anh cảm thấy em vừa mộc vừa qua à? Trước đây có phải thường ở sau lưng gọi em là ‘Mộc Qua’?”

“Không có!” Trình Cố nói.

“Làm sao không biết ghi nhớ vậy? Mới vừa phân tích với anh, chỉ cần anh tung ra một câu đối, sẽ rất nhanh phản bác.” Tạ Chính cười: “Quên mất?”

Trình Cố đẩy Tạ Chính: “Anh muốn ngủ.”

Tạ Chính kéo chăn lên: “Được thôi, tỉnh ngủ tiếp tục tính sổ với anh.”

Đèn giường tắt, cũng không ai ngủ, Trình Cố lại hỏi: “Người nhà của em sẽ tiếp thu anh sao?”

“Sẽ.” Tạ Chính nói: “5 năm trước, bọn họ đã biết em không thể không có anh.”

Trình Cố dựa vào vai Tạ Chính, đợi đến khi Tạ Chính hô hấp dần dần bằng phẳng mới dùng thanh âm cực thấp lặp lại: “Anh cũng vậy, không có em không được.”

Trong bóng tối, khóe miệng Tạ Chính câu lên.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-doi-va-sung>